ภาค 7 ความยุติธรรมแห่งวิธีแก้ไข

บทที่ 1 ความอยุติธรรมแห่งกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน 333

บทที่ 2 ความเป็นทาสของกรรมกร – ผลขั้นสุดท้ายแห่งกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน 347

บทที่ 3 สิทธิของเจ้าของที่ดินในค่าชดเชย 358

บทที่ 4 กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินพิจารณาทางประวัติศาสตร์ 368

บทที่ 5 กรรมสิทธิ์ในที่ดินในสหรัฐฯ 385

Justice is a relation of congruity which really subsists between two things. This relation is always the same, whatever being considers it, whether it be God, or an angel, or lastly a man.

— MONTESQUIEU.

ภาค 7 ความยุติธรรมในวิธีแก้ไข

บทที่ 1

ความอยุติธรรมแห่งกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน

เมื่อมีการเสนอให้ยกเลิกกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน
ปัญหาประการแรกที่จะเกิดขึ้นก็คือเรื่องความยุติธรรม
ความรู้สึกในความยุติธรรมนั้นถึงแม้จะแปรเปลี่ยนไปด้วยนิสัยความเคยชิน ความเชื่อผิด ๆ
และความเห็นแก่ตัวอยู่บ่อย ๆ ทำให้ผิดเพี้ยนไม่ตรงตามความจริงอย่างที่สุดก็ตาม
แต่ก็ยังเป็นหลักมูลแห่งจิตใจของมนุษย์ และข้อโต้แย้งใด ๆ
ที่ทำให้คนเราเกิดความรู้สึกรุนแรงขึ้นมาก็ตาม
ก็จะเป็นที่แน่ใจได้ว่าความขัดแย้งจะออกมาในรูปของคำถามที่ว่า “จะเป็นการถูกต้องหรือ?”
ยิ่งกว่าที่จะเป็น “จะเป็นการฉลาดละหรือ?”

แนวโน้มของการอภิปรายของประชาชนทั่วไปที่จะออกมาในรูปของจริย-
ธรรมเช่นนี้ย่อมมีสาเหตุ มันเกิดขึ้นมาจากกฎว่าด้วยจิตใจของมนุษย์กฎหนึ่ง
มันต้องพึ่งพิงอยู่กับการยอมรับตามสัญชาตญาณอันคลุมเครือในสิ่งที่อาจจะเป็นสัจจะที่ลึกซึ้งที่
สุดเท่าที่มนุษย์เราจะสามารถเข้าใจได้ สิ่งที่เป็นความยุติธรรมเท่านั้นจึงจะเป็นความฉลาด
สิ่งที่ถูกต้องเท่านั้นจึงจะยืนหยัดอยู่ได้ ในความคิดแคบ ๆ
เฉพาะการกระทำของแต่ละบุคคลและชีวิตของแต่ละบุคคล สัจจะอันนี้อาจจะถูกบดบังได้บ่อย
ๆ แต่ในย่านกว้างแห่งชีวิตของประเทศชาติ สัจจะอันนี้จะปรากฏเด่นทุกหนทุกแห่ง

ข้าพเจ้าน้อมรับการตัดสินเช่นนี้และรับการทดสอบเช่นนี้
ถ้าการสอบสวนของเราเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ค่าแรงต่ำและความยากจนเกิดขึ้นร่วมกับความก้าว
หน้าทางวัตถุได้นำเราไปสู่ข้อยุติที่ถูกต้องแล้ว
มันก็จะทนทานต่อการแปรความหมายจากด้านเศรษฐศาสตร์ไปเป็นด้านจริยธรรม
และจะแสดงให้เห็นความผิดในฐานะเป็นแหล่งกำเนิดของความชั่วร้ายทางสังคม
ถ้าไม่เป็นไปตามนี้ก็จะเป็นอันถูกลบล้างไป ถ้าเป็นไปตามนี้
ก็จะได้รับการพิสูจน์ในขั้นสุดท้ายว่าเป็นจริง

ถ้ากรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินเป็นที่สิ่งที่ยุติธรรม วิธีแก้ไขที่ข้าพเจ้าเสนอก็จะเป็นวิธีที่ผิด ถ้าตรงกันข้าม กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินเป็นสิ่งไม่ยุติธรรม วิธีแก้นี้ก็จะเป็นวิธีที่แท้จริง

มูลฐานที่ถูกต้องชอบธรรมในเรื่องกรรมสิทธิ์คืออะไร?
อะไรเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์สามารถกล่าวได้อย่างเป็นธรรมถึงสิ่งของอันใดอันหนึ่งว่า
“มันเป็นของข้าพเจ้า!” ความรู้สึกซึ่งรับรู้สิทธิของเขาแต่เพียงผู้เดียว มิใช่ของผู้อื่นใดในโลกนี้
เกิดขึ้นจากอะไร? โดยขั้นปฐมแล้ว มิใช่เพราะสิทธิของมนุษย์ในตัวเขาเอง
ในการใช้ความสามารถของเขาเอง
ในการรื่นรมย์กับผลลัพธ์แห่งการใช้ความพยายามของตนเองหรอกหรือ?
มันมิใช่เพราะสิทธิของแต่ละบุคคลเช่นนี้ซึ่งเกิดและได้รับการรับรองข้อเท็จจริงตามธรรมชาติแ
ห่งลักษณะความเป็นแต่ละบุคคล – ข้อเท็จจริงที่ว่ามือคู่หนึ่ง ๆ
เชื่อฟังสมองอันใดอันหนึ่งโดยเฉพาะและเกี่ยวข้องกับกระเพาะอันหนึ่งโดยเฉพาะ
ข้อเท็จจริงที่ว่าคนแต่ละคนเป็นส่วนอันสมบูรณ์แน่นอน
สัมพันธ์สอดคล้องกันและเป็นอิสระในตัวเอง –
ซึ่งทำให้กรรมสิทธิ์ของแต่ละบุคคลเป็นสิ่งที่สมควรโดยลำพังหรอกหรือ ? โดยที่บุคคลหนึ่ง ๆ
เป็นของตนเอง
แรงงานของเขาเมื่อทำให้เป็นรูปมีตัวตนขึ้นมาก็ย่อมจะเป็นของเขาด้วยเช่นเดียวกัน
และด้วยเหตุผลประการฉะนี้ สิ่งที่ผู้หนึ่ง ๆ
ทำหรือผลิตขึ้นมาจึงเป็นของเขามิใช่ของผู้อื่นใดในโลก – เขาสามารถจะรื่นรมย์ด้วย จะทำลาย
จะใช้ จะแลกเปลี่ยนหรือจะให้ผู้อื่นไปก็ได้ ผู้อื่นย่อมไม่สามารถจะอ้างสิทธิโดยชอบธรรมได้
และสิทธิของเขาแต่ผู้เดียวก็มิได้ทำความอยุติธรรมให้แก่ผู้อื่นแต่ประการใด
ดังนั้นสำหรับทุกสิ่งที่มนุษย์ใช้ความพยายามผลิตขึ้นมา จึงย่อมมีความสมควรอย่างชัดแจ้ง
จะแย้งมิได้ที่ผู้หนึ่งจะได้ครอบครองและรื่นรมย์แต่เพียงผู้เดียวเด็ดขาด
ทั้งนี้นับว่าสอดคล้องอย่างสมบูรณ์กับความยุติธรรมในเมื่อสิทธินั้นสืบเนื่องมาจากผู้ผลิตคนแรก

ซึ่งมีสิทธิตามกฎธรรมชาติ
ปากกาซึ่งข้าพเจ้ากำลังใช้เขียนอยู่นี้เป็นของข้าพเจ้าโดยชอบธรรม
มนุษย์อื่นไม่อาจจะอ้างสิทธิได้อย่างเป็นธรรมเลย
เพราะว่าสิทธิของผู้ผลิตซึ่งผลิตปากกาขึ้นมาได้อยู่ในตัวของข้าพเจ้าแล้ว
มันได้กลายเป็นของข้าพเจ้าแล้ว เพราะผู้ขายเครื่องเขียนได้โอนให้แก่ข้าพเจ้า
ซึ่งผู้ขายก็ได้รับโอนมาจากผู้สั่งสินค้าเข้าซึ่งได้รับสิทธิเด็ดขาดในปากกาโดยการโอนมาจากผู้ประดิษฐ์ ซึ่งได้รับสิทธิโดยกรรมวิธีซื้อทำนองเดียวกันจากผู้ที่ขุดวัสดุมาจากพื้นดิน
แล้วเอามาทำให้เป็นปากกา ดังนั้น
สิทธิอันเด็ดขาดของข้าพเจ้าในการได้เป็นเจ้าของปากกาจึงเกิดจากสิทธิตามธรรมชาติของแต่ละบุคคลในการใช้ความสามารถของตนเอง

นี่มิใช่เป็นแต่เพียงแหล่งกำเนิดแรกเริ่มซึ่งทำให้เกิดความคิดทั้งหลายในเรื่องความเป็นเจ้าของโดยเด็ดขาดขึ้นมาเท่านั้น –
ดังที่เห็นได้ชัดจากแนวโน้มตามธรรมชาติของจิตใจที่จะหันกลับไปหามันในเมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับความคิดในเรื่องความเป็นเจ้าของโดยเด็ดขาดและลักษณะที่ความสัมพันธ์ทางสังคมพัฒนาไป – แต่ยังเป็นแหล่งกำเนิดเพียงแหล่งเดียวอีกด้วย สิทธิอันชอบธรรมใด ๆ
ที่จะครอบครองสิ่งหนึ่งสิ่งใดย่อมไม่มี
ถ้าสิทธินี้ไม่ได้มาจากสิทธิของผู้ผลิตและมิได้พึ่งพิงอยู่กับสิทธิตามธรรมชาติของมนุษย์ต่อตัวเอง
สิทธิอันชอบธรรมอื่น ๆ ย่อมไม่อาจจะมีอยู่ได้เพราะว่า ประการที่ 1 สิทธิตามธรรมชาติอื่น ๆ
ซึ่งจะเป็นเหตุให้เกิดสิทธิอื่น ๆ ย่อมไม่มี และประการที่ 2
เพราะการยอมรับสิทธิอื่นใดย่อมไม่สอดคล้องกับสิทธิอันชอบธรรมและเป็นการทำลายสิทธินี้ด้วย

สำหรับประการที่ 1
นอกจากสิทธิของมนุษย์ต่อตนเองแล้วจะมีสิทธิอื่นใดอันจะเป็นเหตุให้เกิดสิทธิในการเป็นเจ้าของสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเด็ดขาด?
มีอำนาจอื่นใดที่มนุษย์ได้รับจากธรรมชาตินอกจากอำนาจในการใช้ความสามารถของตนเอง?

เขาจะกระทำหรือก่อให้เกิดผลแก่วัสดุหรือมนุษย์คนอื่น ๆ ด้วยวิธีอื่น ๆ ได้อย่างไร ?
ถ้าทำให้ประสาทส่วนที่ควบคุมความเคลื่อนไหวเป็นอัมพาตเสีย
ตัวของท่านจะไม่มีอิทธิพลหรืออำนาจภายนอกมากไปกว่าท่อนไม้หรือก้อนหินเลย ถ้าเช่นนั้น
สิ่งอื่นใดเล่าที่จะเป็นเหตุให้เกิดสิทธิในการเป็นเจ้าของหรือควบคุมสิ่งต่าง ๆ
ถ้าสิทธินี้มิได้เกิดมาจากตัวมนุษย์เองแล้ว มันจะเกิดมาจากสิ่งใด?
ธรรมชาติมิได้รับรู้กรรมสิทธิ์หรือการควบคุมของมนุษย์ยกเว้นไว้แต่ว่าจะเป็นผลเนื่องมาจากกา
รใช้ความพยายาม ไม่มีวิธีอื่นใดที่เศรษฐทรัพย์ในคลังของธรรมชาติจะถูกดึงออกมาใช้
อำนาจของธรรมชาติจะถูกควบคุม หรือพลังของธรรมชาติจะถูกใช้ประโยชน์หรือควบคุมได้
ธรรมชาติมิได้แบ่งแยกกีดกันมนุษย์ผู้ใด แต่ตั้งตนเป็นกลางอย่างแท้จริงสำหรับทุกคน ธรรม-
ชาติไม่ทราบความแตกต่างระหว่างนายกับทาส กษัตริย์กับข้าแผ่นดิน นักบุญกับคนบาป
สำหรับธรรมชาติ มนุษย์ทุกคนยืนอยู่เสมอกันและมีสิทธิเท่าเทียมกัน
ธรรมชาติไม่ยอมรับรองสิทธิใด ๆ นอกไปจากสิทธิของแรงงาน
และรับรองสิทธิอันนี้โดยไม่คำนึงถึงตัวผู้อ้างสิทธิเลย ถ้าโจรสลัดกางใบเรือออก
ลมก็จะพัดใบเรือเช่นเดียวกับที่พัดพาใบเรือสินค้าที่รักสันติหรือใบเรือของหมอสอนศาสนา
ถ้ากษัตริย์และสามัญชนทรงตกและตกเรือไป
ไม่ว่าพระองค์หรือคนนั้นย่อมไม่ทรงสามารถหรือสามารถจะชูพระเศียรหรือศีรษะขึ้นพ้นน้ำได้
นอกจากจะทรงว่าย

น้ำหรือว่ายน้ำเท่านั้น นกจะไม่มาให้ถูกเจ้าของที่ดินยิงเร็วกว่าที่จะให้ผู้ล่วงล้ำที่ดินยิง
ปลาจะกินหรือไม่กินเบ็ดก็มิได้คำนึงถึงเลยว่าผู้ตกเบ็ดจะเป็นเด็กดีที่ไปโรงเรียนสอนศาสนาวันอ
าทิตย์หรือเป็นเด็กเลวที่ชอบหนีโรงเรียน
ข้าวจะเจริญเติบโตเป็นต้นก็ต่อเมื่อมีการไถพรวนและหว่านเมล็ด
แร่จะขึ้นมาจากเหมืองได้ก็ต้องใช้แรงงาน
ดวงอาทิตย์ส่องแสงและฝนตกไปยังผู้ยุติธรรมและผู้อยุติธรรมเช่นเดียวกัน

กฎของธรรมชาติคือประกาศิตของพระเจ้าผู้สร้างโลก ไม่มีบัญญัติไว้ให้รับรองสิทธิใด ๆ ยกเว้นแต่สิทธิของแรงงาน
และมีบัญญัติไว้อย่างกว้างขวางและชัดเจนถึงสิทธิเท่าเทียมกันของมนุษย์ทุกคนในการใช้และรื่นรมย์กับธรรมชาติ ในการใช้ความพยายามกระทำต่อธรรมชาติ
และรับและครอบครองรางวัลของธรรมชาติ ดังนั้น
เมื่อธรรมชาติให้ผลตอบแทนเฉพาะแก่แรงงาน
การใช้แรงงานในการผลิตจึงนับเป็นความสมควรประการเดียวในการเป็นเจ้าของโดยเด็ดขาด

ประการที่ 2

สิทธิในการเป็นเจ้าของเช่นนี้ซึ่งเกิดจากแรงงานได้ทำให้เป็นไปไม่ได้ที่จะมีสิทธิอื่นใดในการเป็นเจ้าของอีก ถ้าบุคคลผู้หนึ่งมีสิทธิอย่างเป็นธรรมในผลิตผลของแรงงานของตน
ก็ย่อมไม่มีบุคคลใดที่จะมีสิทธิได้อย่างเป็นธรรมในความเป็นเจ้าของสิ่งหนึ่งสิ่งใดถ้าสิ่งนั้นมิใช่ผลิตผลจากแรงงานของตนหรือแรงงานของบุคคลอื่นซึ่งถ่ายทอดสิทธิมาให้แก่ตน
ถ้าการผลิตทำให้ผู้ผลิตมีสิทธิที่จะได้ครอบครองเศรษฐทรัพย์โดยเด็ดขาดและได้รื่นรมย์กับเศรษฐทรัพย์นั้น ก็ย่อมไม่มีการครอบครองและรื่นรมย์กับสิ่งใด ๆ
ที่มิใช่ผลิตผลของแรงงานได้อย่างเป็นธรรม
และการรับรองกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินย่อมเป็นการผิด
ทั้งนี้เพราะผู้หนึ่งผู้ใดย่อมไม่สามารถจะรื่นรมย์กับสิทธิในผลิตผลของแรงงานได้ถ้าไม่มีสิทธิที่จะใช้โอกาสที่ธรรมชาติอำนวยให้ได้โดยเสรี
และการยอมรับสิทธิความเป็นเจ้าของในสิ่งเหล่านี้ก็คือการปฏิเสธสิทธิความเป็นเจ้าของในผลิตผลของแรงงานนั่นเอง
เมื่อผู้ที่มิใช่ผู้ผลิตสามารถเรียกร้องอ้างสิทธิในส่วนหนึ่งของเศรษฐทรัพย์ที่ผู้ผลิตได้ก่อขึ้นมาโดยถือเป็นค่าเช่า ผู้ผลิตก็ย่อมถูกปฏิเสธเสียซึ่งสิทธิในผลิตผลแห่งแรงงานของตนไปเท่าเทียมกัน

เราย่อมไม่สามารถจะหลีกหนีไปจากความจริงข้อนี้ได้ การรับรองว่าบุคคลผู้

หนึ่งสามารถอ้างความเป็นเจ้าของในแรงงานของตนเองโดยเด็ดขาดได้อย่างเป็นธรรมในเมื่อแรงงานนั้นเกิดเป็นวัสดุเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา
ก็คือการปฏิเสธว่าผู้หนึ่งผู้ใดย่อมไม่สามารถจะอ้างสิทธิเป็นเจ้าของที่ดินโดยเด็ดขาดได้อย่างเป็นธรรม การรับรองว่ากรรมสิทธิ์ในที่ดินเป็นการถูกต้องทำนองคลองธรรม
ก็คือการรับรองการอ้างสิทธิซึ่งไม่มีความสมควรโดยธรรมชาติอันเป็นการขัดต่อสิทธิที่มีกำเนิดจากตัวมนุษย์และกฎแห่งสากลจักรวาล

สิ่งสำคัญที่สุดที่ป้องกันมิให้ได้ตระหนักถึงความอยุติธรรมแห่งกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน ก็คือนิสัยความเคยชินที่รวมเอาสิ่งทั้งหลายที่จะครอบครองได้ไว้ในประเภทเดียวกัน คือทรัพย์สิน
หรือถ้าจะมีการแยกก็ลากเส้นแบ่งระหว่างทรัพย์สินส่วนตัวกับอสังหาริมทรัพย์หรือสิ่งของที่เคลื่อนที่ได้กับสิ่งของที่เคลื่อนที่ไม่ได้ตามการแบ่งของนักกฎหมายที่ไม่เป็นไปตามหลักปรัชญาการแบ่งที่แท้จริงและเป็นไปตามธรรมชาติคือระหว่างสิ่งของที่เป็นผลิตผลของแรงงานกับสิ่งของซึ่งธรรมชาติให้มาเปล่า ๆ หรือถ้าจะใช้ศัพท์
เศรษฐศาสตร์ก็คือระหว่างเศรษฐทรัพย์กับที่ดิน

สิ่งของสองประเภทนี้แตกต่างกันมากในสาระสำคัญและในความสัมพันธ์การจัดเข้าไว้ในประเภทเดียวกันคือทรัพย์สินย่อมทำให้ความคิดทั้งปวงสับสนในเมื่อเราจะต้องพิจารณาถึงความยุติธรรมหรืออยุติธรรม ความถูกหรือผิดในกรรมสิทธิ์

บ้านและที่ดินอันเป็นที่ตั้งของบ้านนั้น คือทรัพย์สินเช่นเดียวกัน
เพราะเป็นสิ่งที่ครอบครองได้
และนักกฎหมายก็กำหนดประเภทเป็นอสังหาริมทรัพย์เช่นเดียวกัน
แต่โดยลักษณะและความสัมพันธ์แล้วมันแตกต่างกันมาก
สิ่งหนึ่งเกิดขึ้นมาด้วยแรงงานมนุษย์และอยู่ในประเภทเศรษฐทรัพย์ตามหลักเศรษฐศาสตร์
อีกสิ่งหนึ่งเป็นส่วนของธรรมชาติและอยู่ในประเภทที่ดินตามหลักเศรษฐศาสตร์

ลักษณะสำคัญของสิ่งของประเภทหนึ่งคือ มันมีแรงงานรวมอยู่ด้วย
เกิดขึ้นมาได้ด้วยการใช้ความพยายามของมนุษย์ การมีอยู่หรือไม่มี การเพิ่มขึ้นหรือลดลง

ย่อมขึ้นอยู่กับมนุษย์ ลักษณะสำคัญของสิ่งของอีกประเภทหนึ่ง
คือไม่มีแรงงานรวมอยู่ด้วย และมีอยู่ไม่

ว่าจะใช้ความพยายามของมนุษย์หรือจะมีมนุษย์อยู่หรือไม่ก็ตาม
สิ่งเหล่านี้เป็นสนามหรือสิ่งแวดล้อมสำหรับมนุษย์
เป็นคลังพัสดุอันจำเป็นสำหรับสนองความต้องการของมนุษย์
เป็นวัตถุดิบและเป็นพลังแต่เพียงสิ่งเดียวที่มนุษย์จะใช้แรงงานกระทำต่อและกระทำร่วมด้วยได้
ในทันทีที่ได้ตระหนักถึงข้อแตกต่างกันนี้
เราก็จะเห็นได้ว่าการสนับสนุนซึ่งความยุติธรรมตามธรรมชาติให้แก่ทรัพย์สินชนิดหนึ่งนั้นอีกชนิดหนึ่งย่อมถูกปฏิเสธ
ความเป็นธรรมอันมีอยู่ในกรรมสิทธิ์ของเอกชนในผลิตผลของแรงงานย่อมหมายถึงความไม่เป็นธรรมในกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน
และในเมื่อการรับรองกรรมสิทธิ์ในสิ่งหนึ่งทำให้บุคคลทุกคนมีความเสมอภาคกัน
ทำให้แต่ละคนได้รับรางวัลตามสมควรสำหรับแรงงานของเขาแล้ว
การรับรองกรรมสิทธิ์ในอีกสิ่งหนึ่งก็ย่อมเป็นการปฏิเสธสิทธิอันเท่าเทียมกันของมนุษย์
ยอมให้ผู้ที่มิได้ใช้แรงงานเรียกเอารางวัลตามธรรมชาติสำหรับผู้ที่ใช้แรงงานไปได้
ดังนั้น
ผู้ใดจะกล่าวว่าการให้เอกชนถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินได้เป็นการดีอย่างไรก็ตาม
เราก็เห็นได้ชัดว่าในด้านความยุติธรรมแล้วจะไม่มีทางกล่าวป้องกันกรรมสิทธิ์นี้ได้เลย

สิทธิอันเท่าเทียมกันของมนุษย์ทุกคนที่จะใช้ที่ดินย่อมปรากฏชัดเจนเช่นเดียวกับสิทธิอันเท่าเทียมกันของเขาที่จะสูดอากาศหายใจ
นั่นคือสิทธิที่ประกาศด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าเขามีตัวมีตนอยู่
ทั้งนี้เพราะเราย่อมไม่สามารถจะสมมติได้ว่าบางคนมีสิทธิที่จะอยู่ในโลกนี้และคนอื่น ๆ ไม่มีสิทธิ

ถ้าเราทั้งสิ้นได้มาอยู่ ณ
ที่นี้ด้วยความยินยอมอันเท่าเทียมกันของพระผู้เป็นเจ้า เราทั้งสิ้นก็ย่อมได้มาอยู่ ณ
ที่นี้พร้อมด้วยสิทธิอันเท่าเทียมกันที่จะได้รื่นรมย์กับพระมหากรุณา-ธิคุณของพระองค์ –
นั่นคือสิทธิเท่าเทียมกันที่จะใช้ทุกสิ่งที่ธรรมชาติได้ให้มาอย่างไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชัง*
นี่เป็นสิทธิตามธรรมชาติและจะพรากไปมิได้ มันเป็นสิทธิซึ่งมนุษย์ทุก

*ที่กล่าวว่ากรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินจะมีเหตุผลสมควรก็เฉพาะด้วยทฤษฎีที่ว่าคนบางคนมีสิทธิดีกว่าผู้อื่นในการมีชีวิตอยู่ จากการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายนั้น
ข้าพเจ้าได้กล่าวเฉพาะสิ่งที่ผู้สนับสนุนระบบปัจจุบันมีความเข้าใจเองเท่านั้น
สิ่งที่ทำให้แมลธัสได้รับความนิยมในบรรดาชนชั้นปกครอง –
สิ่งที่ทำให้หนังสืออันไร้เหตุผลของเขาได้รับการต้อนรับในฐานะเป็นการเปิดแสงสว่างขึ้นใหม่
จูงใจให้ผู้มีอำนาจมอบ

(ต่อท้ายหน้าต่อไป)

คนย่อมได้รับในเมื่อเขาก้าวเข้ามาสู่โลก และซึ่งในระหว่างที่เขายังมีชีวิตต่อไปในโลกนี้
จะถูกจำกัดก็เพียงโดยสิทธิอันเท่าเทียมกันของผู้อื่นเท่านั้น
ในธรรมชาติย่อมไม่มีสภาพจำพวกกรรม-
สิทธิ์ที่ไม่มีข้อจำกัดในการสืบมรดก (fee simple) ในที่ดิน ในโลกนี้ย่อมไม่มีอำนาจใด ๆ
ที่จะมอบสิทธิความเป็นเจ้าของที่ดินโดยเด็ดขาดให้แก่ผู้ใดได้อย่างเป็นธรรม
ถ้าคนที่มีอยู่ขณะนี้ทั้งสิ้นจะพร้อมใจกันมอบสิทธิอันเท่าเทียมกันของตนให้แก่ผู้อื่น
เขาก็ไม่สามารถที่จะมอบสิทธิของผู้อื่นที่จะเกิดตามมาให้ไปด้วยได้
ทั้งนี้เพราะว่าเราจะเป็นอะไรอื่นนอกจากผู้ครอบครองอยู่เพียงชั่วคราวเท่านั้น?
เราได้สร้างโลกนี้ขึ้นมาหรือ
เราจึงจะควรกำหนดสิทธิของผู้ที่จะมาครอบครองต่อไปในภายหลังเมื่อถึงคราวของเขา?
พระผู้เป็นเจ้าสร้างโลกขึ้นมาเพื่อมนุษย์และสร้างมนุษย์เพื่อโลก
ได้กำหนดให้โลกนี้ตกเป็นของมนุษย์ผู้เป็นบุตรทุกรุ่นตลอดไปโดยประกาศิตที่จารึกไว้ในเมื่อได้สร้างสิ่งทั้งหลายขึ้นมา –

ประกาศิตที่ไม่อาจจะขัดขวางได้ด้วยการกระทำของมนุษย์และไม่สามารถจะกำหนดได้ด้วยสิทธิที่ได้ครอบครองมานาน
ถึงแม้ว่าจะมีหนังสือสำคัญแสดงมากมายหรือได้ครอบครองมาเป็นเวลานานมากแล้ว
ความยุติธรรมตามธรรมชาติก็ไม่อาจยอมรับรองสิทธิของผู้ใดผู้หนึ่งที่จะครอบครองและรื่นรมย์กับที่ดินที่มิได้เป็นสิทธิโดยเท่าเทียมกันของมิตรสหายของเขาด้วยได้
ถึงแม้สิทธิของเขาจะมีมานานหลายชั่วอายุคนแล้วก็ตาม
สำหรับที่ดินของดยุกแห่งเวสตมินสเตอร์ เด็กที่ยากจนที่สุดที่เกิดในกรุง

เหรียญตราแก่แมลธัส และเศรษฐีที่ขี้เหนียวที่สุดในอังกฤษเสนอที่จะให้การเลี้ยงดูแก่เขานั้น
ก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้ให้เหตุผลที่น่าฟังในการสมมติว่าบางคนมีสิทธิดีกว่าผู้อื่นในการมีชีวิตอยู่ –
ซึ่งเป็นสมมติฐานที่จำ-เป็นในการที่จะแสดงว่ามีเหตุผลสมควรสำหรับกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน
และเป็นสมมติฐานที่แมลธัสได้กล่าวไว้อย่างชัดแจ้งเมื่อประกาศว่าแนวโน้มของจำนวนประชากรก็คือจะนำชีวิตมนุษย์เข้ามาสู่โลกเพิ่มขึ้นเป็นนิจโดยที่ธรรมชาติปฏิเสธที่จะให้การเลี้ยงดู และดังนั้นมนุษย์รุ่นหลังนี้จึง
“ไม่มีสิทธิแม้แต่เพียงนิดเดียวในส่วนแบ่งในคลังแห่งสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตเท่าที่มีอยู่”
เป็นผู้ที่ธรรมชาติกล่าวว่าเป็นผู้ล่วงล้ำซึ่งจะต้องออกไปให้พ้น
“และมิได้รั้งรอที่จะเคี่ยวเข็ญทรมานให้กระทำตามโองการของธรรมชาติ” เพื่อการนี้จึงใช้
“ความหิวโหยและโรคระบาด สงครามและอาชญากรรม ความตายและการไม่เอาใจใส่ในชีวิตของทารก โสเภณีและโรคซิฟิลิส” เป็นเครื่องมือ
และขณะนี้หลักคำสอนนี้ของแมลธัสก็เป็นเครื่องป้องกันสุดท้ายที่ผู้สนับสนุนกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินอาศัยพึ่งพาอยู่ ไม่มีวิธีอื่น ๆ อีกที่สมเหตุผลพอจะใช้คุ้มครองกรรมสิทธิ์นี้

ลอนดอนวันนี้ก็มีสิทธิมากเท่า ๆ กับบุตรชายคนโตของดยุกเหมือนกัน*
ถึงแม้ประชาชนผู้อิสระแห่งรัฐนิวยอร์กจะยอมรับรู้กรรมสิทธิ์ในที่ดินของตระกูล Astor
แต่ทารกกระจ้อยร่อยที่สุดที่ร้องไห้จ้าเข้ามาสู่โลกในห้องซอมซ่อที่สุดของบ้านเช่าที่ทุเรศที่สุดก็

มีสิทธิเท่าเทียมกันกับเศรษฐีเหล่านั้นในทันที
และถ้าทารกมิได้รับสิทธินี้ก็หมายความว่ามันถูกปล้นเอาไป

ข้อยุติที่แล้ว ๆ
มาของเราซึ่งโดยตัวเองก็ไม่มีผู้ใดจะกล่าวคัดค้านได้แล้วนั้นจึงได้รับการรับรองจากการทดสอบที่สูงสุดและเป็นขั้นสุดท้าย เมื่อได้แปรความหมายจากด้านเศรษฐศาสตร์เป็นด้านจริยธรรมแล้ว ข้อยุติเหล่านี้ก็ได้แสดงให้เห็นความอยุติธรรมอันเป็นแหล่งกำเนิดของโรคร้ายซึ่งเพิ่มขึ้นเมื่อความก้าวหน้าทางวัตถุดำเนินต่อไป

มวลมนุษย์ผู้ต้องขาดแคลนในท่ามกลางความอุดมสมบูรณ์
ผู้ได้รับค่าแรงเยี่ยงทาสทั้ง ๆ ที่มีเสรีภาพทางการเมือง
ผู้มิได้รับการปลดเปลื้องความเหนื่อยยากจากการค้นคิดประดิษฐ์เครื่องทุ่นแรง
แต่ดูเหมือนเครื่องทุ่นแรงกลับจะปล้นเอาเอกสิทธิ์ของเขาไปเสียด้วยซ้ำ
เขาเหล่านี้รู้สึกโดยสัญชาตญาณว่า “มีบางสิ่งบางอย่างผิด” ถูกของเขา

โรคร้ายของสังคมซึ่งแผ่ออกไปกว้างขวางและกดขี่มนุษย์ทุกหนทุกแห่งในท่ามกลางอารยธรรมที่กำลังก้าวหน้านั้นเกิดขึ้นมาจากความยุติธรรมอันใหญ่ยิ่งขั้นปฐม –
การยึดถือที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์โดยเด็ดขาดของบางคน
ซึ่งทุกคนจะต้องอาศัยอยู่บนที่ดินและมีชีวิตอยู่ได้จากที่ดินนั้น จากความอยุติธรรมขั้นหลักมูลนี้ความอยุติธรรมทั้งปวงก็เกิดตามมาซึ่งบิด

*

สิทธิซึ่งเป็นธรรมชาติและจะพรากไปมิได้ในการใช้และรื่นรมย์กับที่ดินโดยเท่าเทียมกันนี้ปรากฏชัดเจนอย่างยิ่งจนคนเรายอมรับกันในที่ซึ่งพลังหรือนิสัยความเคยชินมิได้ทำให้ความเข้าใจขั้นแรกมืดมัวไป
ตัวอย่างอันหนึ่งก็คือชนผิวขาวที่อพยพไปตั้งถิ่นฐานในนิวซีแลนด์ไม่สามารถจะให้ตนได้รับสิ่งที่ชนเผ่าเมารีเห็นว่าเป็นสิทธิอันสมบูรณ์ในที่ดินได้
เพราะถึงแม้ชนทั้งเผ่าจะยินยอมขายให้แต่พวกเขาก็ยังคงเรียกร้องราคาเพิ่มขึ้นสำหรับเด็กที่เกิดมาใหม่ทุกคนในกลุ่มของเขาโดยมีเหตุผลว่าเขาได้ยอมเสียเฉพาะสิทธิของตนเองเท่านั้นและไม่สามารถจะขายสิทธิของผู้ที่ยังไม่เกิดได้ รัฐบาลจำเป็นต้องยื่นมือเข้าเกี่ยวข้องและตกลงกันด้วยการซื้อที่ดินแบบจ่ายเงินรายปีให้แก่พวกเมารี ซึ่งเด็กเผ่านี้ทุกคนที่เกิดมาได้รับส่วนแบ่งด้วย

เบือน และทำให้เป็นอันตรายแก่พัฒนาการสมัยใหม่ ทำให้ผู้ผลิตเศรษฐทรัพย์ต้องยากแค้น
แต่ผู้มิใช่ผู้ผลิตกลับสะดวกสบาย ทำให้เกิดบ้านเช่าขึ้นพร้อมกับคฤหาสน์หรูหรา
ทำให้เกิดซ่องโสเภณีขึ้นหลังโบสถ์ และทำให้เราต้องสร้างคุกในขณะที่เปิดโรงเรียนใหม่ ๆ

ไม่มีสิ่งใดที่แปลกประหลาดหรืออธิบายไม่ได้ในปรากฏการณ์ซึ่งกำลังทำความฉงนสนเท่ห์ให้แก่โลกอยู่ในขณะนี้
เหตุที่ความก้าวหน้าทางวัตถุก่อให้เกิดผลลัพธ์อันน่าขมขื่นเช่นนั้นมิใช่เพราะว่าความก้าวหน้าทางวัตถุมิใช่สิ่งดีงามในตัวเอง มิใช่เพราะว่าธรรม-
ชาติได้ทำให้มนุษย์เกิดมาโดยธรรมชาติเองไม่เลี้ยงดู
มิใช่เพราะว่าพระผู้สร้างได้ปล่อยจุดด่างแห่งความอยุติธรรมไว้ในกฎธรรมชาติ
ซึ่งแม้แต่จิตใจของมนุษย์ก็ยังไม่ชอบ
เหตุที่มนุษย์เป็นลมล้มลงและเสียชีวิตเพราะความขาดแคลนในท่ามกลางอารยธรรมสูงสุดของเรานั้นมิใช่เนื่องจากความไม่เอื้อเฟื้อของธรรมชาติ แต่เนื่องจากความอยุติธรรมของมนุษย์เอง
ความชั่วร้ายและความทุกข์ยาก ความยากแค้นและความอนาถา
มิใช่ผลที่แท้จริงของการเพิ่มจำนวนประ-
ชากรและการพัฒนาอุตสาหกรรม
มันเป็นแต่เพียงติดตามมากับการเพิ่มจำนวนประชากรและการพัฒนาอุตสาหกรรม
เพราะที่ดินถูกนำไปเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน –
มันเป็นผลโดยตรงอันหลีกเลี่ยงมิได้จากการละเมิดกฎแห่งความยุติธรรมอันสูงสุด
เพราะการให้บางคนมีกรรมสิทธิ์เด็ดขาดในสิ่งที่ธรรมชาติให้มาสำหรับมนุษย์ทุกคน

การรับรองกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินคือการปฏิเสธสิทธิตามธรรมชาติของบุคคลผู้อื่น – มันเป็นความผิดซึ่งจักต้องแสดงตัวเองออกด้วยการแบ่งเศรษฐทรัพย์อย่างไม่ยุติธรรม

ทั้งนี้เพราะเมื่อแรงงานไม่อาจจะดำเนินการผลิตได้โดยไม่ใช้ที่ดิน
การปฏิเสธสิทธิอันเท่าเทียมกันในการใช้ที่ดินจึงย่อมเป็นการปฏิเสธสิทธิของแรงงานในผลิตผล
ของตนเอง ถ้าผู้หนึ่งมีอำนาจเหนือที่ดินที่ผู้อื่นจะต้องใช้ทำงาน
เขาก็สามารถจะบังคับเอาผลิตผลของแรงงานของผู้อื่นมาเป็นค่าอนุญาตให้ทำงานได้
ดังนั้นกฎหลักมูลของธรรมชาติที่ว่าการที่มนุษย์จะรื่นรมย์กับธรรมชาติได้จะต้องเป็นผลเนื่องมา
จากการใช้ความพยายามของเขานั้นจึงถูกละเมิด ผู้หนึ่งได้รับโดยไม่ต้องผลิต
ผู้อื่นผลิตโดยมิได้รับผลตอบแทน ผู้หนึ่งร่ำรวยขึ้นมา

อย่างไม่เป็นธรรม ผู้อื่นถูกปล้นไป
ความผิดหลักมูลนี้แหละเป็นสาเหตุที่เราค้นพบว่าทำให้เกิดการวิภาคเศรษฐทรัพย์อย่างไม่ยุติธรร
ม ซึ่งกำลังแบ่งแยกสังคมปัจจุบันออกเป็นพวกที่รวยมากกับพวกที่จนมาก การเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
ของค่าเช่า – ราคาที่แรงงานถูกบังคับให้ต้องจ่ายเป็นค่าเช่าที่ดินนี่แหละ
ที่ปอกลอกเศรษฐทรัพย์ซึ่งคนจำนวนมากทำหามาได้อย่างเป็นธรรมไปเสียจากพวกเขา
เอาเข้าไปสะสมไว้ในมือของคนไม่กี่คนผู้มิได้ทำงานอะไรเพื่อที่จะให้ได้เศรษฐ-ทรัพย์นั้นมา

ทำไมผู้ที่ได้รับทุกข์จากความอยุติธรรมนี้จึงจะพึงรั้งรออยู่แม้แต่เพียงชั่วขณะในการที่จะ
กวาดล้างความอยุติธรรมนี้ไปเสีย? ผู้ถือครองที่ดินนั่นเป็นใคร
เราจึงได้ยอมให้เขามาเก็บเกี่ยวเอาผลไปทั้ง ๆ ที่เขามิได้หว่านลงไว้?

จงคิดดูสักชั่วขณะถึงความเฉาโฉดอย่างที่สุดของกรรมสิทธิ์
ซึ่งเรายอมให้สิทธิในการครอบครองพื้นโลกอย่างเด็ดขาดผ่านจากนาย ก. มายังนาย ข.
อย่างน่าเศร้า ทำให้มีอำนาจอย่างสมบูรณ์โดยผู้อื่นทั้งสิ้นไม่มีสิทธิ ในแคลิฟอร์เนีย
สิทธิในที่ดินของเราย้อนกลับไปสู่รัฐบาลสูงสุดแห่งเม็กซิโก ผู้เอาสิทธินี้มาจากกษัตริย์สเปน
ผู้ทรงรับต่อมาจากสันตะปา-

ปา
ในเมื่อพระองค์ทรงแบ่งที่ดินซึ่งยังมิได้ค้นพบให้แก่ชาวสเปนหรือชาวโปรตุเกสด้วยการทรงขยับปากกาแกรกหนึ่ง – หรือจะว่าสิทธินี้ขึ้นอยู่กับการพิชิตก็ได้ถ้าท่านชอบ
ในรัฐทางภาคตะวันออก
สิทธินี้ย้อนกลับไปสู่สนธิสัญญากับอินเดียนแดงและการพระราชทานจากกษัตริย์อังกฤษ
ในรัฐลุยเซียนา สิทธินี้ย้อนกลับไปสู่รัฐบาลฝรั่งเศส ในรัฐฟลอริดาคือรัฐบาลสเปน ส่วนในอังกฤษสิทธินี้ย้อนกลับไปสู่ผู้พิชิตชาวนอร์แมน ทุกหนทุกแห่งสิทธินี้ได้มาโดยการใช้กำลังบังคับ มิใช่โดยความถูกต้องสมควร
และเมื่อสิทธินี้ขึ้นอยู่กับกำลังแต่เพียงประการเดียว
ก็ไม่มีผู้ใดจะร้องทุกข์ได้ในเมื่อกำลังเป็นฝ่ายลบล้าง
เมื่อใดประชาชนมีอำนาจขึ้นมาและเลือกการล้มเลิกสิทธิเหล่านั้น
จะไม่มีใครคัดค้านได้ในนามแห่งความยุติธรรม เคยมีแต่ผู้ที่มีอำนาจ (power)
ที่จะยึดถือหรือให้กรรมสิทธิ์เด็ดขาดในส่วนต่าง ๆ ของผิวพื้นโลก แต่มีมนุษย์ผู้มีสิทธิ (right)
เช่นนี้เมื่อไร ที่ไหนหรือ?

สิทธิโดยเด็ดขาดในการครอบครองสิ่งใดก็ตามอันเป็นผลมาจากการผลิตของมนุษย์ย่อมปรากฏชัดแจ้ง ไม่ว่าสิ่งนี้จะผ่านมือมาไม่รู้กี่ทอดก็ตาม ณ จุดเริ่มต้นย่อมมีแรงงานของมนุษย์ – บางคนผู้มีสิทธิในสิ่งนั้นอย่างแจ่มชัด
โดยมนุษย์ที่เหลือทั้งสิ้นไม่มีสิทธิเลย
ทั้งนี้เนื่องจากเขาเป็นผู้จัดหาหรือผลิตสิ่งนั้นขึ้นมาด้วยความพยายามของตนเอง
ซึ่งสิ่งนี้สามารถจะผ่านมือจากผู้หนึ่งไปยังอีกผู้หนึ่งได้อย่างเป็นธรรมด้วยการขายหรือการให้
แต่เราจะแสดงให้เห็นว่ามีสิทธิเช่นเดียวกันนี้ในแผ่นดินส่วนใด ๆ ของสากลโลกแห่งวัตถุ ณ ปลายสายใดหรือการให้สิทธิอะไรหรือ?
เราสามารถจะแสดงได้ว่าสิทธิแรกเริ่มเช่นนี้มีต่อสิ่งปรับปรุง แต่เป็นสิทธิในสิ่งปรับปรุงเท่านั้น มิใช่ในตัวแผ่นดินเอง ถ้าข้าพเจ้าถางป่า ระบายน้ำในหนองออกหรือถมบ่อ
ทั้งสิ้นเท่าที่ข้าพเจ้าจะเรียกร้องได้อย่างเป็นธรรมก็คือมูลค่าซึ่งเกิดจากการใช้ความพยายามเหล่า

นี้เท่านั้น มันมิได้ทำให้ข้าพเจ้ามีสิทธิในตัวที่ดินเอง
ไม่ทำให้มีสิทธิมากไปกว่าส่วนแบ่งอันเท่าเทียมกันกับสมาชิกอื่น ๆ
ทุกคนของประชาคมสำหรับมูลค่าซึ่งความเจริญเติบโตของประชาคมเพิ่มให้แก่ที่ดิน

แต่จะมีผู้กล่าวว่า:

มีสิ่งปรับปรุงบางประการซึ่งจะไม่สามารถแยกออกให้เห็นต่างหากจากที่ดินได้เมื่อเวลาผ่านไป!
ดีทีเดียว ถ้าเป็นเช่นนั้นสิทธิในสิ่งปรับปรุงก็จะเข้าไปรวมกับสิทธิในที่ดิน
สิทธิของแต่ละบุคคลจะหายไปในท่ามกลางสิทธิร่วมกันของส่วนรวม
มันเป็นส่วนใหญ่ที่กลืนกินส่วนน้อย มิใช่ส่วนน้อยกลืนกินส่วนใหญ่
ธรรมชาติมิได้สืบเนื่องมาจากมนุษย์ แต่มนุษย์ต่างหากที่สืบเนื่องมาจากธรรมชาติ
และมนุษย์พร้อมทั้งผลงานของเขาทั้งสิ้นย่อมจะต้องกลับไปสู่อ้อมอกของธรรมชาติอีก

แต่ก็ยังมีผู้กล่าวว่า: ในเมื่อคนทุกคนมีสิทธิที่จะใช้และรื่นรมย์กับธรรมชาติ
ผู้ที่ใช้ที่ดินก็ควรจะต้องได้รับสิทธิเด็ดขาดที่จะใช้ที่ดินนั้น
เพื่อว่าเขาจะได้รับผลประโยชน์ของแรงงานของเขาได้เต็มที่
แต่ไม่มีความยากลำบากเลยในการที่จะกำหนดว่าสิทธิของแต่ละบุคคลสิ้นสุดลงและสิทธิร่วมกัน
ของส่วนรวมเริ่มขึ้นที่ตรงไหน
การทดสอบอันละเอียดอ่อนและถูกต้องแน่นอนได้รับการสนองด้วยราคา
และด้วยความช่วยเหลือของราคานี้
ก็ไม่มีความลำบากเลยในการที่จะกำหนดและให้ได้มาซึ่งสิทธิอันแน่นอนของแต่ละบุคคลและสิ
ทธิอันเท่าเทียมกันของทุกคนไม่ว่าประชากรจะหนาแน่นเพียงไรก็ตาม ดังที่เราได้เห็นแล้ว
มูลค่าของที่ดินคือราคาของการผูกขาด
ความสามารถของที่ดินซึ่งเป็นตัวกำหนดราคาของมันนั้นมิใช่

ความสามารถสัมบูรณ์ แต่เป็นความสามารถสัมพัทธ์ ที่ดินซึ่งไม่ดีกว่าที่ดินอื่น ๆ
ที่อาจจะเอามาใช้ได้ย่อมไม่มีราคาไม่ว่าคุณสมบัติในตัวของมันเองจะดีเช่นไรก็ตาม
และราคาที่ดินย่อมวัดความแตกต่างระหว่างที่ดินนั้นกับที่ดินที่ดีที่สุดที่สามารถจะนำมาใช้ได้เส

มอ
ดังนั้นราคาที่ดินจึงแสดงถึงสิทธิของประชาคมต่อที่ดินซึ่งเอกชนยึดถืออยู่ออกมาในรูปที่ถูกต้องและแลเห็นได้ง่าย
และค่าเช่าก็แสดงถึงปริมาณอันถูกต้องที่เอกชนควรจะจ่ายให้แก่ประชาคมเพื่อสนองสิทธิอันเท่าเทียมกันของสมาชิกอื่น ๆ ทั้งสิ้นของประชาคม
ดังนั้นถ้าเรายอมให้มีการใช้ที่ดินได้โดยไม่มีการรบกวน ตามลำดับกรรมสิทธิ์ก่อนหลัง
โดยการเก็บเอาค่าเช่ามาเป็นผลประโยชน์ของประชาคม
ก็จะเป็นการปรองดองระหว่างความคงเดิมในการครอบครองที่ดิน
อันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการปรับปรุงให้ดีขึ้น
กับการยอมรับอย่างเต็มที่และสมบูรณ์ถึงสิทธิอันเท่าเทียมกันของทุกคนในการที่จะใช้ที่ดิน

สำหรับเรื่องการคิดโดยวิธีนิรนัยเพื่อหาสิทธิอันสมบูรณ์เด็ดขาดของเอกชนในที่ดินจากลำดับก่อนหลังในการครอบครองที่ดินนั้น ถ้าเป็นไปได้
นี่ก็เป็นเหตุผลที่เฉาโฉดที่สุดที่จะใช้ป้องกันเจ้าของที่ดิน
การเข้าครอบครองที่ดินก่อนทำให้มีสิทธิอันเด็ดขาดและชั่วนิรันดร์ในพื้นโลกซึ่งคนกี่ชั่วอายุคนสืบต่อกันมาก็สุดจะคณานับได้
คนรุ่นที่แล้วมาหรือรุ่นเมื่อร้อยปีหรือพันปีมาแล้วได้มีสิทธิดีกว่าเรารุ่นนี้ในการใช้โลกนี้หรือ?
ผู้สร้างโคกหรือชาวถ้ำ ผู้ร่วมยุคกับช้าง mastodon โบราณ และม้าซึ่งมีนิ้วเท้า 3
นิ้วหรือคนรุ่นก่อนนั้นขึ้นไปอีก
ผู้ซึ่งในระยะชั่วกัปชั่วกัลป์ที่เราคิดได้แต่ว่าเป็นยุคธรณีวิทยาต่าง ๆ นั้น
ได้สืบต่อกันมาบนพิภพซึ่งเราเป็นผู้ครอบครองอยู่เพียงเวลาไม่นานในบัดนี้
ได้มีสิทธิดีกว่าเรารุ่นนี้หรือ?

ผู้ที่เข้าไปในงานเลี้ยงเป็นคนแรกจะมีสิทธิที่จะหันเก้าอี้ทั้งสิ้นกลับทางเสียและอ้างว่าแขกคนอื่น ๆ จะกินอาหารที่จัดไว้ให้ไม่ได้ นอกจากจะตกลงเงื่อนไขกับเขาเสียก่อนกระนั้นหรือ?
บุคคลแรกที่ส่งตั๋วให้ที่ประตูโรงละครแล้วผ่านเข้าไปจะมีสิทธิปิดประตู

และให้การแสดงดำเนินไปเพื่อตัวเองคนเดียวเช่นนั้นหรือ?
ผู้โดยสารผู้ขึ้นรถไฟเป็นคนแรกจะได้รับสิทธิให้วางกระเป๋าสัมภาระของเขาระเกะระกะไปทั่วทุกที่นั่งและทำให้ผู้โดยสารที่ขึ้นมาทีหลังต้องยืนไปกระนั้นหรือ?

กรณีเช่นนี้นับว่าคล้ายคลึงกันอย่างยิ่ง เรามาแล้วเราก็จากไป
แขกในงานเลี้ยงค่อย ๆ เพิ่มมากขึ้น
ผู้ดูและผู้มีส่วนร่วมในการแสดงซึ่งมีที่ว่างสำหรับทุกคนที่มา
ผู้โดยสารจากสถานีหนึ่งไปยังอีกสถานีหนึ่ง ตามวงโคจรผ่านไปในอวกาศ –
สิทธิของเราที่จะรับเอาและครอบครองย่อมจะเด็ดขาดไปไม่ได้
สิทธินี้ย่อมถูกจำกัดด้วยสิทธิอันเท่าเทียมกันของผู้อื่นไม่ว่าแห่งใด
ผู้โดยสารรถไฟอาจจะนอนแผ่และวางหีบห่อสัมภาระไว้บนที่นั่งหลาย ๆ
ที่เท่าที่เขาจะพอใจจนกว่าผู้โดยสารคนอื่น ๆ จะขึ้นมา เช่นเดียวกัน
ผู้ตั้งถิ่นฐานผู้หนึ่งก็อาจจะยึดถือและใช้ที่ดินให้มากเท่าที่จะพอใจได้จนกระทั่งเมื่อผู้อื่นต้องการที่ดินนั้นด้วย – ข้อเท็จจริงซึ่งปรากฏให้เห็นด้วยการที่ที่ดินมีราคาขึ้นมา –
สิทธิของเขาก็จะต้องลดลงด้วยสิทธิอันเท่าเทียมกันของผู้อื่น
และการยึดถือไว้ก่อนย่อมไม่สามารถจะทำให้มีสิทธิซึ่งจะกีดกั้นสิทธิอันเท่าเทียมกันของผู้อื่นได้ถ้าไม่เป็นเช่นนี้
การยึดถือไว้ก่อนก็อาจจะทำให้คนผู้หนึ่งได้สิทธิในที่ดินและมอบให้แก่ผู้ที่เขาโปรดปรานได้
มิใช่เพียงสิทธิอันเด็ดขาดในที่ดิน 160 เอเคอร์ หรือ 640 เอ-
เคอร์ แต่ในที่ดินของทั้งเมือง ทั้งรัฐ หรือทั้งทวีปทีเดียว

การรับรองสิทธิของเอกชนในที่ดินจะปรากฏความเฉาโฉดอย่างเห็นได้ชัดในเมื่อถึงขั้นเด็ดขาด –

คือมนุษย์ผู้ใดผู้หนึ่งจะสามารถขับไล่มนุษย์ที่เหลือทั้งสิ้นไปจากประเทศใดประเทศหนึ่งได้
ถ้าเขาสามารถรวบรวมสิทธิของแต่ละบุคคลในที่ดินของประเทศนั้นเข้าไปเป็นของตนแต่ผู้เดียว
และถ้าเขาสามารถรวบรวมสิทธิของแต่ละบุคคลในผิวโลกทั้งสิ้นได้เช่นนี้
ในบรรดาประชากรอันมากมายทั้งสิ้นของโลก เขาแต่ผู้เดียวเท่านั้นที่จะมีสิทธิดำรงชีวิตต่อไป
และสิ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อได้สมมติแล้วเช่นนี้ได้ปรากฏให้เห็นแล้วในข้อเท็จจริง
แต่มีขนาดเล็กกว่า บรรดาผู้ครอบครองอาณาเขตในบริเทนใหญ่
ผู้ซึ่งการได้รับสิทธิในที่ดินทำให้เขามี “เศวตฉัตรและช้างสารอันเมามันไปด้วยความลำพองใจ”
นั้น ได้ขับไล่ประชาชน

ออกไปจากตำบลใหญ่ ๆ อันเป็นถิ่นที่เกิดของเขาหลายครั้งหลายหน ทั้ง ๆ
ที่บรรพบุรุษของเขาได้อยู่บนผืนแผ่นดินนั้นเป็นเวลานานมาแล้วสุดที่จะระลึกได้ –
ขับไล่ให้เขาต้องอพยพกันออกไป ต้องกลายเป็นยาจก หรืออดตาย
และบนผืนแผ่นดินส่วนที่ยังไม่ได้เป็นไร่นาในแค-ลิฟอร์เนียรัฐใหม่ เราก็จะได้เห็นปล่องดำ ๆ
ของบ้านเรือนที่ผู้ตั้งถิ่นฐานทั้งหลายต้องถูกขับไล่ออกไปด้วยอำนาจแห่งกฎหมายซึ่งไม่รับรู้สิท
ธิตามธรรมชาติ แผ่นดินอันกว้างใหญ่ซึ่งอาจจะมีพลเมืองหนาแน่นต้องรกร้างว่างเปล่า
ทั้งนี้เพราะการรับรองกรรมสิทธิ์เด็ดขาดได้ทำให้ที่ดินตกไปอยู่ในอำนาจของมนุษย์ตนหนึ่งที่จะ
ห้ามมิให้สหายของตนใช้ประโยชน์ได้
เจ้าของที่ดินจำนวนไม่กี่มากน้อยผู้เป็นเจ้าของผิวพื้นของหมู่เกาะอังกฤษจะกระทำการเพียงเท่าที่
กฎหมายอังกฤษให้อำนาจเต็มที่แก่เขา
และตามที่เจ้าของที่ดินเหล่านี้จำนวนมากได้กระทำแล้วในระดับที่อ่อนกว่า
ถ้าเขาสามารถจะเกียดกันพลเมืองอังกฤษหลายล้านคนออกไปจากเกาะอันเป็นถิ่นที่เกิดของเขาไ
ด้ และการเกียดกันเช่นนี้ ซึ่งทำให้คนไม่กี่แสนคนสามารถเนรเทศพลเมือง 30
ล้านออกไปจากประเทศบ้านเกิดของเขาได้ตามอำเภอใจ ถึงแม้จะปรากฏเด่นชัดยิ่งกว่า
แต่ก็ไม่เป็นที่น่ารังเกียจต่อสิทธิตามธรรมชาติยิ่งไปกว่าภาพที่น่าตื่นเต้นซึ่งปรากฏอยู่ในขณะนี้

คือพลเมืองอังกฤษจำนวนมากมายถูกบังคับให้ต้องจ่ายเงินจำนวนมหาศาลให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันไม่กี่คนเพื่อเอกสิทธิ์ที่จะยินยอมให้อยู่อาศัยและใช้ที่ดินซึ่งพวกเขาเรียกอย่างรักใคร่ว่าเป็นของตนเอง ที่ดินซึ่งเขามีความรู้สึกรักใคร่ด้วยความหลังอันอ่อนโยนและรุ่งโรจน์ และซึ่งถ้าจำเป็นแล้วก็ถึงแก่ยอมสละเลือดเนื้อและชีวิตให้ด้วยความรู้สึกผูกมัดในหน้าที่ทีเดียว

ข้าพเจ้าอ้างถึงแต่หมู่เกาะอังกฤษ เพราะว่ากรรมสิทธิ์ในที่ดิน ณ ที่นี้กระจุกตัวกันมากยิ่งกว่าที่อื่น ซึ่งทำให้เห็นภาพที่เด่นชัดกระทบใจได้ดีในด้านที่ว่ากรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินทำให้เกิดผลอะไรขึ้น “ผู้ใดได้ครอบครองที่ดินไม่ว่า ณ กาลใด ผู้นั้นย่อมจักได้ครอบครองผลแห่งที่ดินด้วย”

ข้อนี้นับเป็นความจริงซึ่งปรากฏแจ่มชัดยิ่งขึ้นทุกทีเมื่อประชากรหนาแน่นขึ้นและการประดิษฐ์คิดค้นและความเจริญก้าวหน้าทำให้อำนาจการผลิตสูงขึ้น แต่มันเป็นความจริงในที่ทุกหนทุกแห่งในรัฐใหม่ ๆ ของสหรัฐฯ เท่าเทียมกันกับในหมู่เกาะอังกฤษ หรือตามริมฝั่งแม่น้ำสินธุ.

บทที่ 2

ความเป็นทาสของกรรมกร – ผลขั้นสุดท้ายแห่งกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน

ถ้าการค้าทาสเป็นความอยุติธรรม กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินก็อยุติธรรม

ทั้งนี้เพราะว่าถ้าปล่อยให้สถานการณ์เป็นอย่างที่อาจจะเป็นไปแล้ว – การได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินจะทำให้ได้กรรมสิทธิ์ในตัวมนุษย์ด้วยเสมอในระดับที่วัดด้วยความจำเป็น (ความจำเป็นจริง ๆ หรือความจำเป็นที่มนุษย์ก่อขึ้นก็ตาม) ที่จะต้องใช้ที่ดิน นี่เป็นเพียงคำกล่าวถึงกฎว่าด้วยค่าเช่าในรูปที่แตกต่างออกไปเท่านั้น

และเมื่อความจำเป็นอันนี้ขึ้นถึงที่สุด
– เมื่อการไม่ใช้ที่ดินหมายถึงการอดตาย
กรรมสิทธิ์ในตัวมนุษย์อันเกิดจากกรรมสิทธิ์ในที่ดินก็จะเป็นไปโดยเด็ดขาดด้วย

ถ้าเอาคน 100 คนไปไว้บนเกาะแห่งหนึ่งโดยไม่มีทางหนีออกไปได้
และไม่ว่าท่านจะให้คนหนึ่งในจำนวนนี้เป็นเจ้าของมีสิทธิ์ขาดในคนอื่น ๆ อีก 99 คน
หรือจะให้เป็นเจ้าของมีสิทธิ์ขาดในที่ดินของเกาะนั้นก็ตาม
ย่อมไม่มีความแตกต่างกันสำหรับคนผู้นั้นและสำหรับอีก 99 คนที่เหลือ

คนผู้นั้นจะได้เป็นนายของอีก 99 คนโดยสมบูรณ์ในทั้ง 2 กรณี –
อำนาจของเขาจะมีมากถึงขนาดจะให้ผู้ใดอยู่หรือตายก็ได้
เพราะเพียงแต่ไม่ยอมอนุญาตให้พวกนั้นอาศัยอยู่บนเกาะเท่านั้น
ก็จะเท่ากับบังคับให้พวกนั้นต้องลงทะเลไป

ในระดับที่กว้างขวางขึ้นและโดยทางความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น
สาเหตุอันเดียวกันนี้ย่อมต้องก่อให้เกิดผลเช่นเดียวกันโดยวิธีเดียวกัน – ผลขั้นสุดท้าย
คือความเป็นทาสของกรรมกร
จะปรากฏชัดเมื่อความกดดันเพิ่มขึ้นซึ่งบังคับให้พวกเขาต้องอาศัยอยู่บน

แผ่นดินและจากแผ่นดินอันถูกถือเป็นกรรมสิทธิ์เด็ดขาดของผู้อื่น
จงพิจารณาประเทศที่ที่ดินถูกแบ่งออกในระหว่างเจ้าของที่ดินจำนวนหนึ่ง
แทนที่จะอยู่ในมือของคน ๆ เดียว และซึ่งตามแบบผลิตกรรมสมัยใหม่
นายทุนแยกออกต่างหากจากกรรมกร ประดิษฐกรรมและปริวรรต-กรรมสาขาต่าง ๆ
แยกออกจากเกษตรกรรม
ถึงแม้จะเป็นโดยทางอ้อมกว่าและไม่ค่อยปรากฏให้เห็นได้ชัดเท่าก็ตาม
แต่เมื่อประชากรเพิ่มจำนวนขึ้นและศิลปะการช่างก้าวหน้าขึ้น

ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของที่ดินกับกรรมกรก็จะมีแนวโน้มให้ฝ่ายหนึ่งกลายเป็นนายโดยสมบูรณ์และอีกฝ่ายหนึ่งกลายเป็นคนหมดหนทางน่าสังเวชเช่นเดียวกันกับในกรณีเกาะที่เราสมมติอยู่นั่นเอง ค่าเช่าจะสูงขึ้น ในขณะเดียวกันค่าแรงจะลดต่ำลง ในบรรดาผลิตผลรวมทั้งสิ้น เจ้าของที่ดินจะได้รับส่วนแบ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และกรรมกรจะได้รับส่วนแบ่งน้อยลงเรื่อย ๆ เมื่อการย้ายไปหาที่ดินที่ราคาถูกกว่ากระทำได้ยากขึ้นหรือกระทำไม่ได้เลย ไม่ว่ากรรมกรจะผลิตอะไรเท่าไร เขาก็จะต้องดำรงชีวิตอยู่แบบที่พอประทังชีพไปเท่านั้น การแข่งขันกันอย่างเสรีในบรรดากรรมกรด้วยกันในที่ซึ่งที่ดินถูกผูกขาดย่อมจะทำให้เขาต้องมีสภาพเช่นเดียวกับทาสถึงแม้ว่าจะดูเต็มไปด้วยสิทธิและเครื่องหมายแห่งเสรีภาพก็ตาม

ไม่มีอะไรแปลกในข้อที่ว่าถึงแม้อำนาจการผลิตจะเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลตามที่ได้ประจักษ์แล้วในศตวรรษนี้และยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ค่าแรงในอุตสาหกรรมระดับต่ำซึ่งกว้างขวางกลับมีแนวโน้มจะลดลงไปสู่ระดับค่าแรงของทาสในทุกหนทุกแห่ง – คือเพียงพอที่จะทำให้กรรมกรอยู่ในสภาพที่จะทำงานต่อไปได้เท่านั้น ทั้งนี้เพราะการได้ครอบครองที่ดิน ซึ่งมนุษย์จะต้องอาศัยอยู่บนที่ดินนั้นและจากที่ดินนั้น ก็เท่ากับการได้ครอบครองมนุษย์นั้นเองด้วย และในการรับรู้สิทธิของคนบางคนในการใช้และการรื่นรมย์กับโลกอย่างเด็ดขาดนั้นก็เท่ากับเราลงโทษให้ผู้อื่นต้องกลายเป็นทาสอย่างเต็มสมบูรณ์ประหนึ่งว่าได้ทำให้เขากลายเป็นสินค้าหรือสิ่งของไปอย่างเป็นทางการ

ในสังคมในรูปง่าย ๆ ซึ่งผลิตกรรมส่วนใหญ่เป็นการใช้แรงงานกระทำต่อที่

ดินโดยตรง ความเป็นทาสอันเป็นผลที่จะต้องเกิดขึ้นจากการให้คนบางคนมีสิทธิเด็ดขาดในที่ดินซึ่งทุกคนต้

องใช้อาศัยอยู่นั้นจะเห็นได้อย่างง่ายดายจากทาสระบบต่าง ๆ เช่น helotism, villeinage และ serfdom

ระบบทาสเกิดขึ้นจากการจับเชลยในสงคราม
และถึงแม้จะมีอยู่ในทุกส่วนของโลกแต่ก็มีอยู่ไม่มากนัก
ก่อให้เกิดผลกระทบกระเทือนเพียงเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับระบบทาสในรูปที่เกิดจากการยึดครองที่ดิน ไม่เคยมีพลเมืองจำนวนมากต้องถูกลดลงเป็นทาสของคนเชื้อชาติเดียวกัน
และไม่เคยมีพลเมืองชาติใดจำนวนมากต้องถูกลดลงเป็นทาสด้วยการพิชิต
การที่คนจำนวนมากต้องตกอยู่ในอำนาจของคนไม่กี่คนโดยทั่วไป
ซึ่งเราได้เห็นในทุกแห่งที่สังคมเจริญขึ้นถึงขั้นหนึ่งนั้น
เป็นผลมาจากการยึดถือเอาที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัว
กรรมสิทธิ์ในที่ดินเป็นสิ่งที่ทำให้ได้กรรมสิทธิ์ในตัวมนุษย์ผู้อาศัยอยู่ในที่ดินนั้นด้วยทุกหนทุกแห่ง
ระบบทาสชนิดนี้แหละที่พีระมิดอันยั่งยืนทนทานทั้งหลายและบรรดาอนุสาวรีย์อันใหญ่โตแห่งอียิปต์ยังเป็นพยานชี้ให้เห็น
และซึ่งเราอาจจะมีประเพณีอย่างลางเลือนในการมีทาสนี้สืบเนื่องมาจากเรื่องในไบเบิลเกี่ยวกับความอดอยาก ซึ่งในระหว่างนั้นฟาโรห์ได้ทรงซื้อที่ดินของพลเมืองจนหมดสิ้น
ในสมัยเริ่มประวัติศาสตร์
ผู้พิชิตชาวกรีกได้ทำให้คนพื้นเมืองเดิมของคาบสมุทรนั้นต้องกลายเป็นทาสชนิดนี้
ทำให้พวกนี้กลายเป็นทาสด้วยการบังคับให้จ่ายค่าเช่าสำหรับที่ดินของเขา
ความก้าวหน้าของระบบ Latifundia (ที่ดินผืนใหญ่ ๆ) ได้ทำให้พล-
เมืองในอิตาลีโบราณกลายจากเชื้อชาติกสิกรผู้ทรหด ผู้พิชิตโลกด้วยความเข้มแข็งของเขา
มาเป็นชาวทาสผู้นบนอบ การยึดถือที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์เด็ดขาดของพวกหัวหน้าของตนได้ค่อย ๆ เปลี่ยนอนุชนเชื้อชาตินักรบเผ่า Gaul, Teuton
และฮั่นผู้มีเสรีและเสมอภาคกันให้กลายเป็นกสิกรทาส (coloni) และ villeins
และเปลี่ยนเสรีชนแห่งประชาคมชาวสลาฟให้กลายเป็น

คนชั้นต่ำของรัสเซียและเป็นทาสของโปแลนด์
ทำให้เกิดระบบฟิวแดลขึ้นในจีนและญี่ปุ่นตลอดจนกระทั่งในยุโรป
และทำให้บรรดาหัวหน้าชั้นสูงของหมู่เกาะ Polynesia
กลายเป็นนายผู้มีสิทธิ์ขาดในเพื่อนร่วมเผ่าของตน
ประโยคที่แปลจากโคลงภาษาสันสกฤตซึ่งข้าพเจ้าได้ยกมากล่าวไว้ก่อนแล้วจะพอทำให้เราเห็นได้ว่าคนเลี้ยงแกะและนักรบชาวอริยกะผู้อพยพจากแหล่งที่เกิดสามัญของชนเผ่าอินโด-เยอรมันลงมาสู่ที่ลุ่มแห่งอินเดียตามที่เราได้ทราบจากการศึกษาเรื่องภาษาเปรียบเทียบนั้นได้กลายเป็นชนเผ่าฮินดูผู้นบนอบได้อย่างไร
เศวตฉัตรและช้างสารอันเมามันไปด้วยความลำพองใจของราชาแห่งอินเดียคือดอกผลแห่งการได้สิทธิในที่ดิน
และถ้าเราสามารถหากุญแจเปิดดูประวัติอารยธรรมที่ฝังอยู่นมนานซึ่งอยู่ภายใต้ซากสลักหักพังมหาศาลในแคว้นยูคาทานและกัวเตมาลา
ซึ่งบอกให้ทราบทันทีถึงความภาคภูมิใจของชนชั้นปกครองและความเหนื่อยยากที่มิได้รับผลตอบแทนของมวลชนส่วนใหญ่แล้ว
ก็เป็นที่แน่นอนว่าจะได้อ่านเรื่องที่ประชาชนส่วนใหญ่ต้องกลายเป็นทาสเพราะการยึดถือที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของคนไม่กี่คน –
อันเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของสัจธรรมสากลที่ว่าผู้ได้ครอบครองที่ดินย่อมได้เป็นนายของมนุษย์ผู้อาศัยที่ดินนั้นอยู่ด้วย

ความสัมพันธ์อันจำเป็นระหว่างแรงงานกับที่ดิน

อำนาจอันเด็ดขาดซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินก่อให้เกิดขึ้นเหนือมนุษย์ผู้ไม่สามารถจะมีชีวิตอยู่ได้ถ้ามิได้ใช้ที่ดิน ได้อธิบายให้ทราบถึงสิ่งซึ่งมิฉะนั้นแล้วก็จะอธิบายไม่ได้ – นั่นคือ

ความเจริญเติบโตและความคงอยู่ของสถาบัน แบบธรรมเนียม
และความคิดอันเป็นปฏิปักษ์อย่างยิ่งกับความคิดตามธรรมชาติในด้านเสรีภาพและความเสมอภาค

เมื่อความคิดในเรื่องกรรมสิทธิ์ของเอกชนซึ่งมีอยู่อย่างยุติธรรมและเป็นธรรมชาติในสิ่งของที่มนุษย์ผลิตขึ้นมาได้ขยายคลุมไปถึงที่ดินด้วย
ส่วนที่เหลือทั้งสิ้นก็เป็นเรื่องของความคลี่คลายต่อไปเท่านั้น
ผู้แข็งแรงที่สุดและฉลาดที่สุดย่อมหากรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินประเภทนี้ได้มากกว่าโดยง่าย
ซึ่งทรัพย์สินประเภทนี้ได้มามิใช่โดยการผลิต แต่เป็นโดยการยึดครอง
และในการได้เป็นเจ้าของที่ดิน เขาก็ย่อมจะได้เป็นเจ้าของตัวมนุษย์ผู้เป็นสหายของเขา

ด้วย กรรมสิทธิ์ในที่ดินเป็นมูลฐานแห่งระบบอภิชนาธิปไตย (Aristocracy)
เกียรติยศมิได้ทำให้ได้รับที่ดิน แต่กรรมสิทธิ์ในที่ดินต่างหากเล่าที่ทำให้เกิดเกียรติยศ
เอกสิทธิ์อันยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นของขุนนางในยุโรปสมัยกลางเกิดขึ้นจากฐานะของเขาที่เป็นเจ้าของที่ดิน หลักการง่าย ๆ แห่งความเป็นเจ้าของที่ดินได้ทำให้เกิดเจ้า (lord) ขึ้นฝ่ายหนึ่ง
อีกฝ่ายหนึ่งคือข้าทาส (vassal) – ฝ่ายหนึ่งมีสิทธิทั้งปวง อีกฝ่ายหนึ่งไม่มีสิทธิเลย
เมื่อสิทธิของเจ้าในที่ดินได้รับการรับรู้และคงอยู่
ผู้ต้องอาศัยอยู่บนที่ดินนั้นจะมีชีวิตอยู่ได้ก็ต่อเมื่อยอมตามเงื่อนไขของเจ้าเท่านั้น แบบธรรมเนียมและสภาพในสมัยนั้นทำให้เงื่อนไขเหล่านี้รวมไปถึงการรับใช้และความเป็นทาสตลอดจนค่าเช่าเป็นผลิตผลหรือเป็นเงินตรา
แต่สาระสำคัญที่เป็นตัวบังคับเขาเหล่านี้ก็คือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน
อำนาจนี้ย่อมมีอยู่ทุกหนทุกแห่งที่มีการเป็นเจ้าของที่ดิน
และสามารถจะนำออกมาใช้ได้ในทุกแห่งที่มีการแข่งขันเพื่อใช้ที่ดินมากพอที่จะทำให้เจ้าของที่ดินตั้งเงื่อนไขเอาได้
ตามกฎหมายซึ่งรับรองสิทธิเด็ดขาดของเจ้าของที่ดินในอังกฤษสมัยนี้ทำให้เจ้าของที่ดินมีอำนาจ

ทั้งปวงเท่าที่แบรอนบรรพบุรุษของเขาเคยมีในระบบฟิวแดล
เขาอาจจะเรียกร้องค่าเช่าเป็นการรับใช้หรือความเป็นทาสก็ได้
เขาอาจจะบังคับให้ผู้เช่าแต่งตัวอย่างใดก็ได้ จะให้นับถือศาสนาใดก็ได้
จะให้ส่งลูกไปโรงเรียนใดก็ได้
จะให้เสนอความขัดแย้งกันในระหว่างพวกตนมาให้เขาตัดสินก็ได้
จะให้คุกเข่าในขณะที่เขาพูดด้วยก็ได้ จะให้เดินตามเขาไปโดยแต่ง
เครื่องแบบคนรับใช้ก็ได้ หรือจะให้พลีเกียรติแห่งความเป็นลูกผู้หญิงให้เขาก็ได้
ถ้าพวกเขาจะเลือกสิ่งเหล่านี้ยิ่งกว่าที่จะถูกขับไล่ออกไปจากที่ดินนั้น กล่าวสั้น ๆ
เขาอาจจะเรียกร้องเงื่อนไขใด ๆ ก็ได้ถ้ามนุษย์เหล่านั้นยังยินยอมเพื่อจะให้ได้อยู่ในที่ดินนั้น
และกฎหมายจะไม่สามารถป้องกันได้ตราบเท่าที่ยังมิได้แก้ไขกรรมสิทธิ์ของเขา
เพราะว่าการกระทำตามเงื่อนไขจะเป็นในรูปของการทำสัญญาโดยเสรีหรือการกระทำโดยสมัครใจ และเจ้าของที่ดินในอังกฤษได้ใช้อำนาจเช่นนี้ตามแบบธรรมเนียมตามสมัยเท่าที่เขาต้องการ
เมื่อพ้นพันธะที่จะต้องช่วยป้องกันประเทศชาติ
เขาก็ไม่จำเป็นต้องให้ผู้เช่าที่ดินของตนเข้าเป็นทหารอีกต่อไป

และเมื่อการครอบครองเศรษฐทรัพย์และอำนาจได้แสดงออกในทางอื่นแทนที่จะเป็นกระบวนการรับใช้อันยาวเหยียด เจ้าของที่ดินก็ไม่ค่อยสนใจกับการรับใช้ส่วนตัวอีกต่อไป แต่เขาก็ยังควบคุมคะแนนเสียงของผู้เช่าตลอด และบงการแก่บรรดาผู้เช่าในทางเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ หลายทาง “ท่านพระคุณเจ้า หลวงพ่อในพระผู้เป็นเจ้า” บิชอป ลอร์ด พลังเกตต์ ได้ขับไล่ผู้เช่าชาวไอริชที่ยากจนจำนวนหนึ่งออกจากที่ดินเพราะว่าพวกนี้ไม่ยอมส่งลูก ๆ ของตนไปเข้าโรงเรียนสอนศาสนาลัทธิโปรเตสแตนต์วันอาทิตย์ทั้งหลาย และสำหรับ Earl of Leitrim ซึ่งเทพธิดา Nemesis

รั้งรออยู่เป็นเวลานานกว่าจะให้ฆาตกรลั่นกระสุนสังหารนั้นก็ถูกกล่าวหาว่าประกอบอาชญากรรมร้ายแรงยิ่งกว่า ในขณะเดียวกัน ความโลภอย่างเลือดเย็นก็ทำให้กระท่อมถูกรื้อลงทีละหลัง ๆ และครอบครัวต่าง ๆ ต้องอพยพไปอยู่กลางถนน

หลักการซึ่งยอมให้มีเรื่องเช่นนี้เป็นหลักการอันเดียวกันกับที่ในสมัยที่หยาบช้ากว่าและในสภาพสังคมที่ง่าย ๆ

กว่านั้นได้ทำให้มวลชนสามัญจำนวนมากต้องตกเป็นทาสและทำให้เกิดความแตกต่างกันลิบลับระหว่างผู้สูงศักดิ์กับชาวนา ในที่ซึ่งชาวนาต้องตกเป็นทาสนั้น

มันเป็นเพียงโดยการห้ามมิให้เขาละทิ้งที่ดินอันเป็นที่เกิดไป

ซึ่งเป็นการทำเทียมให้เกิดสภาพเช่นเดียวกับที่เราสมมติบนเกาะ

ในดินแดนที่มีคนตั้งถิ่นฐานอยู่อย่างเบาบาง

นี่เป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้มีความเป็นทาสอย่างสมบูรณ์ แต่ในที่ซึ่งมีผู้พักอาศัยอยู่หนาแน่น

การแข่งขันกันอาจจะก่อให้เกิดสภาพคล้ายคลึงกัน

ระหว่างสภาพของชาวนาไอริชที่ถูกค่าเช่าขูดรีด กับทาสชาวรัสเซีย

ทาสชาวรัสเซียมีข้อได้เปรียบกว่าหลายประการ ทาสไม่ต้องอดตาย

ตามที่ข้าพเจ้าคิดว่าได้พิสูจน์อย่างบริบูรณ์แล้ว

สาเหตุอันเดียวกันกับที่ได้ทำความเสื่อมทรามให้แก่มวลชนชั้นกรรมกรและทำให้มวลชนเหล่านี้ต้องตกเป็นทาสมาทุกยุคทุกสมัยนั้น กำลังก่อให้เกิดผลเช่นเดียวกันอยู่ในโลกอารยะทุกวันนี้

เสรีภาพส่วนบุคคล – นั่นคือเสรีภาพที่จะเคลื่อนย้ายไปมา – เป็นที่ยอมรับกันทุกหนทุกแห่ง

ในขณะเดียวกันในสหรัฐฯ

ก็ไม่ปรากฏร่องรอยแห่งความไม่เสมอภาคกันทางการเมืองและทางกฎหมาย

และแม้แต่ในประเทศที่มีอารยธรรมล้าหลังที่สุดก็มีร่องรอยอยู่เพียงเล็กน้อย

แต่สาเหตุอันยิ่งใหญ่แห่งความไม่เสมอภาคกันยังคงมีอยู่และกำลังแสดงตัวออกโดยการวิภาคเศรษฐทรัพย์อย่างไม่เท่าเทียม

กัน
สาระสำคัญแห่งความเป็นทาสคือผู้ใช้แรงงานสูญเสียทุกสิ่งที่เขาผลิตขึ้นมายกเว้นไว้แต่เพียงเท่าที่จะให้พอประทังชีวิตอยู่อย่างสัตว์
และค่าแรงของแรงงานเสรีภายใต้สภาพที่เป็นอยู่ขณะนี้ย่อมมีแนวโน้มไปสู่ระดับต่ำสุดเช่นนี้อย่างไม่ผิดพลาด ความสามารถในการผลิตจะเพิ่มขึ้นเพียงไรก็ตาม
ค่าเช่าย่อมมีแนวโน้มอยู่ตลอดเวลาที่จะกลืนเอาส่วนที่ได้เพิ่มขึ้นไปหมดสิ้น
และมากกว่าส่วนที่ได้เพิ่มขึ้นนั้นเสียซ้ำไป

ดังนั้นสภาพของมวลชนในอารยประเทศทุกแห่งจึงเป็นสภาพหรือกำลังจะกลายเป็นสภาพความเป็นทาสภายใต้รูปแบบแห่งเสรีภาพ และอาจเป็นได้ว่าในบรรดาทาสทุกชนิด
ทาสชนิดนี้เป็นชนิดที่ทารุณฉกาจฉกรรจ์ที่สุด
ทั้งนี้เพราะกรรมกรถูกปล้นเอาผลิตผลจากแรงงานของตนไปและถูกบังคับให้ทำงานเหนื่อยยากเพียงเพื่อประทังชีวิตอยู่เท่านั้น แต่นายงานของเขาแทนที่จะเป็นมนุษย์
กลับมาในรูปของความจำเป็นบังคับ
ผู้ที่ได้รับแรงงานของเขาไปและจ่ายค่าแรงให้แก่เขาก็มักจะถูกความจำเป็นบังคับอีกต่อหนึ่ง –
การติดต่อระหว่างกรรมกรกับผู้ได้รับผลประโยชน์จริง ๆ จากแรงงานของกรรมกรถูกตัดขาด
และความเป็นแต่ละบุคคล (Individuality) ก็หายไป
ไม่มีความรับผิดชอบโดยตรงของนายต่อทาส
ความรับผิดชอบอันมีอิทธิพลทำให้เกิดความละมุนละม่อมต่อมนุษย์ส่วนใหญ่
มันมิใช่มนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดที่ดูเหมือนว่าจะบังคับให้อีกผู้หนึ่งทำงานเหนื่อยยากไม่รู้จักบรรเทาและได้รับผลตอบแทนเพียงนิดน้อย แต่เป็น “กฎว่าด้วยอุปทานและอุปสงค์อันหลีกเลี่ยงมิได้”
ซึ่งไม่มีใครต้องรับผิดชอบโดยเฉพาะเลย คติของ Cato the Censor –
คติซึ่งถูกถือว่าน่ารังเกียจแม้แต่ในยุคที่ทารุณและมีทาสอยู่ทั่วไป –
ที่ว่าภายหลังจากที่ได้รับผลงานมากที่สุดเท่าที่จะได้จากทาสแล้ว ทาสผู้นั้นก็ควรจะตายไปนั้น
บัดนี้กลายเป็นกฎสามัญ
และแม้แต่ความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวที่ทำให้นายต้องดูแลความสะดวกสบายและสวัสดิภาพของทาสก็หายไป แรงงานกลายเป็นสินค้าชนิดหนึ่ง และกรรมกรกลายเป็นเครื่องจักร ไม่มีนาย

ไม่มีทาส ไม่มีเจ้าของ ไม่มีผู้อยู่ในความคุ้มครอง
มีแต่เพียงผู้ซื้อกับผู้ขาย การต่อรองราคาในตลาดเข้าแทนที่ความรู้สึกนึกคิดอื่น ๆ ทั้งสิ้น

เมื่อบรรดาเจ้าของทาสในภาคใต้แลดูสภาพความยากจนของชนชั้นแรงงานเสรีในอารยประเทศที่ก้าวหน้าที่สุดแล้ว
ย่อมไม่เป็นที่น่าประหลาดเลยว่าพวกนี้จะเกิดความนิยมในสถาบันทาสอันเลิศลอยได้โดยง่ายดาย ไม่มีข้อน่าสงสัยเลยว่าทาสในท้องไร่ท้องนาทางภาคใต้เป็นชนชั้นที่ได้รับการเลี้ยงดูดีกว่า มีที่อยู่อาศัย มีเครื่องนุ่งห่มดีกว่า มีความวิตกกังวลน้อยกว่า
และมีความสนุกสนานรื่นเริงในชีวิตมากกว่ากรรมกรเกษตรของชาวอังกฤษ
และแม้แต่ตามเมืองในภาคเหนือ
เจ้าของทาสที่แวะมาเยือนก็อาจจะได้เห็นและได้ยินสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ภายใต้สิ่งที่เขาเรียกว่าการจัดองค์การแรงงาน ตามรัฐทางภาคใต้ในสมัยทาส
ถ้าเจ้าของทาสบังคับให้ทาสนิโกรของตนทำงานและดำรงชีวิตอยู่เช่นเดียวกับที่ชนชั้นส่วนใหญ่ของชายหญิงผิวขาวที่เสรีในเสรีประเทศถูกบังคับให้ทำงานและดำรงชีวิตแล้ว
คนทั่วไปจะถือว่าเป็นที่น่าอัปยศ และถ้ามติมหาชนไม่อาจจะเหนี่ยวรั้งเขาไว้ได้
ความเห็นแก่ตัวของเขาเองที่จะรักษาสุขภาพและความแข็งแรงของทาสของตนไว้ก็จะเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งอยู่เอง แต่ในกรุงลอนดอน นิวยอร์ก และบอสตัน
ในท่ามกลางประชาชนผู้ที่ได้สละเงินและเลือดเนื้อและยินดีที่จะสละอีกเพื่อปลดปล่อยทาส
ในที่ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถกระทำทารุณต่อสัตว์ในที่สาธารณะได้โดยไม่ถูกจับกุมและลงโทษนั้น
เราก็จะได้เห็นเด็กเท้าเปล่าสวมเสื้อผ้าขาดวิ่นวิ่งอยู่บริเวณถนนแม้แต่ในฤดูหนาว
และในห้องเพดานอันสกปรกและห้องใต้ดินเหม็นคลุ้ง
สตรีก็ต้องทำงานใช้ชีวิตไปเพื่อค่าแรงอันไม่อาจทำให้ตนได้รับความอบอุ่นและอาหารเพียงพอ

เป็นที่น่าประหลาดหรือ ว่าสำหรับเจ้าของทาสแห่งภาคใต้
การเรียกร้องให้เลิกทาสจะดูเหมือนเป็นคำหวานที่หลอกลวง?
และบัดนี้ เมื่อได้มีการเลิกทาสไปแล้ว
ผู้เพาะปลูกแห่งภาคใต้ก็ได้พบว่าตนไม่ได้สูญเสียอะไรไปเลย
ความเป็นเจ้าของที่ดินที่ผู้ได้รับการปลดปล่อยจะต้องอาศัยอยู่ได้ทำให้ผู้เพาะปลูกเหล่านี้มีอำนาจเหนือแรงงานทัดเทียมกับเมื่อเดิม
ในขณะเดียวกันก็ได้รับการปลดเปลื้องไม่ต้องมีภาระรับผิดชอบ ซึ่งบางครั้งก็ต้องสิ้นเปลืองมาก
อีกต่อไป ชาวนิโกรยังมีทางเลือกคืออพยพออกไปได้
และดูเหมือนว่าการอพยพกันอย่างขนานใหญ่กำลังจะเริ่มขึ้น

แต่เมื่อประชากรเพิ่มจำนวนขึ้นและที่ดินมีราคาสูงขึ้น
ผู้เพาะปลูกก็จะได้รับส่วนแบ่งจากการทำงานของกรรมกรของตนมากขึ้นกว่าที่เคยได้รับภายใต้ระบบทาส และกรรมกรจะได้รับส่วนแบ่งน้อยลง – เพราะว่าภายใต้ระบบทาส
อย่างน้อยที่สุดทาสย่อมได้รับเพียงพอที่จะทำให้ตนมีสุขภาพดีเสมอ แต่ในประเทศเช่นอังกฤษมีชนชั้นใหญ่ที่เป็นกรรมกรไม่ได้รับสิ่งนั้น *
ทุกแห่งที่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างนายกับทาส
อิทธิพลซึ่งเข้ามาปรับปรุงระบบทาส chattel slavery
และป้องกันนายมิให้ใช้อำนาจของตนแก่ทาสได้โดยเต็มที่ ยังได้แสดงตนเองออกในรูปหยาบ ๆ ของระบบทาส serfdom อันเป็นลักษณะของยุคแรก ๆ แห่งการพัฒนายุโรปด้วย
และโดยความช่วยเหลือของลัทธิศาสนาและบางทีก็โดยผลประโยชน์ที่เป็นธรรมขึ้น
แต่ยังเห็นแก่ตัวอยู่ของนาย และค่อย ๆ กลายมาเป็นขนบธรรมเนียมนั้น
ก็ได้เป็นตัวกำหนดขีดจำกัดที่เจ้าของที่ดินจะสามารถขูดรีดเอาจากทาสหรือชาวนาได้โดยทั่วไป
ซึ่งทำให้การแข่งขันกันในระหว่างผู้ที่ไม่มีเครื่องมือยังชีพประมูลสู้กันเพื่อให้ได้เข้าถึงเครื่องมือในการยังชีพไม่เป็นไปรุนแรงถึงที่สุดและไม่ทำให้เกิดความยากไร้และความเสื่อมทรามเต็มที่นัก

พวกทาส helots แห่งกรีซ metayers แห่งอิตาลี serfs แห่งรัสเซียและโปแลนด์
และชาวนาในระบบฟิวแดลแห่งยุโรป
เป็นผู้ให้ผลิตผลหรือแรงงานของตนแก่เจ้าของที่ดินด้วยอัตราส่วนที่กำหนดแน่นอน
และโดยทั่วไปจะไม่ถูกขูดรีดมากไปกว่านั้น แต่อิทธิพลซึ่งก้าวเข้ามาแก้ไข

* ในการเยือนอังกฤษ ผู้ก่อการให้เลิกทาสผู้หนึ่ง (พันเอก J. A. Collins)
ได้กล่าวปราศรัยต่อผู้ฟังจำนวนมากในเมืองประดิษฐกรรมแห่งหนึ่งในสก๊อตแลนด์
และเพิ่มความเข้มข้นในตอนท้าย ตามที่เคยกระทำในสหรัฐฯ
ด้วยการกล่าวถึงการปันส่วนซึ่งกำหนดระดับต่ำสุดในการเลี้ยงดูทาสไว้ในประมวลกฎหมายว่าด้วยทาสของบางรัฐ เขาได้พบโดยรวดเร็วว่ามันเป็น anticlimax สำหรับผู้ฟังจำนวนมาก

อำนาจขูดรีดของความเป็นเจ้าของที่ดินดังกล่าว
และซึ่งยังเห็นได้ในอังกฤษโดยเจ้าของที่ดินและครอบครัวถือเป็นหน้าที่ของตนที่จะให้ยาและสิ่งอำนวยความสุขแก่ผู้ป่วยและคนพิการและดูแลความเป็นอยู่ของผู้ที่อาศัยกระท่อมของตนอยู่
เช่นเดียวกับที่ผู้เพาะปลูกแห่งภาคใต้มีขนบธรรมเนียมที่จะดูแลทาสนิโกรของตนนั้น
บัดนี้ได้หายไปในรูปที่ละเอียดลึกซึ้งและเห็นไม่ชัดเจนของระบบทาสตามกรรมวิธีที่สลับซับซ้อนของผลิตกรรมสมัยใหม่
ซึ่งแยกบุคคลผู้ถูกปล้นแรงงานกับบุคคลผู้ปล้นแรงงานให้ออกห่างจากกันไกล
และด้วยการแบ่งชั้นระหว่างกลางออกเป็นหลายชั้น
ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นทั้งสองไม่เป็นไปโดยตรงและโดยเฉพาะ
แต่เป็นไปโดยอ้อมและโดยทั่วไป ในสังคมสมัยใหม่

การแข่งขันเป็นไปโดยเสรีที่จะขูดรีดเอาจากกรรมกรให้มากที่สุดเท่าที่กรรมกรจะให้ได้
และเราจะเห็นได้ว่าการนี้เป็นไปอย่างรุนแรงน่ากลัวเพียงใดจากสภาพของชนชั้นต่ำสุดในบรรดาศูนย์กลางแห่งเศรษฐทรัพย์และอุต-สาหกรรม
การที่สภาพของชนชั้นต่ำสุดยังไม่ปรากฏกว้างขวางทั่วไปกว่านี้เป็นเพราะมีแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์อยู่มากมายซึ่งได้ถูกเปิดออกบนทวีปนี้จนถึงบัดนี้
และซึ่งไม่เพียงแต่เป็นแหล่งระบายสำหรับพลเมืองที่เพิ่มขึ้นแห่งดินแดนส่วนเก่า ๆ ของสหรัฐฯ เท่านั้น แต่ยังช่วยบรรเทาความกดดันในยุโรปอย่างมากด้วย – ในประเทศหนึ่งคือไอร์แลนด์ได้มีการอพยพออกอย่างขนานใหญ่จนทำให้ประชากรลดลง
ช่องทางแห่งการบรรเทานี้ย่อมไม่อาจจะยืนยงอยู่ได้ตลอดไป
มันกำลังปิดเข้ามาอย่างรวดเร็วอยู่แล้ว และเมื่อมันปิด แรงกดดันก็จะต้องเพิ่มขึ้น ๆ

ไม่เป็นการไร้เหตุผลที่ Bushanda กาฉลาดในเรื่องรามายณะ
“ผู้ได้อยู่มาในทุกส่วนของเอกภพและรู้เหตุการณ์ทุกอย่างนับตั้งแต่เริ่มกาลเวลา” ได้ประกาศว่า
ถึงแม้การรัง-เกียจต่อประโยชน์ทางโลกจะเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อความสุขสูงสุด
แต่ความเจ็บปวดที่รุนแรงที่สุดก็เกิดขึ้นจากความยากจนสูงสุด
ความยากจนที่มวลมนุษย์ส่วนใหญ่ในอารยธรรมที่กำลังก้าวหน้าต้องได้รับนั้น
มิใช่ความเป็นอิสระจากเรื่องยุ่งยากและเครื่องยั่วยวนซึ่งผู้คงแก่เรียนแสวง

หาและปราชญ์ยกย่อง มันคือระบบทาสที่ทำให้เกิดความต่ำทรามและป่าเถื่อน
ซึ่งขัดขวางลักษณะธรรมชาติที่สูงกว่า ทำความมืดมัวให้แก่ความรู้สึกนึกคิดอันละเอียดอ่อน
และด้วยความเจ็บปวด ก็ผลักดันให้มนุษย์กระทำการซึ่งสัตว์ไม่ยอมกระทำ
ความยากจนอันหมดทางช่วยและหมดหวัง ที่บดขยี้ความเป็นชายและทำลายความเป็นหญิง
ที่ปล้นแม้ความไร้เดียงสาและความร่าเริงไปจากเด็ก ๆ เช่นนี้แหละ

ที่ชนกรรมาชีพกำลังถูกขับให้เข้าไปหาด้วยพลังที่กระทำต่อชนเหล่านี้ประหนึ่งเครื่องจักรที่ต้านทานมิได้และไม่รู้จักความเมตตา
ผู้ผลิตคอเสื้อในเมืองบอสตันซึ่งจ่ายค่าแรงให้แก่หญิงสาวชั่วโมงละ 2
เซนต์อาจจะรู้สึกสงสารสภาพของเธอเหล่านี้ แต่เขา (และหญิงสาวเหล่านี้ก็เช่นเดียวกัน)
ถูกครอบงำด้วยกฎว่าด้วยการแข่งขันและไม่สามารถจะจ่ายค่าแรงให้มากขึ้นพร้อมกับดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ทั้งนี้เพราะปริวรรต-กรรมมิได้ถูกควบคุมด้วยอารมณ์
ดังนั้นสิ่งที่กดชนชั้นต่ำให้กลายเป็นทาสแห่งความขาดแคลนโดยผ่านทางชนชั้นระหว่างกลางทั้งหลายไปจนถึงบรรดาผู้ที่ได้รับค่าเช่าที่ดินจากส่วนที่แรงงานทำมาหาได้โดยตนไม่ให้ตอบแทนนั้น ดูเหมือนจะเป็นกฎว่าด้วยอุปทานและอุปสงค์อันไม่รู้จักผ่อนปรน
ซึ่งเป็นอำนาจที่บุคคลไม่อาจจะวิวาทหรือโต้แย้งได้มากไปกว่าที่จะโต้แย้งกับลมและกระแสน้ำ

แต่โดยความเป็นจริง

สาเหตุก็คือสิ่งที่ได้ทำให้เกิดระบบทาสมาเสมอและซึ่งต้องทำให้เกิดขึ้นเสมอ –
นั่นคือการผูกขาดโดยบางคนในสิ่งที่ธรรมชาติได้ให้มาสำหรับทุกคน

เสรีภาพอันเป็นสิ่งที่เราโอ้อวดกันนั้น

ย่อมจะทำให้เกิดระบบทาสตราบเท่าที่เรายังรับรองกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินอยู่
คำประกาศเอกราชและพระราชบัญญัติเลิกทาสจะหาประโยชน์อะไรมิได้จนกว่าจะมีการยกเลิกกรรมสิทธิ์เช่นนี้ ตราบใดที่บุคคลผู้หนึ่งยังสามารถอ้างกรรมสิทธิ์เด็ดขาดในที่ดิน
ซึ่งผู้อื่นต้องอาศัย ตราบนั้นระบบทาสจะยังคงมีอยู่ และเมื่อความก้าวหน้าทางวัตถุดำเนินต่อไปจะกลับมีมากขึ้นและรุนแรงยิ่งขึ้น!

ข้อนี้ – และในบทก่อน ๆ

ของหนังสือนี้ซึ่งเราได้ติดตามกระบวนการมาทีละขั้น ๆ นั้น –
คือสิ่งที่กำลังดำเนินไปในโลกอารยะทุกวันนี้ กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินคือหินโม่ส่วนล่าง ความก้าวหน้าทางวัตถุคือหินโม่ส่วนบน ระหว่างกลางสองสิ่งนี้ ชนชั้นกรรมาชีพกำลังถูกบดอยู่ ด้วยแรงกดดันที่หนักขึ้น ๆ.

บทที่ 3

สิทธิของเจ้าของที่ดินในค่าชดเชย

สัจธรรมอันไม่มีทางหลีกเลี่ยงไปได้ก็คือย่อมไม่มีและไม่อาจมี สิทธิโดยชอบธรรมใด ๆ ในการที่จะเป็นเจ้าของที่ดินโดยเด็ดขาด และกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินย่อมเป็นความอยุติธรรมที่ร้ายแรงแจ่มแจ้งและใหญ่หลวงเช่นเดียวกับระบบทาส

คนส่วนมากในอารยประชาคมไม่ตระหนักในข้อนี้ทั้งนี้เพราะคนส่วนมากมิได้คิด สำหรับเขาสิ่งใดก็ตามที่เป็นอยู่แล้วย่อมเป็นสิ่งที่ถูกต้องเสมอจนกว่าจะมีการชี้ให้เห็นความชั่วร้ายของมันอยู่บ่อย ๆ และโดยทั่วไปพวกเขาก็พร้อมอยู่เสมอที่จะเอาผู้ใดก็ตามที่พยายามชี้ความชั่วร้ายนี้เป็นคนแรกขึ้นตรึงบนไม้กางเขน

แต่เป็นไปไม่ได้สำหรับบุคคลใดก็ตามที่ศึกษาวิชาเศรษฐศาสตร์แม้แต่ตามที่สอนกันในขณะนี้ หรือที่คิดถึงเรื่องผลิตกรรมและวิภาคกรรมแห่งเศรษฐทรัพย์บ้างที่จะไม่แลเห็นว่ากรรมสิทธิ์ในที่ดินแตกต่างในสาระสำคัญจากกรรมสิทธิ์ในสิ่งของที่มนุษย์ผลิตขึ้นมา และมันไม่มีเหตุผลสมควรตามความยุติธรรมอันเป็นนามธรรมเลย

ข้อนี้เป็นที่ยอมรับในงานเขียนมาตรฐานทางเศรษฐศาสตร์ทุกเล่ม ไม่ว่าจะโดยแสดงออกเปิดเผยหรือโดยปริยาย แต่โดยทั่วไปก็เป็นเพียงการยอมรับอย่างคลุม ๆ หรือละเว้นไปเลย โดยทั่วไปความสนใจได้ถูกดึงให้หันเหไปจากสัจธรรมนี้เช่นที่ผู้บรรยายจริยปรัชญาในประชาคมที่มีระบบทาสอาจจะดึงความสนใจให้หันเหไปจากข้อพิจารณาในสิทธิตามธรรม-ชาติของมนุษย์ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่อยู่ใกล้ตัวมากเกินไป และกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินก็เลยเป็นที่ยอมรับโดยปราศจากข้อวิพากษ์วิจารณ์ถือเป็นความจริงที่มีอยู่แล้ว หรือคิดเสียว่าจำเป็นแก่การใช้ที่ดินอย่างเหมาะสมและความคงอยู่ของอารยธรรม

การตรวจสอบเท่าที่เราได้กระทำผ่านมาได้พิสูจน์อย่างแน่ชัดว่าไม่สามารถจะอ้างเหตุผลความสมควรในกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินด้วยเรื่องการทำประโยชน์ได้เลย – ต รงข้าม มันกลับเป็นสาเหตุใหญ่ที่ทำให้เกิดความยากจน ความทุกข์ และความเสื่อมทรามโรคร้ายของสังคม และจุดอ่อนทางการเมือง ซึ่งกำลังแสดงตัวเองออกอย่างน่ากลัวในท่ามกลางอารยธรรมที่กำลังก้าวหน้า
ดังนั้นความเหมาะสมจึงร่วมกันกับความยุติธรรมในการเรียกร้องให้เรายกเลิกกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินเสีย

เมื่อความเหมาะสมได้เข้าร่วมกับความยุติธรรมในการเรียกร้องให้เราเลิกล้มสถาบันซึ่งไม่มีฐานที่กว้างขวางหรือพื้นซึ่งแข็งแรงไปกว่าเพียงเทศบัญญัติฉบับหนึ่งเช่นนี้แล้ว จะมีเหตุผลอะไรที่จะรั้งรออยู่?

ข้อที่ดูเหมือนจะทำให้เกิดความลังเลขึ้นแม้แต่ในตัวผู้ที่เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าที่ถูกต้องนั้นที่ดินต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของส่วนรวม ก็คือความคิดที่ว่า ในการล้มเลิกกรรม-สิทธิ์ ของเอกชนในที่ดินนั้น เราจะอยุติธรรมต่อผู้ที่ได้คิดคำนวณโดยนึกว่ากรรมสิทธิ์เช่นนี้เป็นของถาวร ทั้งนี้เพราะว่าได้ปล่อยให้มีการถือเอาที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนมาเป็นเวลานานหนักหนาแล้ว
และความคิดที่ว่าเนื่องจากได้ยอมให้มีการยึดถือที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์อันชอบธรรมมาแล้ว ถ้าเรากลับให้เป็นกรรมสิทธิ์ของส่วนรวมใหม่
เราก็จะอยุติธรรมต่อผู้ที่ได้ซื้อหามันมาด้วยสิ่งที่เป็นกรรมสิทธิ์โดยชอบธรรมของตนจริง ๆ ดังนั้น จึงคิดกันว่าถ้าเราจะยกเลิกกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน
ความยุติธรรมจะเรียกร้องให้เราชดเชยให้แก่ผู้ที่เป็นเจ้าของอยู่ขณะนี้อย่างเต็มที่

ดังที่รัฐบาลอังกฤษรู้สึกว่าในการยกเลิกการซื้อขายสัญญาบัตรยศทางทหารนั้น
รัฐบาลจำเป็นจะต้องชดเชยให้แก่ผู้ที่มีสัญญาบัตรยศซึ่งได้ซื้อมาโดยเชื่อว่าจะขายต่อได้
หรือเช่นในการยกเลิกทาสในหมู่เกาะ British West Indies ก็มีการจ่ายค่าชดเชยให้แก่เจ้าของทาส
100 ล้านดอลลาร์

แม้แต่ Herbert Spencer
ผู้ได้สาธกความเป็นโมฆะของสิทธิทุกประการที่จะอ้างกรรมสิทธิ์
เด็ดขาดในที่ดินไว้อย่างชัดเจนยิ่งในหนังสือเรื่อง “Social Statics” ก็ยังสนับ
สนุนความคิดนี้ (ถึงแม้จะดูว่าขัดแย้งกันสำหรับข้าพเจ้า) โดยประกาศว่าการที่จะคำนวณและ

ล้มเลิกสิทธิของเจ้าของที่ดินปัจจุบัน “ผู้จ่ายค่าที่ดินของตนด้วยเศรษฐทรัพย์ที่หามาได้โดยสุจริต
จะเป็นโดยการกระทำของตนเองหรือโดยการกระทำของบรรพบุรุษของตนก็ดี”
อย่างยุติธรรมนั้นเป็น “ปัญหาซับซ้อนที่สุดปัญหาหนึ่งซึ่งวันหนึ่งสังคมจะต้องคิดแก้”

ความคิดเช่นนี้เองที่ทำให้เกิดข้อเสนอซึ่งได้รับการสนับสนุนกันในบริเตนใหญ่ว่ารัฐบา
ลควรจะซื้อกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินของประเทศตามราคาตลาด
และความคิดเช่นนี้เองที่ทำให้ John Stuart Mill
สนับสนุนการเรียกคืนเพียงผลประโยชน์ที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคตเท่านั้น
มิใช่การเรียกที่ดินอย่างเต็มที่ทั้งหมด ถึงแม้เขาจะประจักษ์ถึงความอยุติธรรมของกรรมสิทธิ์
ของเอกชนในที่ดินอย่างชัดแจ้งก็ตาม
แผนของเขาก็คือว่าควรจะมีการคำนวณราคาที่ดินทั้งสิ้นในราชอาณาจักรอย่างเป็นธรรมและใจก
ว้างตามราคาตลาด และมูลค่าที่เพิ่มขึ้นจากนี้ในอนาคต ซึ่งมิใช่โดยการปรับปรุงของเจ้าของนั้น
รัฐควรเป็นผู้ได้รับ

ถ้าไม่กล่าวถึงความลำบากที่จะเกิดขึ้นตามแผนอันยุ่งยากนี้ในการที่จะต้องขยายหน้าที่ข

องรัฐบาลและการฉ้อราษฎร์บังหลวงซึ่งจะเกิดขึ้นแล้ว
ข้อบกพร่องในตัวของมันเองที่เป็นสาระสำคัญก็จะอยู่ที่ความเป็นไปไม่ได้ในการเชื่อมต่อความแ
ตกต่างกันอย่างรุนแรงระหว่างผิดกับถูกไม่ว่าจะด้วยการประนีประนอมเช่นใดก็ตาม
ถ้ารักษาผลประโยชน์ของผู้ยึดถือที่ดินไว้เพียงไร
ผลประโยชน์โดยทั่วไปและสิทธิโดยทั่วไปก็ย่อมสูญเสียไปเพียงนั้น
และถ้าผู้ยึดถือที่ดินไม่ต้องสูญเสียเอกสิทธิ์พิเศษของตนไปเลย
ประชาชนที่เหลือก็ย่อมไม่ได้อะไรเลยเช่นเดียวกัน
การซื้อสิทธิความเป็นเจ้าของของเอกชนจะเป็นแต่เพียงการให้สิทธิชนิดและปริมาณเดียวกันแก่ผู้
ยึดถือที่ดินตามที่เขาได้รับอยู่แล้วในขณะนี้จากกรรมสิทธิ ์ ในที่ดิน หากเปลี่ยนรูปไปเท่านั้น
มันจะเป็นการเก็บภาษีให้แก่เจ้าของที่ดินจากส่วนที่แรงงานและทุนหามาได้เท่าจำนวนที่เจ้าของ
ที่ดินสามารถเก็บได้เป็นค่าเช่าอยู่ในขณะนี้ ความได้เปรียบอย่างไม่เป็น

ธรรมของเขาจะได้รับการรักษาไว้
และความเสียเปรียบอย่างอยุติธรรมของผู้ที่มิได้ยึดถือที่ดินจะคงอยู่ต่อไป
เป็นที่แน่นอนว่าประชาชนทั่วไปจะได้ประโยชน์เมื่อการสูงขึ้นของค่าเช่าทำให้ปริมาณที่ผู้ยึดถือ
ที่ดินจะได้รับภายใต้ระบบปัจจุบันนี้สูงเกินกว่าดอกเบี้ยของราคาซื้อที่ดินตามอัตราปัจจุบัน
แต่นี่จะเป็นเพียงการได้ประโยชน์ในอนาคตเท่านั้น
และในระหว่างนี้จะไม่เพียงแต่ไม่มีการผ่อนเพลาลงเท่านั้น
แต่ภาระที่แรงงานและทุนแบกอยู่เพื่อผลประโยชน์ของผู้ยึดถือที่ดินในปัจจุบันจะเพิ่มขึ้นอีกมาก
ด้วย

ทั้งนี้เพราะส่วนหนึ่งของราคาตลาดในปัจจุบันของที่ดินคือการคาดหวังว่าราคาที่ดินจะเพิ่มขึ้นในอนาคต
และดังนั้นการซื้อที่ดินตามราคาตลาดให้หมดและชำระดอกเบี้ยสำหรับเงินที่ใช้ซื้อก็ย่อมจะเป็นการหยิบยื่นภาระให้แก่ผู้ผลิต
มิใช่เพียงในการชำระค่าเช่าที่แท้จริงเท่านั้น
แต่รวมทั้งค่าเช่าเนื่องจากการเก็งกำไรอีกด้วยอย่างเต็มที่ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่ง:
รัฐบาลจะต้องซื้อที่ดินตามราคาที่คำนวณจากอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าปกติ
(เพราะการที่ที่ดินมีทางที่จะเพิ่มมูลค่าขึ้นเรื่อย ๆ
นี่เองทำให้ราคาตลาดของที่ดินสูงกว่าราคาของสิ่งอื่นทั้งหลายที่ให้ผลตอบแทนในปัจจุบันเท่าเทียมกัน) และจะต้องชำระดอกเบี้ยสำหรับเงินที่ใช้ซื้อตามอัตราปกติ
ดังนั้นรัฐบาลจะไม่เพียงแต่ต้องชำระส่วนทั้งหมดที่ที่ดินจะให้แก่เจ้าของในขณะนี้เท่านั้น
แต่มากกว่านั้นมากมายทีเดียว
จะเปรียบเสมือนหนึ่งรัฐต้องเช่าตลอดไปจากผู้ยึดถือที่ดินในปัจจุบันด้วยค่าเช่าที่สูงกว่าที่เขาได้รับในขณะนี้มาก
สำหรับระยะปัจจุบันรัฐจะกลายเป็นเพียงตัวแทนของผู้ถือครองที่ดินในการเก็บค่าเช่า
และจะต้องชำระให้แก่ผู้ถือครองไม่เพียงแต่เท่าที่เขาจะได้รับเท่านั้น แต่มากกว่านั้นมาก

แผนการของ Mill ที่จะเอา “มูลค่าที่ดินที่เพิ่มขึ้นโดยมิได้ลงทุนลงแรง” (unearned increase in the value of land) ในอนาคตมาเป็นของรัฐ
โดยกำหนดราคาที่ดินทั้งหมดตามราคาตลาดปัจจุบัน
และยึดเอามูลค่าที่เพิ่มขึ้นในอนาคตไปให้แก่รัฐ จะไม่ทำให้ความอยุติ-

ธรรมในการวิภาคเศรษฐทรัพย์ในปัจจุบันเพิ่มขึ้น แต่จะไม่แก้ความอยุติธรรมนี้
ค่าเช่าจะไม่สูงขึ้นเนื่องจากการเก็งกำไรอีกต่อไป
และในอนาคตประชาชนทั่วไปจะได้รับส่วนที่เป็นผลต่างระหว่างค่าเช่าที่เพิ่มขึ้น
กับจำนวนการเพิ่มที่กะประมาณในการกำหนดราคาปัจจุบันของที่ดินซึ่งย่อมประกอบด้วยทั้งราคาปัจจุบันและราคาที่คาดว่าจะเพิ่มขึ้น
แต่จะปล่อยให้ชนชั้นหนึ่งครอบครองความได้เปรียบมหาศาลเหนือชนชั้นอื่น ๆ
ตลอดไปในอนาคตตามที่ครอบครองอยู่แล้วในขณะนี้
ทั้งหมดเท่าที่จะกล่าวได้สำหรับแผนการนี้ก็คือว่าอาจจะเป็นการดีกว่าไม่ทำอะไรเสียเลย

แผนการที่ไร้ประสิทธิภาพและไม่สามารถจะปฏิบัติได้เช่นนี้อาจจะมีค่าควรแก่การกล่าวถึงอยู่บ้างในที่ซึ่งไม่ยอมต้อนรับข้อเสนอใด ๆ ที่มีประสิทธิผลดีกว่าในปัจจุบัน
และการอภิปรายถึงแผนการเหล่านี้เป็นเครื่องหมายแห่งความหวัง
โดยแสดงให้เห็นช่องทางที่ลิ่มแห่งสัจธรรมจะแทรกเข้าไป
ความยุติธรรมในปากมนุษย์มีความนอบน้อมเจียมตัวอย่างมากเมื่อมันเริ่มประท้วงเป็นครั้งแรกต่อความอยุติธรรมซึ่งมีเกียรติสูงขึ้นตามกาลเวลา (time-honored)
และเราแห่งชนชาติทั้งหลายที่พูดภาษาอังกฤษยังคงสวมปลอกคอสำหรับทาสชาวแซกซันและได้รับการอบรมให้นับถือ “สิทธิเด็ดขาด” (vested rights)
ของเจ้าของที่ดินด้วยความเคารพยำเกรง เช่นที่ชาวอียิปต์โบราณนับถือจระเข้
แต่เมื่อถึงเวลาแล้วความคิดก็จะเติบโตขึ้น ถึงแม้ในชั้นแรกจะดูไม่มีความสำคัญอะไรก็ตาม
วันหนึ่งฐานันดรที่ 3 (สามัญชน) สวมหมวกเมื่อพระมหากษัตริย์ทรงพระมาลา
และหลังจากนั้นไม่นาน ศีรษะของบุตรชายคนหนึ่งของเซนต์หลุยส์ก็กลิ้งลงมาจากตะแลงแกง
การต่อต้านระบบทาสในสหรัฐฯ ได้เริ่มขึ้นด้วยการกล่าวถึงการชดเชยให้แก่เจ้าของทาส
แต่เมื่อทาส 4 ล้านคนได้รับการปลดปล่อย เจ้าของก็มิได้รับค่าชดเชยเลย
ทั้งพวกเขาก็มิได้เรียกร้องเอาด้วย และเมื่อประชาชนของประเทศใด ๆ เช่นอังกฤษหรือสหรัฐฯ
ได้รับการปลุกเร้าให้ตระหนักถึงความอยุติธรรมและผลเสียของกรรมสิทธิ์
ของเอกชนในที่ดินอย่างเพียงพอที่จะชักนำให้เขาพยายามโอนเป็นของรัฐแล้ว

เขาก็ย่อมจะได้รับการปลุกเร้าอย่างเพียงพอให้โอนกรรมสิทธิ์
นี้โดยวิธีที่ตรงกว่าและง่ายกว่าการ

ซื้อมากด้วย เขาจะไม่ทำความเดือดร้อนให้แก่ตนเองในเรื่องการชดเชยให้แก่เจ้าของที่ดิน
และก็ไม่เป็นการถูกต้องที่จะพึงมีความเป็นห่วงใด ๆ ในเจ้าของที่ดิน
การที่บุคคลเช่น John Stuart Mill
ได้ให้ความสำคัญอย่างมากแก่การชดใช้ให้แก่เจ้าของที่ดินจนถึงกับเตือนให้ริบเอาเพียงส่วนของค่าเช่าที่เพิ่มขึ้นในอนาคตเท่านั้น
จะอธิบายได้เพียงด้วยการที่เขายอมรับหลักคำสอนปัจจุบันที่ว่าค่าแรงถูกชักออกมาจากทุน
และจำนวนประชากรมีแนวโน้มอยู่เป็นนิจที่จะกดดันต่อเครื่องยังชีพ
หลักคำสอนเหล่านี้บังตาเขามิให้เห็นผลลัพธ์เต็มที่แห่งการยึดถือที่ดินเป็นของเอกชน
เขาได้เห็นว่า “สิทธิของผู้ถือครองที่ดินทั้งสิ้นย่อมขึ้นอยู่ภายใต้นโยบายทั่วไปของรัฐ” และ
“เมื่อกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินไม่เป็นประโยชน์เหมาะสมแล้ว
มันก็เป็นความอยุติธรรม” * แต่เมื่อตกอยู่ในบ่วงแห่งความยุ่งยากของหลักคำสอนของแมลธัส
เขาก็คิดว่าความอัตคัตขัดสนและความระทมทุกข์ที่เขาได้เห็นโดยรอบตัวนั้นเป็นเพราะ
“ความตระหนี่ถี่เหนียวของธรรมชาติ มิใช่เพราะความอยุติธรรมของมนุษย์”
ดังที่เขาได้กล่าวไว้อย่างชัดแจ้งในย่อหน้าหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเคยยกขึ้นมาอ้างไว้แล้ว
และดังนั้นสำหรับเขา
การโอนที่ดินเป็นของรัฐจึงดูเป็นสิ่งเล็กน้อยซึ่งไม่สามารถจะสัมฤทธิ์ผลไปสู่การกำจัดความยากแค้นและการเลิกล้มความขาดแคลน –
จุดมุ่งหมายที่เราจะได้รับก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้เรียนรู้วิธีที่จะข่มสัญชาตญาณตามธรรมชาติเท่านั้น
ถึงแม้เขาจะเป็นผู้ใหญ่ยิ่งเช่นนั้นและบริสุทธิ์เช่นนั้น – เป็นผู้มีจิตใจอันอบอุ่นและสูงส่ง –
เขาก็ไม่เคยได้แลเห็นความสอดคล้องกลมกลืนกันอย่างแท้จริงของบรรดากฎทางเศรษฐศาสตร์และไม่ได้ตระหนักว่าความอยุติธรรมอันเป็นหลักมูลใหญ่ยิ่งประการหนึ่งนี้ได้ทำให้เกิดความขาด

แคลนและความทุกข์ยาก ความชั่วร้ายและความน่าละอาย ขึ้นเพียงไร
ไม่เช่นนั้นแล้วเขาก็จะไม่เขียนประโยคนี้ขึ้นมา: “ที่ดินแห่งไอร์แลนด์ ที่ดินของทุก ๆ
ประเทศย่อมเป็นของประชาชนประเทศนั้น ๆ
บุคคลที่เรียกกันว่าเจ้าของที่ดินย่อมไม่มีสิทธิในสิ่งใดตามหลักศีลธรรมและความยุติธรรม
นอกจากค่าเช่า หรือค่าชดใช้สำหรับราคาที่จะพึงขายได้”

ในนามแห่งพระศาสดา – ช่างไร้ค่าเสียจริง ๆ! ถ้าที่ดินของประเทศใดเป็น

* “Principles of Political Economy,” Book I, Chap. 2, Sec. 6.

ของประชาชนแห่งประเทศนั้น
บุคคลที่เรียกกันว่าเจ้าของที่ดินจะมีสิทธิอะไรในค่าเช่าตามหลักศีลธรรมและความยุติธรรม?
ถ้าที่ดินเป็นของประชาชน ในนามของศีลธรรมและความ
ยุติธรรม ทำไมประชาชนจึงจะต้องชำระมูลค่าอันจะพึงขายได้สำหรับที่ดินของตนเอง?

Herbert Spencer กล่าวว่า:*
“ถ้าเราจะต้องจัดการกับบรรดาบุคคลที่ได้ปล้นมรดกไปจากมนุษยชาติตั้งแต่ดั้งเดิมมาแล้ว
เราก็อาจจะทำให้งานสั้นเข้าได้” อย่างไรก็ตาม ทำไมไม่ทำให้งานสั้นเข้าเล่า?
ทั้งนี้เพราะโจรกรรมนี้ไม่เหมือนกับการปล้นม้าหรือเงินซึ่งหยุดไปกับการกระทำ
แต่เป็นโจรกรรมสด ๆ และต่อเนื่องซึ่งดำเนินไปทุกวันทุกชั่วโมง
มันมิใช่จากผลิตผลแห่งอดีตที่ถูกดึงเอามาเป็นค่าเช่า แต่เป็นจากผลิตผลในปัจจุบัน
มันเป็นภาษีที่เก็บจากแรงงานอย่างไม่รู้จักหยุดหย่อนและต่อเนื่องกันไป ทุกครั้งที่ค้อนทุบลงไป
ทุกคราวที่จอบฟันลงไป ทุกเที่ยวที่กระสวยพุ่งไปมา ทุกจังหวะของเครื่องจักรไอน้ำ
ล้วนต้องเสียบรรณาการให้แก่มันทั้งสิ้น
มันเรียกเก็บจากการทำงานของมนุษย์ผู้เสี่ยงชีวิตของตนอยู่ใต้แผ่นดินลึกและผู้แขวนอยู่กับเสาก
ระโดงที่แกว่งไปมาเหนือคลื่นซึ่งแตกเป็นฟองขาว มันเรียกร้องเอาจาก

* “Social Statics” หน้า 142

[อาจจะเป็นการดีที่จะกล่าวไว้ในการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ครั้งใหม่ (ค.ศ. 1897) ว่าการอ้างอิงจากหนังสือ “Social Statics” ของ Herbert Spencer ครั้งนี้และที่อื่น ๆ ทั้งสิ้นนั้นอ้างอิงจากเล่มที่พิมพ์โดย D. Appleton & Co. แห่งกรุงนิวยอร์กด้วยความยินยอมของเขาจาก ค.ศ. 1864 ถึง 1892 ในขณะนั้นเขาได้บอกเลิกหนังสือ “Social Statics” และจัดพิมพ์เล่มใหม่ชื่อ “Social Statics, abridged and revised” ขึ้นแทนที่ ข้อความทั้งสิ้นที่หนังสือ “Social Statics” เล่มแรกได้กล่าวปฏิเสธกรรมสิทธิ์ในที่ดินได้ถูกตัดออกไป
ดังนั้นเล่มนี้จึงย่อมไม่มีข้อความที่อ้างถึงไว้ในที่นี้เลย Spencer
ยังถูกขับดันจากการซักไซ้ไล่เลียงอย่างไม่หยุดหย่อนของบรรดาผู้สนับสนุนภาษีเดี่ยวแห่งอังกฤษผู้ยืนกรานถามปัญหาแก่เขาตามที่แนะไว้ในหนังสือ “Social Statics”
เล่มแรกจนต้องเขียนหนังสือขนาดเล็กออกมาเล่มหนึ่งชื่อ “Mr. Herbert Spencer on the Land Question”
ซึ่งได้พิมพ์บทที่ 9 ของหนังสือ “Social Statics”
คู่ไปกับสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นคำตอบที่มีเหตุผลแก่ตัวเขาเองดังที่ลงในหนังสือ “Justice” ค.ศ. 1891
หนังสือนี้ได้จัดพิมพ์ขึ้นใหม่โดย D. Appleton & Co. ด้วย
ข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นคำตอบที่น่าขบขันที่สุดสำหรับตัวเขาเองเท่าที่ได้เคยคิดขึ้นมาโดยบุคคลผู้หนึ่งซึ่งอ้างว่าเป็นนักปรัชญา]

รางวัลอันเป็นธรรมของเจ้าของทุนและจากผลแห่งความพยายามอย่างทรหดของผู้ประดิษฐ์คิดค้น
มันทำให้เด็กน้อยไม่ได้เล่นสนุกและไม่ได้ไปโรงเรียนและบังคับให้ต้องทำงานก่อนที่กระดูกจะแข็งหรือกล้ามเนื้อจะมั่นคง มันปล้นความอบอุ่นไปจากผู้ที่หนาวสั่น ปล้นอาหารไปจากผู้ที่หิว ปล้นยาไปจากคนป่วย ปล้นความสงบสุขไปจากผู้ที่เดือดร้อนกระวนกระวาย
มันก่อความเสื่อมทราม ความป่าเถื่อน และความขมขื่น มันทำให้ครอบครัวที่มีสมาชิก 8 หรือ 10 คนต้องเข้าไปอัดกันอยู่ในห้องซอมซ่อห้องเดียว
มันทำให้เด็กชายหญิงกลุ่มเกษตรต้องอยู่เป็นฝูงมีสภาพราวกับหมู
มันทำให้ร้านเหล้าเต็มไปด้วยผู้ที่ปราศจากความสุขในบ้านของตนเอง
มันทำให้ชายฉกรรจ์ผู้อาจเป็นคนมีประโยชน์กลายเป็นคนขี้คุกขี้ตะราง

มันทำให้ซ่องโสเภณีเต็มไปด้วยหญิงที่มิฉะนั้นแล้วก็อาจได้ทราบซึ้งถึงความชื่นใจอย่างแท้จริงในความเป็นมารดา
มันส่งความโลภและกิเลสชั่วร้ายทั้งหลายมาเพ่นพ่านอยู่ทั่วไปในสังคมราวกับฤดูหนาวอันเย็นยะเยือกได้ขับไล่ให้สุนัขป่าเข้ามายังถิ่นที่อาศัยของมนุษย์
มันทำให้ศรัทธาในดวงวิญญาณของมนุษย์มืดมนลง
และรูดม่านแห่งโชคชะตาอันโหดร้ายและกระด้างปิดบังภาพสะท้อนของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงความยุติธรรมและพระกรุณา!

มันมิใช่เพียงโจรกรรมในอดีตเท่านั้น มันเป็นโจรกรรมในปัจจุบันด้วย –โจร-กรรมซึ่งปล้นเอาสิทธิแห่งการเกิดของทารกผู้กำลังเข้ามาสู่โลกในขณะนี้ไป!
ทำไมเราจึงจะต้องรั้งรออยู่ในการที่จะทำให้งานสั้นเข้าสำหรับระบบนี้?
เพราะว่าข้าพเจ้าถูกปล้นเมื่อวานนี้ และเมื่อวานซืนนี้
และวันก่อนนี้ขึ้นไปอีกเช่นนั้นหรือที่เป็นเหตุผลให้ข้าพเจ้าต้องทนรับทุกข์ยอมให้ปล้นในวันนี้และพรุ่งนี้?
เป็นเหตุผลให้ข้าพเจ้าต้องสรุปเอาว่าโจรนั้นได้เกิดสิทธิเด็ดขาดที่จะปล้นข้าพเจ้ากระนั้นหรือ?

ถ้าที่ดินเป็นของประชาชน
ทำไมจึงยังยอมให้เจ้าของที่ดินเก็บค่าเช่าต่อไปหรือชดใช้ให้แก่เขาในลักษณะใด ๆ
สำหรับการที่เขาจะต้องสูญเสียค่าเช่าไป? จงพิจารณาดูว่าค่าเช่าคืออะไร
มันมิได้เกิดขึ้นมาโดยธรรมชาติจากที่ดิน มันมิใช่เป็นเพราะสิ่งใดที่เจ้าของที่ดินกระทำขึ้นมาเลย
มันเป็นมูลค่าซึ่งเกิดขึ้นมาได้ด้วยประชาคมทั้งประชาคม ถ้าท่านชอบ
จะปล่อยให้ผู้ยึดถือที่ดินได้รับสิ่งที่ความเป็นเจ้าของที่ดินจะให้แก่เขาถ้าไม่มีประชาคมส่วนที่

เหลืออยู่ด้วยก็ได้ แต่ค่าเช่า ซึ่งเป็นสิ่งที่ประชาคมทั้งประชาคมก่อขึ้นมา
ย่อมจะต้องเป็นของประชาคมทั้งประชาคม

จงพิจารณาคดีเจ้าของที่ดินด้วยหลักแห่งกฎหมายประเพณี (maxims of the cammon law) ซึ่งเป็นตัวกำหนดสิทธิของมนุษย์และตัวมนุษย์เอง เท่าที่เราได้รับคำบอกเล่านั้น
กฎหมายประเพณีคือความสมบูรณ์แห่งเหตุผล
และเจ้าของที่ดินย่อมไม่อาจจะอุทธรณ์ในคำตัดสินของมันได้เพราะว่าเจ้าของที่ดินเป็นผู้รวบรวมกฎนี้ขึ้นมาเพื่อเจ้าของที่ดินเอง
กฎหมายนี้ยอมให้อะไรแก่เจ้าของผู้บริสุทธิ์บ้างในเมื่อมีคำพิพากษาว่าที่ดินซึ่งเขาจ่ายเงินซื้อมานั้นเป็นของผู้อื่นโดยชอบธรรม? ไม่ให้อะไรเลย
การที่เขาได้ซื้อโดยความสุจริตใจไม่ทำให้เขามีสิทธิแต่ประการใด
กฎหมายไม่ยอมเข้าเกี่ยวข้องด้วยใน “ปัญหาอันซับซ้อนเรื่องการชดใช้” ให้แก่ผู้ซื้อที่บริสุทธิ์
กฎหมายมิได้กล่าวเช่นที่ John Stuart Mill กล่าวว่า “ที่ดินเป็นของนาย ก. ดังนั้น นาย ข. ผู้คิดว่าตนเองเป็นเจ้าของจึงไม่มีสิทธิในสิ่งใด ๆ นอกจากค่าเช่า
หรือค่าชดใช้สำหรับราคาที่พึงจะขายได้”
เพราะว่าโดยแท้จริงแล้วนั่นจะเป็นเสมือนคำพิพากษาคดีทาสที่หลบหนีมาอันเป็นคดีที่โด่งดังคดีหนึ่งซึ่งกล่าวกันว่าศาลสั่งให้มอบกฎหมายแก่ฝ่ายเหนือและมอบทาสนิโกรนั้นแก่ฝ่ายใต้
กฎหมายกล่าวแต่เพียงว่า “ที่ดินเป็นของนาย ก. นายอำเภอจงกระทำให้เขาได้ครอบครอง!
กฎหมายมิได้ให้สิทธิใด ๆ แก่ผู้ซื้อสิทธิที่ผิดโดยบริสุทธิ์ กฎหมายมิได้ให้ค่าชดเชยแก่เขาเลย
และไม่เพียงแต่เท่านี้กฎหมายยังทำให้เขาเสียสิ่งปรับปรุงทั้งหลายที่เขากระทำลงไว้บนที่ดินโดยสุจริตใจอีกด้วย ท่านอาจจะจ่ายค่าที่ดินเป็นราคาสูง
ใช้ความพยายามทุกประการเพื่อให้แน่ใจว่าได้กรรมสิทธิ ์
ไว้โดยไม่มีเรื่องกระทบกระทั่งเลยเป็นเวลาหลายปีปราศจากความคิดหรือร่องรอยว่าจะมีผู้อ้างกรรมสิทธิ์ ขัดแย้ง
ทำให้มันผลิดอกออกผลด้วยความเหนื่อยยากของท่านหรือก่อสร้างอาคารที่มีราคาแพงยิ่งกว่าที่ดินที่มันตั้งอยู่นั้นเสียอีก หรือสร้างบ้านหลังย่อม ๆ
ขึ้นเพื่อเป็นที่พักในวัยชราล้อมรอบด้วยต้นมะเดื่อที่ท่านปลูกและต้นองุ่นที่ท่านตกแต่ง
แต่ถ้าทนายความผู้ตลบตะแลง ผู้มีเล่ห์เหลี่ยม ผู้ฉวยโอกาส

สามารถจะตรวจหาข้อบกพร่องทางเทคนิคในเอกสารของท่านได้หรือได้พบตัวทายาทที่ลืมกันไปแล้วบาง

คนผู้ไม่เคยฝันถึงสิทธิของเขาเลย สิ่งที่จะถูกพรากไปจากท่านจะไม่ใช่แต่เพียงที่ดินเท่านั้น แต่รวมทั้งสิ่งปรับปรุงทั้งสิ้นที่ท่านกระทำไว้ด้วย ซ้ำยังไม่เพียงเท่านี้ ตามกฎหมายประเพณี (common law)
เมื่อท่านได้ยกที่ดินและสละสิ่งปรับปรุงให้แล้วยังอาจจะถูกเรียกร้องให้ชดใช้ผลกำไรที่ท่านได้รับจากที่ดินในระหว่างเวลาที่ท่านครอบครองอยู่อีกด้วย

ถ้าเรานำหลักแห่งความยุติธรรมเช่นเดียวกันซึ่งเจ้าของที่ดินได้รวบรวมขึ้นมาเป็นกฎหมายและถูกนำไปใช้กับกรณีพิพาทระหว่างบุคคลต่อบุคคลในศาลอังกฤษและศาลอเมริกันอยู่ทุกวันนั้นมาใช้กับคดีระหว่างประชาชนกับเจ้าของที่ดินบ้าง
เราจะไม่เพียงแต่จะไม่คิดชดใช้ค่าที่ดินให้แก่ผู้ยึดถือที่ดินเท่านั้น
แต่ยังจะยึดเอาสิ่งปรับปรุงทั้งหลายตลอดจนสิ่งใด ๆ ที่เขามีอยู่ด้วย

แต่ข้าพเจ้าไม่เสนอและก็ไม่คิดว่าผู้ใดอื่นจะเสนอให้กระทำรุนแรงถึงเพียงนั้น นับว่าเป็นการเพียงพอแล้วถ้าประชาชนจะกลับครอบครองกรรมสิทธิ์
ปล่อยให้เจ้าของที่ดินได้ครอบครองสิ่งปรับปรุงและทรัพย์สินส่วนตัวของตนอย่างมั่นคงต่อไป

และในมาตรการแห่งความยุติธรรมเช่นนี้ จะไม่มีการกดขี่
หรือยังความเดือดร้อนให้แก่ชนชั้นใด ๆ เลย
สาเหตุใหญ่แห่งการวิภาคเศรษฐทรัพย์ไม่เท่าเทียมกันในปัจจุบัน พร้อมทั้งความระทมทุกข์ ความต่ำทราม และความสูญเสียซึ่งเกิดตามมาจะถูกกวาดล้างไป
แม้แต่ผู้ถือครองที่ดินก็จะมีส่วนในผลได้โดยทั่วไปด้วย
ผลได้สำหรับแม้แต่ผู้ถือครองที่ดินรายใหญ่จะเป็นผลได้โดยแท้จริง
ผลได้สำหรับผู้ถือครองที่ดินรายย่อยจะมีมหาศาล
เพราะว่าในการยินดีต้อนรับความยุติธรรมก็เท่ากับมนุษย์ยินดีต้อนรับเครื่องมือแห่งความรัก

สันติสุขและความอุดมสมบูรณ์จะเกิดตามมา นำมาซึ่งของขวัญอันดีงาม
มิใช่สำหรับเพียงบางคน แต่สำหรับทุกคน

ข้อนี้จะเป็นจริงเพียงไร เราจะได้เห็นในภายหลัง

ถ้าในบทนี้

ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงความยุติธรรมและความเหมาะสมราวกับว่าความยุติธรรมเป็นสิ่งหนึ่งและความเหมาะสมเป็นอีกสิ่งหนึ่ง นั่นก็เป็นเพียงแต่เพื่อเผชิญกับข้อคัดค้านของผู้ที่กล่าวเช่นนั้นเท่านั้น ในความยุติธรรมย่อมมีความเหมาะสมอย่างสูงที่สุดและแท้จริงที่สุด.

บทที่ 4

กรรมสิทธิ์ ของเอกชนในที่ดินพิจารณาทางประวัติศาสตร์

สิ่งที่ป้องกันมิให้เราตระหนักถึงความอยุติธรรมอันแท้จริงในกรรมสิทธิ์
ของเอกชนในที่ดินและเป็นอุปสรรคต่อการพิจารณาข้อเสนอใด ๆ ที่จะให้ยกเลิกกรรมสิทธิ์นี้เสียมากกว่าสิ่งใดอื่นนั้น ก็คือนิสัยความเคยชิน
ซึ่งทำให้ดูเหมือนว่าสิ่งใดก็ตามที่มีมานานย่อมจะเป็นไปตามธรรมชาติและจำเป็น

เราคุ้นเคยกับการถือว่าที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ ของแต่ละบุคคลอย่างยิ่ง
กฎหมาย ขนบธรรมเนียม ประเพณี ของเราก็รับรองเช่นนั้นอย่างละเอียดเต็มที่อย่างยิ่ง
จนกระทั่งประชาชนส่วนใหญ่ไม่เคยคิดจะตั้งคำถามขึ้นมา
แต่กลับนับถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการใช้ประโยชน์จากที่ดิน พวกเขาไม่สามารถจะคิดได้
หรืออย่างน้อยที่สุดมันก็มิได้ผ่านเข้าไปในสมองที่จะทำให้เขาคิดได้
ถึงสังคมที่มีอยู่หรือที่อาจเป็นได้โดยไม่ต้องเอาที่ดินมาเป็นกรรม-สิทธิ์ ของเอกชน
สำหรับเขาก้าวแรกที่จะไปสู่การเพาะปลูกหรือการปรับปรุงที่ดินดูเหมือนจะเป็นการหาเจ้าของให้แก่ที่ดินนั้น

และเขาจะถือว่าที่ดินของบุคคลผู้หนึ่งเป็นของผู้นั้นอย่างสมบูรณ์และโดยชอบธรรม
สามารถจะขาย ให้เช่า ให้ หรือยกเป็นมรดกได้เช่นเดียวกับบ้าน วัวควาย สิ่งของ
หรือเครื่องเรือนของเขานั้นทีเดียว ได้มีการเทศนาสั่งสอนถึง “ความศักดิ์สิทธิ์แห่งกรรมสิทธิ ์
” กันอยู่เป็นนิจและอย่างได้ผลยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดย “ผู้พิทักษ์ความป่าเถื่อนโบราณ” ดังที่
Voltaire ได้ให้สมญาแก่บรรดานักกฎหมาย จนกระทั่งประชาชนแทบทั้งสิ้นนับถือว่ากรรมสิทธิ
์ของเอกชนในที่ดินเป็นรากฐานอันแท้จริงแห่งอารยธรรม
และถ้ามีการแนะนำให้กลับเอาที่ดินคืนเป็นกรรมสิทธิ ์ ร่วมกันของส่วนรวมแล้ว
ก็จะคิดเสียตั้งแต่แรกทีเดียวว่านั่นเป็นความฝันอันแปรปรวนซึ่งไม่เคยมีและไม่มีทางจะเป็นจริงไ
ปได้หรือไม่ก็เป็นข้อ

เสนอที่จะคว่ำสังคมลงจากฐานและทำให้ถอยหลังกลับไปสู่ความป่าเถื่อนอีก
ถ้าเป็นความจริงว่าได้มีการถือกันว่าที่ดินเป็นกรรมสิทธิ ์
ของเอกชนมาเสมอแล้ว
นั่นจะไม่เป็นข้อพิสูจน์ความยุติธรรมหรือความจำเป็นที่จะต้องถือเช่นนั้นต่อไปเช่นเดียวกับที่กา
รมีระบบทาสอยู่ทั่วไป (ซึ่งครั้งหนึ่งอาจจะกล่าวยืนยันได้อย่างปลอดภัย)
จะไม่พิสูจน์ถึงความยุติธรรมหรือความจำเป็นที่จะยึดถือเอาเลือดเนื้อมนุษย์มาเป็นสมบัติ
ไม่นานมานี้ ระบบกษัตริย์ดูจะเป็นสากล และไม่เฉพาะพระมหากษัตริย์
แต่ส่วนใหญ่ของคนภายใต้พระมหากษัตริย์เองก็เชื่อจริงจังว่าจะไม่มีประเทศใดสามารถอยู่ได้โด
ยปราศจากพระมหากษัตริย์ แต่ ไม่ต้องกล่าวถึงอเมริกา
ฝรั่งเศสบัดนี้อยู่ได้โดยไม่มีพระมหากษัตริย์
พระราชินีแห่งอังกฤษและพระจักรพรรดินีแห่งอินเดียทรงมีบทบาทในการปกครองพระราชอา
ณาจักรของพระองค์เทียบได้กับบทบาทของรูปสลักทำด้วยไม้ที่หัวเรือในการกำหนดเข็มของเรือ
และผู้ทรงมงกุฎอื่น ๆ ในยุโรปก็เปรียบประหนึ่งประทับอยู่บนถังดินระเบิด

เมื่อร้อยปีกว่ามานี้ บิชอป Butler ผู้ประพันธ์เรื่อง Analogy of Religion, Natural and Revealed, to the Constitution and Course of Nature อันมีชื่อเสียงได้ประกาศว่า
“การตั้งรัฐบาลพลเรือนโดยไม่มีสถาบันใด ๆ
ทางศาสนานับเป็นโครงการที่เพ้อฝันซึ่งไม่มีตัวอย่างมาก่อน”
สำหรับเรื่องที่ไม่มีตัวอย่างมาก่อนนั้น นับว่าถูกของท่าน
ในขณะนั้นไม่มีรัฐบาลใดและก็ไม่เป็นการง่ายที่จะเอ่ยชื่อรัฐบาลใด ๆ
ที่เคยมีมาซึ่งปราศจากศาสนาที่สถาปนามั่นคงแล้ว แต่ในสหรัฐฯ
เราก็ได้พิสูจน์แล้วโดยการปฏิบัติเป็นเวลา 1
ศตวรรษว่าเป็นไปได้ที่จะมีรัฐบาลพลเรือนอยู่โดยไม่ต้องมีศาสนาของทางราชการ

ในขณะเดียวกันถ้าหากเป็นความจริงว่าทุกหนทุกแห่งได้ถือว่าที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนกันตลอดมา มันก็มิได้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าเราควรจะยึดถือเช่นนั้นตลอดไป
แต่ข้อนี้ไม่เป็นความจริง
ตรงกันข้ามกลับมีการตระหนักถึงสิทธิของส่วนรวมร่วมกันในที่ดินอยู่เป็นเบื้องแรกทุกหนทุกแห่ง และไม่มีกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินเกิดขึ้นมาในที่แห่งใดเลยนอกจากจะเป็นผลของการแย่งชิง
ความคิดความเข้าใจขั้นปฐมซึ่งดำรงยืนนานของมนุษย-

ชาติก็คือว่าทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในแผ่นดิน และความคิดเห็นที่ว่ากรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินเป็นสิ่งจำเป็นแก่สังคมก็เป็นแต่เพียงสิ่งที่เกิดจากความโง่เขลาที่ไม่สามารถจะมองให้ไกลกว่าสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวเท่านั้น - เป็นความคิดที่เกิดขึ้นในสมัยใหม่
เป็นสิ่งเทียมและไร้เหตุผลพอ ๆ กับความคิดเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของพระมหากษัตริย์

การสังเกตของนักเดินทาง

การวิจัยของนักประวัติศาสตร์ผู้คิดวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งภายในระยะเวลาไม่นานมานี้ได้มีส่วนอย่างมากในการปฏิสังขรณ์ประวัติศาสตร์ของประ-

ชาชนที่ลืมกันไปแล้ว การสืบสวนของบุคคลเช่น Sir Henry Maine, Emile de Laveleye, ศาสตราจารย์ Nasse แห่งบอนน์และคนอื่น ๆ ในเรื่องความเจริญเติบโตของสถาบันต่าง ๆ ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าทุกแห่งที่เกิดสังคมมนุษย์ขึ้นมา ย่อมมีการรับรองสิทธิร่วมกันของมนุษย์ในการใช้ที่ดิน และไม่มีการรับเอากรรมสิทธิ์ของเอกชนโดยไม่มีขอบเขตจำกัดไม่ว่าแห่งใด โดยทางประวัติศาสตร์และโดยทางจริยธรรมแล้ว กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินคือโจรกรรมเราดี ๆ นี่เอง มันมิได้เกิดขึ้นมาจากการตกลงยินยอม เราจะไม่อาจตรวจสอบดูได้ว่าเป็นเพราะความคิดความเข้าใจแห่งความยุติธรรมหรือความเหมาะสมเลย ทุกแห่งกรรมสิทธิ์เช่นนี้มีกำเนิดมาจากการสงครามและการพิชิต และจากความเห็นแก่ตัวซึ่งทำให้ผู้มากไปด้วยเล่ห์กลถือประโยชน์จากความเชื่องมงายและกฎหมาย

ทุกแห่งที่เราสามารถจะสืบสาวประวัติศาสตร์ระยะแรก ๆ แห่งสังคมได้ ไม่ว่าจะเป็นในเอเชีย ยุโรป แอฟริกา อเมริกา หรือในพอลินีเซียก็ตาม ย่อมถือกันว่าที่ดินเป็นทรัพย์สินของส่วนรวมร่วมกัน เช่นที่ความสัมพันธ์อันจำเป็นซึ่งชีวิตมนุษย์มีต่อมันจะชวนให้คิด สิทธิในที่ดินของทุกคนที่มีสิทธิอันเป็นที่ยอมรับกันนั้นย่อมเท่าเทียมกัน นั่นคือสมาชิกทุกคนของประชาคม หรือที่เราควรจะกล่าวว่าพลเมืองทุกคน ย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในการใช้และรื่นรมย์กับที่ดินของประชาคม การรับรองสิทธิร่วมกันในที่ดินเช่นนี้ใช่ว่าจะป้องกันมิให้รับรองสิทธิเฉพาะและเด็ดขาดในสิ่งของซึ่งเป็นผลแห่งแรงงานโดยเต็มที่ก็หาไม่ ทั้งก็มิใช่ว่าจะถูกตัดออกไปในเมื่อพัฒนาการทางเกษตรได้ทำให้จำเป็นต้องรับรองกรรมสิทธิ์โดยเด็ดขาดในที่ดิน เพื่อที่จะให้ได้รับความรื่นรมย์โดยเต็มที่ในผลแห่งแรงงานที่ใช้ไปในการเพาะเลี้ยง

นั้น
การแบ่งแยกที่ดินในระหว่างหน่วยงานอุตสาหกรรม
จะเป็นครอบครัวหรือหลายครอบครัวหรือแต่ละบุคคลก็ตาม
จะดำเนินไปเพียงเท่าที่จำเป็นแก่การนั้นเท่านั้น
ที่ดินที่เป็นทุ่งหญ้าและป่าไม้ยังคงเป็นของส่วนรวม
และจัดให้มีความเท่าเทียมกันในที่ดินเกษตรโดยการแบ่งที่ดินใหม่เป็นระยะ ๆ
เช่นในบรรดาชนเชื้อชาติติวตอน หรือไม่ก็โดยการห้ามโอน เช่นในกฎของโมเสส

การปรับปรุงขั้นปฐมเช่นนี้ยังคงมีอยู่ในรูปที่คงเดิมไม่มากก็น้อยในประชาคมหมู่บ้านของอินเดีย รัสเซียและเหล่าประเทศสคลาโวนิก (สลาฟ)
ซึ่งยังคงอยู่ภายใต้การปกครองของตุรกีหรือเพิ่งพ้นการปกครองของตุรกีไปเมื่อเร็ว ๆ นี้
ในเขตปกครองต่าง ๆ ที่เป็นเทือกเขาของสวิตเซอร์แลนด์ ในบรรดาพวก Kabyle
ทางภาคเหนือของแอฟริกาและพวก Kaffir ทางภาคใต้
ในบรรดาคนพื้นเมืองของเกาะชวาและคนพื้นเมืองของนิวซีแลนด์ –
หรือจะกล่าวได้ว่าในทุกแห่งที่อิทธิพลภายนอกไม่ทำให้รูปแบบขององค์การสังคมดั้งเดิมผิดแปลกไป ข้อที่ว่ามันมีอยู่ทุกแห่งนั้นได้รับการพิสูจน์อย่างมากมายในระยะหลัง ๆ
นี้โดยการวิจัยของนักศึกษาและนักสังเกตการณ์อิสระจำนวนมาก
และซึ่งตามที่ข้าพเจ้าทราบนั้นได้มีกล่าวสรุปรวมไว้อย่างดีที่สุดในหนังสือ “Systems of Land Tenure in Various Countries” ซึ่งจัดพิมพ์โดย Cobden Club และในหนังสือ “Primitive Property” ของ M. Emile de Laveleye
ซึ่งข้าพเจ้าขอแนะนำสำหรับท่านผู้อ่านที่ปรารถนาจะได้เห็นความจริงข้อนี้ในรายละเอียด

จากผลของการสืบสวนซึ่งไม่เหลือส่วนใดของโลกที่มิได้รับการสำรวจไว้เลย Emile de Laveleye ได้กล่าวไว้ว่า “ในสังคมดึกดำบรรพ์ทั้งหลาย ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของเผ่าชนและจะต้องนำมาแบ่งปันกันตามระยะเวลาในบรรดาครอบครัวทั้งหลาย
เพื่อให้ทุกคนสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยแรงงานของตนตามที่ธรรมชาติได้กำหนดไว้
ดังนั้นความสุขสบายของแต่ละบุคคลจึงเป็นอัตราส่วนกับพลังงานและสติปัญญาของเขา
อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครที่จะขาดเครื่องมือหรือหนทางในการหาเลี้ยงชีพ

และความไม่เท่าเทียมกันซึ่งจะเพิ่มขึ้นจากชั่วอายุคนรุ่นหนึ่งถึงอีกรุ่นหนึ่ง
ก็ได้รับการป้องกันมิให้เกิดขึ้น

ถ้าเป็นการถูกต้องตามข้อยุตินี้ของ de Laveleye (ซึ่งไม่มีข้อสงสัยเลยว่าจะไม่

ถูกต้อง) ก็จะมีผู้ถามว่า ทำไมการยึดถือเอาที่ดินเป็นกรรมสิทธิ ์ ของเอกชนจึงเกิดขึ้นทั่วไป?

ข้าพเจ้าคิดว่าเราอาจจะสืบหาสาเหตุที่ทำให้ความคิดดั้งเดิมเกี่ยวกับสิทธิเท่าเทียมกันในการใช้ที่ดินถูกแทนที่ด้วยความคิดในสิทธิเด็ดขาดและไม่เท่าเทียมกันนั้นได้ทุกหนทุกแห่งอย่างเคลือบคลุมแต่แน่นอน
สาเหตุเหล่านี้ย่อมเป็นเช่นเดียวกันทุกหนทุกแห่งซึ่งทำให้สิทธิส่วนตัวอันเท่าเทียมกันถูกปฏิเสธและทำให้เกิดชนชั้นอภิสิทธิ์

เราอาจจะสรุปได้ว่าสาเหตุเหล่านี้คือการรวบอำนาจไว้ในมือของพวกหัวหน้าและชนชั้นทหาร
อันเป็นผลเนื่องจากภาวะสงครามซึ่งทำให้พวกนี้สามารถผูกขาดที่ดินของส่วนรวมร่วมกัน
คือผลแห่งการพิชิตซึ่งกดผู้ปราชัยลงเป็นทาสติดที่ดิน
และแบ่งแยกที่ดินของเขาออกไปในบรรดาผู้ชนะ
และให้พวกหัวหน้าได้รับส่วนแบ่งมากเกินส่วน
คือการแบ่งแยกชั้นและอิทธิพลของชนชั้นบรรพชิต
และการแบ่งแยกชั้นและอิทธิพลของชนชั้นนักกฎหมายอาชีพผู้ได้รับผลประโยชน์จากการเอากรรมสิทธิ ์ เด็ดขาดในที่ดินเข้าแทนที่กรรมสิทธิ์ ร่วมกัน * –
อันเป็นความอยุติธรรมที่เมื่อเกิดขึ้นเสียครั้งหนึ่งแล้ว ก็มีแนวโน้มไปสู่ความอยุติ-ธรรมมากยิ่งขึ้นอยู่เป็นนิจตามกฎแห่งการดึงดูด

การต่อสู้ระหว่างความคิดแห่งสิทธิอันเท่าเทียมกันในที่ดินกับแนวโน้มที่จะผูกขาดที่ดินเ
ป็นกรรมสิทธิ ์ของเอกชนนี้แหละที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งภายในในกรีกและโรม
การยับยั้งต่อต้านแนวโน้มเช่นนี้โดยสถาบันต่าง ๆ – เช่นสถาบันของ Lycurgus และ Solon
ในกรีก และโดยกฎหมาย Licinian และการแบ่งที่ดินที่ตามมาในโรม –
ได้ทำให้กรีกและโรมมีความเข้มแข็งและรุ่งเรือง
และชัยชนะในขั้นสุดท้ายของแนวโน้มนี้ก็ได้ทำลายกรีกและโรมลง

* อิทธิพลของพวกนักกฎหมายปรากฏชัดมากในยุโรป
ทั้งในตัวทวีปและในบริเตนใหญ่ในการทำลายร่องรอยทั้งสิ้นของกรรมสิทธิ ์สมัยโบราณ
และนำเอาความคิดของกฎหมายโรมันคือกรรมสิทธิ์ เด็ดขาดเข้าแทนที่

กรรมสิทธิ ์ ในที่ดินขนาดใหญ่ได้นำความหายนะมาสู่กรีก เช่นเดียวกับที่ในภายหลัง
“กรรมสิทธิ ์ในที่ดินขนาดใหญ่ได้นำความหายนะมาสู่อิตาลี” * และในท้ายที่สุด
ถึงแม้เหล่านักนิติบัญญัติผู้ยิ่งใหญ่และรัฐบุรุษจะพากันเตือนแล้วก็ตาม
เมื่อที่ดินได้ผ่านไปอยู่ในความครอบครองของคนไม่กี่คน จำนวนประชากรก็ลดลง
ศิลปะเสื่อมโทรม พุทธิปัญญาอ่อนด้อยลง
และชนชาติที่ทำให้มนุษยธรรมพัฒนาขึ้นสูงส่งที่สุดก็กลายเป็นชนชาติที่น่าดูหมิ่นและน่าอับอาย
ในบรรดามนุษย์ทั้งหลาย

ความคิดในเรื่องกรรมสิทธิ ์

เด็ดขาดของเอกชนในที่ดินซึ่งอารยธรรมสมัยใหม่รับสืบเนื่องมาจากโรมได้พัฒนาขึ้นเต็มที่ ณ
ที่นั้นในสมัยประวัติศาสตร์ เมื่อประเทศที่ยิ่งใหญ่ของโลกในอนาคตได้ปรากฏขึ้นมาราง ๆ
ในครั้งแรกนั้น พลเมืองแต่ละคนมีที่ดินที่ตั้งเคหสถานขนาดย่อมซึ่งจะโอนกันไม่ได้

และที่ดินทั่วไป – “นาข้าวอันเป็นสิทธิของสาธารณะ” –
เป็นสิ่งที่ใช้ประโยชน์ร่วมกัน
ซึ่งไม่มีข้อน่าสงสัยภายใต้กฎข้อบังคับหรือขนบธรรมเนียมซึ่งทำให้เกิดความเสมอภาคขึ้น
เช่นในที่ดินของส่วนรวมของชนชาติติวตอน (Teutonic mark) และของชาวสวิสส์ (Swiss allmend) จากที่ดินสาธารณะซึ่งขยายออกเรื่อย ๆ
ด้วยการพิชิตนี้เองที่ครอบครัวผู้ดีทั้งหลายได้รับความสำเร็จในการดึงเอามาเป็นที่ดินขนาดใหญ่ของตน ในที่สุดด้วยพลังที่ของใหญ่ดึงดูดของเล็ก
ที่ดินขนาดใหญ่เหล่านี้ก็บดขยี้เจ้าของที่ดินย่อม ๆ ลง
ทั้งหมดและเอามรดกขนาดเล็กของพวกนี้ไปรวมเข้ากับที่ดินขนาดใหญ่ (latifundia)
ของผู้ที่ร่ำรวยมหาศาล
ถึงแม้จะมีการขัดขวางชั่วคราวด้วยข้อจำกัดทางกฎหมายและด้วยการแบ่งแยกที่ดินบ่อย ๆ ก็ตาม
ในขณะเดียวกันพวกนี้ก็ต้องเข้าไปสู่กลุ่มทาส กลายเป็นชาวนาติดที่ดิน (coloni)
ซึ่งต้องจ่ายค่าเช่า หรือไม่ก็ต้องเข้าไปอยู่ในเขตแดนต่างประเทศที่เพิ่งชนะได้มาใหม่
ซึ่งมีการให้ที่ดินแก่ทหารผ่านศึกในกองทัพโรมัน
หรือเข้ากรุงกลายเป็นชนกรรมาชีพผู้ไม่มีอะไรจะขาย นอกจากคะแนนเสียงของตน

ระบอบซีซาร์ซึ่งในไม่ช้าก็เปลี่ยนเป็นระบอบทรราชย์แบบตะวันออกที่ไม่มีการควบคุม
นั้นเป็นผลทางการเมืองอันหลีกเลี่ยงมิได้ และจักรวรรดิ์ก็มีแต่เพียงเปลือก
ถึงแม้ในยามที่ครองโลกอยู่ก็ตาม
คงถูกพยุงไว้มิให้พังลงมาด้วยชีวิตชายแดนที่เข้มแข็งกว่าเท่านั้น ซึ่งที่ดิน ณ
ที่นี้ถูกแบ่งออกไปในระหว่างผู้ตั้งถิ่นฐานที่เป็นทหาร หรือซึ่งการใช้ประโยชน์ตาม

* *Latifundia perdidere Italiam*. - Pliny.

แบบดั้งเดิมดำรงอยู่นานกว่า แต่กรรมสิทธิ์ ในที่ดินขนาดใหญ่ซึ่งได้ทำลายความเข้มแข็งของ

อิตาลีลงนั้นได้ค่อย ๆ แผ่ออกไปอย่างมั่นคง เฉือนเอาพื้นที่ของซิซิลี แอฟริกา สเปนและกอลออกเป็นที่ดินกรรมสิทธิ์ขนาดใหญ่ ซึ่งใช้ทำการ เพาะปลูกด้วยทาสหรือผู้เช่า คุณสมบัติความเข้มแข็งอันเกิดจากอิสรภาพส่วนตัวละลายหายไป การเพาะปลูกซ้ำแล้วซ้ำอีกทำให้ที่ดินเลวลง สัตว์ป่าเข้ามาแทนที่มนุษย์ จนกระทั่งในที่สุด ชนชาติที่ป่าเถื่อนก็เข้าโจมตีด้วยความเข้มแข็งที่หล่อเลี้ยงไว้ด้วยความเท่าเทียมกัน โรมพินาศลง ไม่มีอะไรเหลือจากอารยธรรมซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นที่ภาคภูมิใจยิ่ง นอกจากซากสลักหักพัง

สิ่งอัศจรรย์นั้นได้เกิดขึ้นด้วยประการฉะนี้ ซึ่งในสมัยที่โรมรุ่งเรืองแล้วจะดูไม่น่าเป็นไปได้เช่นเดียวกับที่ว่า สำหรับเราในสมัยนี้ ชนอินเดียนแดงเผ่า Comanche หรือ Flathead จะพิชิตสหรัฐฯ หรือชาว Lapland จะทำให้ยุโรปกลายเป็นถิ่นที่รกร้างว่างเปล่าได้ สาเหตุหลักมูลในเรื่องนี้อยู่ที่การครอบครองที่ดิน ในด้านหนึ่งการปฏิเสธสิทธิร่วมกันของส่วนรวมในที่ดินได้ทำให้เกิดความเสื่อมโทรมขึ้น อีกทางหนึ่ง ความเท่าเทียมกันได้ทำให้เกิดพลังความเข้มแข็ง

Emile de Laveleye (“Primitive Property” หน้า 116) ได้กล่าวว่า “เสรีภาพและผลต่อเนื่องคือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินร่วมกันของส่วนรวมโดยไม่มีการแบ่ง ซึ่งหัวหน้าครอบครัวทุกคนในเผ่ามีสิทธิเท่าเทียมกันในทรัพย์สินนั้นนับว่าเป็นสิทธิอันสำคัญในหมู่บ้านของเยอรมัน ระบบความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์นี้ทำให้บุคคลมีลักษณะนิสัยที่เด่น ซึ่งเป็นเครื่องอธิบายว่าชนชาติที่ป่าเถื่อนกลุ่มเล็ก ๆ สามารถเข้าเป็นนายของจักรวรรดิโรมันได้อย่างไร ถึงแม้โรมจะมีการบริหารอย่างเชี่ยวชาญดี มีระบบการรวมอำนาจการปกครองอย่างสมบูรณ์ และมีกฎหมายแพ่งซึ่งได้ช่วยรักษากฎแห่งเหตุผลไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

ในทางตรงกันข้าม จักรวรรดิอันยิ่งใหญ่กลับเสื่อมโทรมลง ศาสตราจารย์ Seeley กล่าวว่า “โรมพินาศลงเนื่องจากความล้มเหลวของมนุษย์”

ในคำบรรยายเรื่อง “History of Civilization in Europe” และละเอียดยิ่งขึ้นในคำบรรยายเรื่อง “History of Civilization in France” Guizot ได้บรรยายให้เห็นแจ่มแจ้งถึงความ

ปั่นป่วนซึ่งเกิดขึ้นในยุโรปหลังจากที่จักรวรรดิโรมันล่ม – ความปั่นป่วนซึ่ง
“พาเอาทุกสิ่งเข้าไว้ในอ้อมอกของมัน” (ตามที่เขากล่าว)
และจากนี้โครงร่างของสังคมสมัยใหม่ได้วิวัฒน์ขึ้นอย่างช้า ๆ
มันเป็นภาพที่ไม่อาจจะย่นย่อมากล่าวได้เพียง 2-3 บรรทัด
แต่ก็เป็นการเพียงพอที่จะกล่าวว่าผลแห่งการแทรกชีวิตที่หยาบแต่แข็งขันนี้เข้าไปในสังคมแบบโรมันนับเป็นการทำลายโครงร่างของทั้งเยอรมันและโรมัน –
เป็นการผสมผสานความคิดในสิทธิของส่วนรวมร่วมกันในที่ดินเข้ากับความคิดในกรรมสิทธิ์เด็ดขาดดังที่ได้เกิดขึ้นตามมณฑลต่าง ๆ ในจักรวรรดิภาคตะวันออก
ซึ่งภายหลังได้ถูกพวกเตอร์กย่ำยี
ระบบฟิวแดลซึ่งรับมาใช้กันโดยง่ายดายและแผ่ออกกว้างขวางนั้นเป็นผลแห่งการผสมผสานกันเช่นนี้ แต่ภายใต้ระบบฟิวแดล
และเคียงข้างกันไปนั้น องค์การที่โบราณกว่า ซึ่งถือหลักสิทธิร่วมกันของผู้เพาะปลูก
ได้หยั่งรากลงหรือกลับฟื้นคืนมา และทิ้งร่องรอยไว้ทั่วยุโรป องค์การโบราณนี้
ซึ่งจัดแบ่งพื้นที่เพาะปลูกอย่างเท่าเทียมกันและให้มีสิทธิใช้ประโยชน์ร่วมกันจากพื้นที่ซึ่งมิได้ทำการเพาะปลูก
และซึ่งมีอยู่ในอิตาลีโบราณและในอังกฤษสมัยอยู่ในครอบครองของพวกแซ็กซันนั้น
ได้ดำรงอยู่ภายใต้ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์และระบบทาสในรัสเซีย
ภายใต้การกดขี่ของพวกมอส-เล็มในเซอร์เวีย
และสำหรับในอินเดียนั้นได้ถูกกวาดล้างโดยการพิชิตครั้งแล้วครั้งเล่า
และโดยการกดขี่นับศตวรรษ แต่ก็มิได้ถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิง

ระบบฟิวแดลซึ่งมิใช่เป็นสิ่งพิเศษเฉพาะยุโรป

แต่ดูเหมือนจะเป็นผลลัพธ์ตามธรรมดาแห่งการพิชิตประเทศที่ตั้งถิ่นฐานแล้วโดยชนชาติที่ยังมีความเสมอภาคและความมีลักษณะส่วนบุคคลอยู่อย่างเข้มแข็งนั้น ได้รับรองอย่างแจ่มชัด
อย่างน้อยที่สุดก็ในทางทฤษฎี ว่าที่ดินนั้นเป็นของสังคมส่วนรวม มิใช่ของแต่ละบุคคล
ถึงแม้จะเป็นผลลัพธ์อย่างหยาบของยุคที่ถือว่าอำนาจคือความถูกต้องเท่าที่อาจจะเป็นได้

(เพราะว่าความคิดเรื่องความถูกต้องนั้นจะไม่มีวันถูกขจัดออกไปจากจิตใจของมนุษย์ได้
และจะต้องแสดงตัวเองในรูปใดรูปหนึ่งแม้แต่ในสังคมของสลัดและโจร)
ระบบฟิวแดลก็ยังไม่ยอมรับสิทธิของผู้ใดผู้หนึ่งในที่ดินโดยเด็ด

ขาดและโดยปราศจากการควบคุม ที่ดินศักดินา (fief)
นั้นโดยสาระสำคัญก็คือภาระหน้าที่นั่นเอง
การที่จะได้รื่นรมย์กับที่ดินนั้นย่อมมีข้อผูกพันพ่วงอยู่ ตามทรรศนะของระบบฟิวแดล
พระมหากษัตริย์ซึ่งตามทฤษฎีก็คือตัวแทนของอำนาจและสิทธิส่วนรวมของประชาชนทั้งประเทศนั้นทรงเป็นเจ้าของโดยเด็ดขาดในที่ดินแต่พระองค์เดียว
และถึงแม้จะพระราชทานให้แต่ละบุคคลครอบครอง
การครอบครองนั้นก็มีหน้าที่เกี่ยวข้องอยู่ด้วย
ซึ่งผู้รื่นรมย์กับผลประโยชน์ของที่ดินนั้นจะต้องกระทำหน้าที่นั้นเพื่อส่วนรวมให้เท่าเทียมกับผลประโยชน์ซึ่งเขาได้รับจากการมอบสิทธิของส่วนรวมให้

ตามแบบแผนของระบบฟิวแดล

ที่ดินของพระมหากษัตริย์เป็นสิ่งที่สนับสนุนรายจ่ายสาธารณะซึ่งบัดนี้ก็คือเงินปีที่รัฐบาลทูลเกล้าฯ ถวายพระมหากษัตริย์ (civil list)
ที่ดินของทางศาสนาเป็นสิ่งที่ให้ค่าใช้จ่ายในการสักการะบูชาของสาธารณะและการอบรมสั่งสอน การดูแลผู้ป่วยและผู้ยากไร้
และสำหรับการอุดหนุนจุนเจือบุคคลชั้นหนึ่งซึ่งเรามุ่งหวังจะให้เขาอุทิศชีวิตเพื่อคุณงามความดีของส่วนรวม ซึ่งชนชั้นนี้ย่อมกระทำเช่นนี้เป็นส่วนมากอย่างไม่ต้องสงสัย
ในขณะเดียวกันการครอบครองที่ดินของฝ่ายทหารก็ให้การป้องกันสำหรับประชาชน
ข้อผูกพันซึ่งผู้ครอบครองที่ดินฝ่ายทหารจะต้องนำทหารจำนวนที่กำหนดออกสู่สนามรบเมื่อเกิดความจำเป็นขึ้น

ตลอดทั้งการที่เขาจะต้องถวายเงินช่วยเหลือเมื่อพระราชโอรสองค์แรกของพระมหากษัตริย์ทรงไ
ด้รับการแต่งตั้งเป็นอัศวิน
เมื่อพระราชธิดาทรงเข้าสู่พิธีอภิเษกสมรสหรือเมื่อพระมหากษัตริย์เองทรงถูกจับเป็นเชลยศึกนั้น
ย่อมเป็นการรับรองอย่างหยาบและไม่มีประสิทธิภาพ แต่ก็ยังเป็นการรับรองอย่างไม่ต้องสงสัย
ในข้อที่ว่าที่ดินมิใช่กรรมสิทธิ์ ของเอกชน แต่เป็นกรรมสิทธิ์ ของส่วนรวม
ซึ่งปรากฏแจ่มชัดในความคิดความเข้าใจตามธรรมชาติของมนุษย์

ทั้งอำนาจครอบครองของเจ้าของที่ดินก็จะต้องหมดไปเมื่อตนถึงแก่กรรมแล้วด้วย
ถึงแม้ในไม่ช้าหลักการสืบมรดกจะเข้ามาแทนที่หลักการคัดเลือกดังที่จะต้องเกิดขึ้นในที่ซึ่งมีอำ
นาจรวมไว้มากก็ตาม แต่กฎฟิวแดลก็กำหนดไว้ว่าจะต้องมีผู้แทนของที่ดินศักดินาอยู่ตลอดเวลา
สามารถจะปฏิบัติหน้าที่ได้เช่นเดียวกับที่จะรับผลประโยชน์ซึ่งเกิดจากที่ดิน
และผู้นี้จะเป็นใครนั้นก็มิใช่จะกำหนดเอาตามอำเภอใจของบุคคล แต่กำหนดไว้ก่อนอย่างเข้ม

งวด ดังนั้นจึงเกิดระบบผู้พิทักษ์และสิ่งอื่นที่เกิดตามมาในระบบฟิวแดล
ระบบสิทธิสำหรับบุตรคนหัวปีและสิ่งที่เติบโตเกินส่วนขึ้นจากนั้น สิ่งที่เกิดตามมานั้น
ในชั้นแรกจึงมิได้เป็นสิ่งเฉาโฉดดังที่ได้กลายมาเป็นในภายหลัง

มูลฐานของระบบฟิวแดลคือกรรมสิทธิ ์เด็ดขาดในที่ดิน
อันเป็นความคิดที่ชนชาติป่าเถื่อนรับไว้โดยง่ายในท่ามกลางประชากรของประเทศที่พ่ายแพ้ซึ่งเค
ยชินอยู่กับความคิดนี้ แต่ลัทธิฟิวแดลได้เอาสิทธิเหนือกว่าเข้าครอบไว้และกรรมวิธี Infeudation
ก็คือการนำเอาอำนาจครอบครองของแต่ละบุคคลเข้าไปอยู่ภายใต้อธิปไตยอันเหนือกว่าซึ่งเป็นเค
รื่องแทนประชาคมที่ใหญ่กว่าหรือชาติ
หน่วยของประชาคมหรือของชาตินี้คือเจ้าของที่ดินผู้ได้เป็นนายเด็ดขาดในอาณาเขตของตนเองด้
วยอำนาจแห่งความเป็นเจ้าของนั้นและซึ่งกระทำหน้าที่ให้ความคุ้มกันอยู่ ณ ที่นั้นตามที่ Taine
ได้บรรยายภาพไว้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ถึงแม้บางทีจะระบายสีไว้มากเกินไปก็ตามในบทต้นของหนังสือเรื่อง “Ancient Regime”
ของตน งานของระบบฟิวแดลคือการรวบรวมบรรดาหน่วยเหล่านี้เข้าด้วยกันเป็นชาติ
และนำเอาอำนาจและสิทธิของเจ้าของที่ดินแต่ละคนเข้าไว้ในอำนาจและสิทธิของสังคมส่วนรว
ม อันมีเจ้า (suzerain)หรือพระมหากษัตริย์เป็นผู้แทน

ดังนั้นในการเกิดและพัฒนาขึ้นมา
ระบบฟิวแดลก็คือชัยชนะของความคิดในกรรมสิทธ์ร่วมกันในที่ดิน
โดยเปลี่ยนการครอบครองโดยเด็ดขาดเป็นการครอบครองโดยมีเงื่อนไข
และกำหนดภาระผูกพันโดยเฉพาะเป็นการแลกเปลี่ยนกับเอกสิทธิ์ในการที่จะได้รับค่าเช่า
และในสมัยเดียวกันนั้น อำนาจของเจ้าของที่ดินก็เสมือนหนึ่งได้ถูกรุกล้ำมาจากเบื้องล่าง
การเช่าซึ่งจะบอกเลิกเสียเมื่อใดก็ได้ (tenancy at will)
ของผู้เพาะปลูกได้เปลี่ยนไปเป็นการเช่าเป็นประเพณี (tenancy by custom) โดยทั่วไป
และค่าเช่าซึ่งเจ้าของที่ดินเคยขูดรีดจากชาวนาได้ก็ได้เปลี่ยนเป็นค่าเช่าซึ่งประจำและแน่นอน

ในท่ามกลางระบบฟิวแดลนั้น
ประชาคมของผู้เพาะปลูกก็ยังมีอยู่หรือขยายตัวออกเสียด้วยซ้ำ
ผู้เพาะปลูกเหล่านี้ทำไร่ไถนาในฐานะที่ไร่นานั้นเป็นกรรมสิทธิ
ของส่วนรวมและต้องเสียค่าธรรมเนียมตามระบบฟิวแดลไม่มากก็น้อย
ถึงแม้เจ้าของที่ดินจะเรียกร้องสิทธิ

มากมายเท่าที่เขาคิดว่าน่าจะเรียกร้อง ในเมื่อตนมีอำนาจ
แต่ความคิดในเรื่องสิทธิของส่วนรวมร่วมกันก็แรงกล้าพอที่จะผูกพันตัวมันเองด้วยขนบธรรมเนี
ยมเข้ากับที่ดินจำนวนมาก ในสมัยฟิวแดล ที่ดินสาธารณะ (commons)
จะต้องมีอยู่เป็นพื้นที่กว้างขวางในประเทศในยุโรปแทบทุกประเทศ เพราะว่าในฝรั่งเศส
(ถึงแม้การยึดครองที่ดินเหล่านี้โดยอภิชนาธิปไตยซึ่งได้ถูกยับยั้งและลบล้างเป็นบางครั้งบางครา
วโดยพระราชกฤษฎีกา จะได้ดำเนินมาเป็นเวลานานนับศตวรรษก่อนการปฏิวัติ

และมีการแจกจ่ายและขายไปมากในระหว่างการปฏิวัติและจักรวรรดิที่ 1 หรือ First Empire ก็ตาม) ที่ดินของส่วนรวมหรือของประชาคมก็ยังมีถึง 4 ล้านเฮกแตร์ หรือ 9,884,400 เอเคอร์ ตามที่ de Laveleye กล่าว

ความกว้างขวางของที่ดินสาธารณะของอังกฤษในสมัยฟิวแดลอาจจะอนุมานได้จากข้อที่ว่าถึงแม้การยึดครองที่ดินโดยอภิชนาธิปไตยจะเริ่มขึ้นในรัชสมัยพระเจ้าเฮนรี่ที่ 7 ก็ตาม ก็ยังปรากฏว่าที่ดินสาธารณะไม่ต่ำกว่า 7,660,413 เอเคอร์ได้ถูกครอบครองตามกฎหมายต่าง ๆ ที่ผ่านออกมาระหว่าง ค.ศ. 1710 ถึง 1843 ซึ่งในจำนวนนี้ ที่ดิน 600,000 เอเคอร์ได้ถูกครอบครองนับแต่ ค.ศ. 1845 และคำนวณกันว่ายังคงเหลือที่ดินสาธารณะในอังกฤษ 2,000,000 เอเคอร์ ถึงแม้จะเป็นส่วนที่เลวที่สุดก็ตาม

นอกจากที่ดินสาธารณะเหล่านี้ ยังมีประเพณีอย่างหนึ่งในฝรั่งเศสจนถึงสมัยปฏิวัติ และในบางส่วนของสเปนจนถึงบัดนี้ ซึ่งมีอำนาจบังคับเช่นเดียวกับกฎหมาย นั่นคือภายหลังการเก็บเกี่ยวแล้วพื้นที่เพาะปลูกจะกลายเป็นที่สาธารณะสำหรับเลี้ยงสัตว์หรือการเดินทางจนกว่าจะถึงเวลาที่ต้องใช้ที่ดินใหม่ และในบางแห่งก็มีประเพณีที่ว่าทุกคนย่อมมีสิทธิเข้าไปหว่านและเก็บเกี่ยวพืชผลได้อย่างปลอดภัยในที่ดินที่เจ้าของมิได้ทำการเพาะปลูก และถ้าเขาใช้ปุ๋ยในการเพาะปลูกครั้งแรก เขาก็มีสิทธิที่จะหว่านและเก็บเกี่ยวพืชผลครั้งที่สองได้โดยไม่ต้องเช่าหรือถูกขัดขวางจากเจ้าของที่ดิน

มิใช่มีเพียงแต่ที่ดินสาธารณะของสวิตเซอร์แลนด์ (Swiss allmend) ที่ป่าในชเลสวิก-โฮลชไตน์ (Ditmarsh mark) ประชาคมหมู่บ้านในเซอร์เวียและรัสเซีย มิใช่มีเพียงแต่

แนวยาวในที่ดินของอังกฤษ (บัดนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนไปเสียแล้ว)
ซึ่งยังคงช่วยให้นักโบราณคดีสามารถหาร่องรอยของบรรดาไร่นากว้างในสมัยโบราณซึ่งใช้เพาะปลูกพืชหมุนเวียน 3 ปีต่อครั้ง และซึ่งชาวบ้านแต่ละคนเคยได้รับแบ่งปันที่ดินเท่า ๆ กันเป็นประจำปี มิใช่มีเพียงแต่หลักฐานทางเอกสารซึ่งนักศึกษาที่รอบคอบในระยะหลัง ๆ นี้ได้ดึงเอามาจากประวัติเก่า ๆ เท่านั้น แต่ยังมีสถาบันต่าง ๆ
ซึ่งภายใต้นั้นอารยธรรมสมัยใหม่ได้พัฒนาขึ้นมาด้วย
ที่เป็นเครื่องพิสูจน์ถึงความเป็นสากลและการยืนหยัดอยู่อย่างยาวนานของการรับรองสิทธิร่วมกันของส่วนรวมในการใช้ที่ดิน

ในระบบกฎหมายของเรายังมีสิ่งที่หลงเหลืออยู่ซึ่งได้สูญเสียความหมายไปแล้วที่ชี้ให้เห็นข้อนี้เช่นเดียวกับซากของที่ดินสาธารณะในอังกฤษสมัยโบราณซึ่งยังคงปรากฏอยู่
หลักคำสอนเกี่ยวกับสิทธิของรัฐบาลในที่ดิน ซึ่งมีอยู่เช่นเดียวกันในบัญญัติของศาสนาอิส-ลาม และทำให้พระมหากษัตริย์ทรงเป็นเจ้าของที่ดินโดยเด็ดขาดแต่พระองค์เดียวทางทฤษฎีนั้น
มิใช่เกิดจากสิ่งใดนอกไปจากการรับรองว่าพระมหากษัตริย์ทรงเป็นตัวแทนแห่งสิทธิส่วนรวมของประชาชน สิทธิจากการเป็นบุตรคนแรกและสิ่งที่เกิดตามมา
ซึ่งยังมีอยู่ในอังกฤษและเคยมีอยู่ในบางรัฐในอเมริกาเมื่อร้อยปีมาแล้วนั้น
เป็นเพียงรูปที่ผิดแผกไปของสิ่งที่สืบเนื่องมาจากการถือว่าที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของส่วนรวมร่วมกัน
ความแตกต่างกันตามที่มีในศัพท์ทางกฎหมายระหว่างอสังหาริมทรัพย์กับทรัพย์สินส่วนตัว (real and personal property)
ก็คือสิ่งที่หลงเหลืออยู่จากความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ถือกันมาแต่ดั้งเดิมว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของส่วนรวมและสิ่งที่ถือกันเสมอมาจากสภาพของมันเองว่าเป็นกรรมสิทธิ์เฉพาะของบุคคล ความเอาใจใส่อย่างมาก
และพิธีการซึ่งยังต้องปฏิบัติกันอยู่ในการโอนที่ดินก็เป็นเพียงส่วนที่หลงเหลืออยู่
(ซึ่งบัดนี้ไร้ความหมายและไร้ประโยชน์เสียแล้ว)
ของความยินยอมที่กว้างขวางและเป็นพิธีรีตองยิ่งกว่านี้

ซึ่งครั้งหนึ่งเคยต้องปฏิบัติกันสำหรับการโอนสิทธิ์ซึ่งถือกันว่ามิใช่เป็นของสมาชิกคนหนึ่งคนใดโดยเฉพาะ แต่เป็นของสมาชิกทุกคนในครอบครัวหรือเผ่าพันธุ์

แนวทางโดยทั่วไปแห่งพัฒนาการของอารยธรรมสมัยใหม่ตั้งแต่สมัยฟิวแดล

เป็นต้นมาก็คือการบ่อนทำลายความคิดขั้นปฐมซึ่งเป็นธรรมชาติในเรื่องกรรมสิทธิ์ของส่วนรวมในที่ดินดังกล่าว ถึงแม้จะดูน่าประหลาด
แต่การมีเสรีภาพพ้นจากความเป็นทาสในระบบฟิวแดลก็มีสิ่งที่เกิดตามมาคือแนวโน้มในการถือว่าที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ในรูปที่ทำให้ชนกรรมาชีพต้องกลายเป็นทาสและซึ่งขณะนี้กำลังเริ่มเป็นที่รู้สึกกันอย่างรุนแรงทั่วโลกอารยะในแรงกดดันของแอกเหล็ก
ซึ่งไม่สามารถจะปลดเปลื้องออกได้เพียงด้วยการให้อำนาจทางการเมืองหรือเสรีภาพส่วนบุคคล
และซึ่งนักเศรษฐศาสตร์เข้าใจผิดไปว่าเป็นแรงกดดันของกฎธรรมชาติ
และกรรมกรเข้าใจผิดไปว่าเป็นการกดขี่ของนายทุน

ปรากฏแจ่มชัด – ว่าในบริเตนใหญ่ขณะนี้
สิทธิของประชาชนส่วนรวมในที่ดินของประเทศบ้านเกิดของตนเป็นที่รับรู้กันน้อยกว่าในสมัยฟิวแดลมาก ประชาชนที่เป็นเจ้าของที่ดินมีอัตราส่วนน้อยลงมาก และกรรมสิทธิ์ของเขาเหล่านี้เด็ดขาดขึ้นอีกมาก ที่ดินสาธารณะ
ซึ่งเคยมีกว้างขวางและมีส่วนช่วยอย่างมากต่อเอกราชและการสนับสนุนชนชั้นล่าง ๆ ได้ถูกยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนและปิดกั้นหมดสิ้น
ยกเว้นไว้แต่ส่วนเล็กน้อยซึ่งยังไม่มีราคาขึ้นมา ที่ดินผืนใหญ่ ๆ
ของศาสนาซึ่งเคยเป็นเสมือนทรัพย์สินร่วมกันอันอุทิศเพื่อกิจการสาธารณะ
ได้ถูกหันเหไปจากภาระหน้าที่เช่นนั้น เพื่อทำความร่ำรวยให้แก่บุคคลบางคน
ภาระของผู้ครอบครองที่ดินฝ่ายทหารได้ถูกสลัดออกไป และค่าใช้จ่ายในกิจการทหาร

และการชำระดอกเบี้ยสำหรับหนี้จำนวนมหาศาลเนื่องจากการสงครามก็ถูกโยนมาให้เป็นภาระของประชาชนส่วนรวมในรูปภาษีที่เก็บจากสิ่งจำเป็นและสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ชีวิต ที่ดินส่วนมากทีเดียวของพระมหากษัตริย์ได้กลายไปเป็นสมบัติของเอกชน คนงานบริติชจึงต้องจ่ายในรูปของราคาเบียร์และยาสูบเพื่อสนับสนุนพระราชวงศ์และผู้ที่เข้าร่วมเป็นเชื้อพระวงศ์ ทหารอังกฤษสมัยฟิวแดล (yeoman) – ผู้ที่เข้มแข็งสามารถพิชิต Crecy, Poictiers และ

Agincourt – ได้สูญพันธุ์ไปราวกับ mastodon สัตว์โบราณ ชาวเผ่าสก๊อตผู้เคยมีสิทธิในที่ดินตามเทือกเขาพื้นบ้านอย่างเด็ดขาดเช่นเดียวกับหัวหน้าของตนได้ถูกขับไล่ออกไปเพื่อหลีกทางให้เป็นทุ่งเลี้ยงแกะหรือสวนกวางของทายาทของหัวหน้านั้น สิทธิของเผ่าชนชาวไอริชได้ถูกเปลี่ยนเป็นการเช่าซึ่งจะบอกเลิกเมื่อใดก็ได้ (tenancy-at-will) คนเพียงสามหมื่นคนมีอำนาจตามกฎหมายที่จะขับไล่พลเมืองทั้งสิ้นออกไปจากพื้นที่ 5 ใน 6 ของหมู่เกาะอังกฤษ และประชาชนบริติชจำนวนมากมายไม่มีสิทธิใด ๆ เลยในที่ดินถิ่นเกิดของตน นอกจากที่จะเดินย่ำไปตามท้องถนน สำหรับเขาเหล่านี้ อาจเข้ากันได้อย่างเหมาะสมกับคำกล่าวของ Tiberius Gracchus ผู้พิทักษ์สิทธิของประชาชน (Tribune) ท่านหนึ่งของชาวโรมัน – *"ชาวโรมทั้งหลาย ท่านได้รับสมญาว่าเป็นเจ้าโลก แต่ก็ไม่มีสิทธิในที่ดินแม้เพียงตารางฟุตหนึ่ง! สัตว์ป่ายังมีถ้ำของมัน แต่ทหารกล้าแห่งอิตาลีมีเพียงน้ำและอากาศ!"*

บางที
ผลลัพธ์อาจจะปรากฏในอังกฤษเด่นชัดกว่าแห่งอื่น ๆ
แต่เราจะสังเกตเห็นแนวโน้มนี้ได้ทุกแห่งโดยก้าวไปไกลที่สุดในอังกฤษ
เนื่องจากสถานการณ์ซึ่งทำให้แนวโน้มนี้พัฒนาไปรวดเร็วกว่าเพื่อน
เหตุผลซึ่งทำให้ความคิดในเรื่องกรรมสิทธิ
์ของเอกชนในที่ดินขยายออกไปตามความคิดในเรื่องเสรีภาพส่วนบุคคลนั้น
ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเพราะว่าในความก้าวหน้าของอารยธรรมนั้น
เมื่อความใหญ่ยิ่งอันเกี่ยวเนื่องกับกรรมสิทธิ
์ในที่ดินในรูปที่หยาบและเห็นได้ชัดกว่าได้ถูกทอดทิ้งไปหรือยกเลิกหรือกลับเห็นได้น้อยลง
ความสนใจก็ถูกดึงให้หันไปจากรูปที่แยบยลกว่าแต่ที่จริงมีพลังอันยิ่งกว่าและทำให้เจ้าของที่ดิน
สามารถทำให้กรรมสิทธิ์ในที่ดินมีมูลฐานเช่นเดียวกับกรรมสิทธิ์อื่น ๆ ได้โดยง่าย
ความเจริญเติบโตของอำนาจแห่งชาติ
จะเป็นในรูปการปกครองระบอบพระมหากษัตริย์หรือระบอบรัฐสภาก็ดี
ได้ทำให้จ้าวผู้ยิ่งใหญ่หมดอำนาจและความสำคัญส่วนตัว
และหมดสิทธิในการตัดสินคดีหมดอำนาจเหนือผู้อื่น
และยับยั้งการกระทำทารุณที่เห็นได้ชัดเช่นเดียวกับที่ความเจริญเติบโตของระบอบจักรวรรดินิย
มโรมันได้ยับยั้งความโหดร้ายต่อทาส

ที่ปรากฏเด่นชัดยิ่งกว่า
การสลายตัวของทรัพย์สินที่ดินฟิวแดลขนาดใหญ่ซึ่งทำให้เจ้าของที่ดินเพิ่มจำนวนขึ้น
(จนกว่าแนวโน้มในการรวมที่ดินเนื่องจากแนวโน้มในผลิตกรรมขนาดใหญ่สมัยใหม่จะปรากฏเ
ป็นที่รู้สึกกันมากขึ้น)
และการยกเลิกข้อจำกัดควบคุมซึ่งเจ้าของที่ดินพยายามใช้เพื่อบังคับกรรมกรให้อยู่กับที่ดินของต
นในขณะที่พลเมืองมีน้อยนั้น

ได้มีส่วนดึงความสนใจไปจากความอยุติธรรมอย่างสำคัญของกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินด้วย ในขณะเดียวกัน ความก้าวหน้าเรื่อย ๆ ในความคิดทางกฎหมายที่เอามาจากกฎหมายโรมัน อันเป็นเหมืองและคลังแห่งใหญ่สำหรับนิติศาสตร์สมัยใหม่นั้น ก็มีแนวโน้มที่จะทำให้ความแตกต่างกันตามธรรมชาติระหว่างกรรมสิทธิ์ในที่ดินกับกรรมสิทธิ์ในสิ่งอื่น ๆ หมดไป ดังนั้น การขยายกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินจึงเกิดขึ้นเคียงคู่กันไปกับการขยายเสรีภาพส่วนบุคคล

ยิ่งไปกว่านั้น อำนาจทางการเมืองของแบรอนก็มิได้หมดไปเนื่องจากการขัดแข็งของชนชั้นที่รู้สึกอย่างชัดแจ้งถึงความอยุติธรรมของกรรมสิทธิ์ในที่ดิน การขัดแข็งเช่นนี้เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ได้ถูกปราบปรามลงอย่างโหดร้ายทารุณทุกครั้งไป สิ่งที่ล้มล้างอำนาจของพวกแบรอนก็คือความเจริญเติบโตของชนชั้นช่างและพ่อค้า ซึ่งทั้งสองชนชั้นนี้ ระหว่างค่าแรงกับค่าเช่าไม่มีความสัมพันธ์กันแจ่มชัด ชนชั้นเหล่านี้ได้พัฒนาขึ้นมาภายใต้ระบบสมาคมและบรรษัทอันรวมตัวกันใกล้ชิดเช่นเดียวกัน ซึ่งได้ทำให้เขาเหล่านี้สามารถป้องกันตนเองจากผลของกฎทั่วไปว่าด้วยค่าแรงได้บ้างตามที่ข้าพเจ้าได้อธิบายไว้ก่อนแล้วเมื่อกล่าวถึงการรวมกันทางการค้าและการผูกขาดและซึ่งสามารถดำรงไว้ได้ง่ายกว่าในสมัยนี้มาก เพราะในสมัยนี้วิธีการขนส่งที่ดีขึ้นและการแผ่ขยายการศึกษาเบื้องต้นและข่าวสารปัจจุบันได้ทำให้ประชากรมีการเคลื่อนย้ายกันมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ชนชั้นเหล่านี้มิได้เห็น และยังไม่เห็นว่าการครอบครองที่ดินเป็นข้อเท็จจริงหลักมูลซึ่งในที่สุดจะเป็นตัวกำหนดสภาพชีวิตทางอุตสาหกรรม ทางสังคม และทางการเมือง และดังนั้นแนวโน้มก็คือการผสมกลมกลืนเอาความคิด

เรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินเข้าไปรวมกับความคิดเรื่องกรรมสิทธิ์ในสิ่งของที่มนุษย์ผลิตขึ้นมา
และซ้ำยังมีการก้าวถอยหลังโดยเข้าใจผิดและต้อนรับว่าเป็นการก้าวไปข้างหน้าเสียอีก
สภาร่างรัฐธรรมนูญฝรั่งเศสใน ค.ศ. 1789
คิดว่าตนกำลังกวาดล้างซากระบบกดขี่ลงในเมื่อได้ยกเลิกอากรสิบชักหนึ่งของฝ่ายศาสนาและนำ
เอาค่าสนับสนุนเหล่านักบวชมารวมไว้ในภาษีทั่วไป พระอธิการ Sieyes
ยืนหยัดอยู่เดียวดายในเมื่อท่านแจ้งว่าพวกเขากำลังยกภาษีให้แก่เจ้าของที่ดิน
ซึ่งนับเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งในการถือครองที่ดิน และเปลี่ยนไปเก็บจากแรงงานของชาติแทน
แต่ก็ไร้ผล โดยที่ท่านเป็นพระจึงมีผู้ถือกันว่าท่านกล่าวเพื่อป้องกันผลประโยชน์ของศาสนา
โดยที่ความจริงแล้วท่านกำลังป้องกันสิทธิของมนุษย์ต่างหาก ในการเก็บภาษีสิบชักหนึ่ง
ประชาชนฝรั่งเศสอาจจะรักษารายได้สาธารณะก้อนใหญ่ไว้ได้โดยที่ไม่ต้องชักเงินแม้แต่ซองตีมเ
ดียวไปจากค่าแรงของแรงงานหรือส่วนที่ทุนหามาได้เลย

เช่นเดียวกัน

การยกเลิกสิทธิครอบครองของฝ่ายทหารในอังกฤษโดยการประชุมรัฐสภาระยะยาว (Long
Parliament) ซึ่งได้รับอนุมัติหลังจากที่พระเจ้าชาร์ลที่ 2 ขึ้นครองราชย์แล้ว
ถึงแม้จะเท่ากับเป็นการยึดเอารายได้สาธารณะโดยเจ้าของที่ดินในระบบฟิวแดลผู้ตัดปัญหาการพิ
จารณาที่พวกตนยึดถือทรัพย์สินส่วนรวมของชาติมาเป็นของตนและเอามาทับถมให้เป็นภาระขอ
งประชาชนทั่วไปในรูปภาษีสำหรับผู้บริโภคนั้น
ก็ยังได้รับการนับถือกันมาเป็นเวลานานแล้วว่าเป็นชัยชนะของเจตนารมณ์แห่งเสรีภาพและยังคง
ถือกันเช่นนั้นในหนังสือกฎหมาย
แต่นี่คือแหล่งกำเนิดแห่งหนี้มหาศาลและการเก็บภาษีอย่างหนักของอังกฤษ
ถ้าได้มีการเปลี่ยนค่าธรรมเนียมในระบบฟิวแดลเหล่านี้ไปเป็นรูปที่เหมาะสมตามระยะเวลาที่เป
ลี่ยนไป การทำสงครามของอังกฤษก็จะไม่ทำให้เกิดหนี้แม้เพียงปอนด์เดียว
และแรงงานและทุนของอังกฤษก็จะไม่ต้องถูกเก็บภาษีสำหรับการธำรงกิจการทหารแม้เพียงฟาร์
ธิงเดียว ทั้งหมดนี้จะได้มาจากค่าเช่าซึ่งนับแต่ขณะนั้น
ผู้ถือครองที่ดินได้ยึดเอาไปเป็นประโยชน์ส่วนตน –
นั่นคือจากภาษีซึ่งผู้เป็นเจ้าของที่ดินเรียกเก็บจากส่วนที่แรงงานและทุนทำมาหาได้

บรรดาผู้ถือครองในอังกฤษเคยได้รับที่ดินโดยมีเงื่อนไข ซึ่งแม้แต่ในสมัยนอร์แมนซึ่งมีพล-
เมืองไม่หนาแน่น ก็ยังต้องส่งทหารม้ามีเครื่องรบพร้อมออกสู่สนามถึง 6
หมื่นคนเมื่อได้รับการเรียกร้อง* และตามเงื่อนไขค่าปรับและภาษีเล็ก ๆ น้อย ๆ ต่าง ๆ
อีกซึ่งรวมกันเข้าเป็นค่าเช่าส่วนใหญ่
อาจจะเป็นการประมาณที่ต่ำไปถ้าจะถือว่ามูลค่าของบริการและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ
เหล่านี้เป็นประมาณครึ่งหนึ่งของค่าเช่าที่ดิน
ถ้าบรรดาผู้ถือครองที่ดินยังคงต้องปฏิบัติตามสัญญาเช่นนี้และไม่มีการอนุญาตให้ยึดครองที่ดินใ
ด ๆ ได้นอกจากจะกระทำตามเงื่อนไขอย่างเดียวกันแล้ว
รายได้ที่ประเทศจะได้รับเพิ่มขึ้นจากที่ดินของอังกฤษในปัจจุบันจะเป็นจำนวนมากกว่ารายได้สา
ธารณะทั้งสิ้นของสหราชอาณาจักรหลายล้าน
อังกฤษในปัจจุบันอาจจะได้ชื่นชมกับการค้าเสรีอย่างสมบูรณ์ ไม่จำเป็นจะต้องมีภาษีศุลกากร
อากรสรรพสามิต ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต หรือภาษีเงินได้
แต่ก็ยังสามารถจะสนับสนุนรายจ่ายในปัจจุบันทั้งสิ้นได้
และยังมีเงินเหลือจำนวนมากสำหรับจะนำไปใช้เพื่อความมุ่งหมายใด ๆ
ก็ได้ที่จะทำให้เกิดความสะดวกสบายหรือความอยู่ดีกินดีแก่ประชาชนทั้งประเทศ

ถ้าเราหันกลับไปดูทุกหนทุกแห่งที่มีแสงสว่างจะนำเราไป
เราจะได้พบในที่ทุกแห่งว่าตามความคิดความเข้าใจเบื้องต้นของประชาชนทั้งมวลนั้น
ต่างตระหนักถึงกรรม-สิทธิ ์ร่วมกันของส่วนรวมในที่ดิน
และกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินคือการแย่งชิง การก่อให้เกิดการใช้กำลังและการฉ้อโกง

ตามที่มาดาม de Stael กล่าว “เสรีภาพเป็นสิ่งมีมาแต่โบราณ”
ถ้าเราหันไปดูบันทึกประวัติศาสตร์ที่โบราณที่สุด เราจะได้พบเสมอว่า
ความยุติธรรมย่อมมาก่อน.

* Andrew Bisset ใน “The Strength of Nations,” London, 1859

ซึ่งเป็นงานแนะนำที่เขาได้เรียกร้องให้ประชาชนอังกฤษสนใจในมาตรการนี้ซึ่งเจ้าของที่ดินใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการชำระค่าเช่าให้แก่ประเทศชาติ โต้แย้งคำกล่าวของ Blackstone ที่ว่าการรับใช้ของอัศวินมีระยะเพียง 40 วันเท่านั้น และกล่าวว่ามันเป็นในระหว่างที่มีความจำเป็น.

บทที่ 5

กรรมสิทธิ์ในที่ดินในสหรัฐฯ

ในระยะแรก ๆ ของอารยธรรม เราได้เห็นว่าทุกหนทุกแห่งเขาถือกันว่าที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของส่วนรวม และเมื่อหันจากอดีตที่มืดสลัวมาสู่ยุคของเราเอง เราก็อาจจะเห็นได้ว่าความคิดความเข้าใจตามธรรมชาติยังคงเป็นเช่นเดิม
และเมื่ออยู่ในสภาพที่อิทธิพลของการศึกษาและนิสัยความเคยชินอ่อนกำลังลง
มนุษย์เราตามสัญชาตญาณก็จะตระหนักถึงความเท่าเทียมกันของสิทธิในความเอื้ออารีของธรรมชาติ

การค้นพบทองในแคลิฟอร์เนียได้ชักนำมนุษย์ผู้เคยชินกับการยึดถือว่าที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์โดยชอบธรรมของเอกชนให้เข้ามารวมกันอยู่ในดินแดนแห่งใหม่
และในบรรดาบุคคลเหล่านี้

แม้เพียงหนึ่งในพันก็อาจไม่เคยคิดฝันถึงการหาความแตกต่างระหว่างกรรมสิทธิ์ในที่ดินกับกรรมสิทธิ์ในสิ่งอื่น ๆ เลย แต่
เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของชนเชื้อชาติแองโกล-
แซ็กซันที่คนเหล่านี้ได้ถูกนำมาพบกับที่ดินซึ่งสามารถจะได้ทองคำโดยเพียงแต่ล้างมันออกมาเท่านั้น

ถ้าที่ดินซึ่งเรียกร้องให้พวกเขาเข้ามาจัดการกันนี้เป็นที่ดินเกษตร
ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ หรือป่าไม้ที่มีความอุดมสมบูรณ์เป็นพิเศษ
ถ้าที่ดินนี้เป็นที่ดินที่มีค่าเป็นพิเศษเนื่องจากทำเลอันเหมาะแก่การค้า หรือด้วยการมีพลังน้ำ
หรือแม้แต่ถ้าที่ดินนี้มีเหมืองถ่านหิน เหล็ก หรือตะกั่วอย่างมากมาย
ระบบที่ดินที่พวกเขาเคยชินอยู่ก็จะถูกนำมาใช้ และที่ดินนี้จะกลายเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนเป็นผืนใหญ่ ๆ เช่นเดียวกับแม้แต่ที่ดินหมู่บ้านอินเดียนแดงใน

ซานฟรานซิสโกซึ่งมีค่ามากที่สุดในรัฐแคลิฟอร์เนีย
และได้ถูกแบ่งแยกไว้ต่างหากตามกฎหมายของสเปน
สำหรับเป็นที่สร้างบ้านของผู้ที่จะพักอาศัยในเมืองนั้นในอนาคต ซึ่งก็ได้กลายเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนไปแล้วโดยไม่มีการประท้วงใด ๆ ที่มีค่าควรแก่การกล่าวถึง
แต่ความใหม่ในกรณีนี้ได้เจาะเข้าไปในความคิดอันเป็นนิสัยเคยชินและทำให้มนุษย์หวนกลับไปสู่หลักการแรก ๆ (first principles)
และได้ประกาศด้วยความเห็นพ้องร่วมกันว่าที่ดินแหล่งทองคำนี้ควรจะเป็นกรรมสิทธิ์ของส่วนรวมต่อไป โดยไม่ยอมให้ผู้ใดผู้หนึ่งยึดถือที่ดินนี้มากเกินกว่าที่จะพึงใช้ประโยชน์ได้หรือยึดถือไว้โดยมิได้ทำประโยชน์อีกต่อไปแล้ว
ความคิดความเข้าใจในความยุติธรรมตามธรรมชาติเช่นนี้เป็นที่ยอมรับแก่รัฐบาลกลางและศาล
และในขณะที่การร่อนทองยังมีความสำคัญอยู่ก็ไม่ปรากฏว่าจะมีการพยายามคัดค้านการหวนกลั

บไปสู่ความคิดดึกดำบรรพ์เช่นนี้ สิทธิในที่ดินยังคงเป็นของรัฐบาล
ไม่มีบุคคลใดจะสามารถมีสิทธิมากไปกว่าสิทธิครอบครอง (possessory claim)
ผู้ร่อนทองในแต่ละตำบลเป็นผู้กำหนดขนาดที่ดินที่ผู้หนึ่ง ๆ
จะยึดครองไว้ได้และปริมาณงานที่จะต้องทำเพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งการใช้ประโยชน์
ถ้าผู้นั้นมิได้กระทำงานในปริมาณดังกล่าว ผู้อื่นสามารถจะจัดสรรที่ดินนั้นใหม่ได้
ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดจะสามารถขัดขวางหรือปิดกั้นทรัพยากรธรรมชาติได้
แรงงานถูกถือว่าเป็นผู้ก่อให้เกิดเศรษฐทรัพย์ มีสิทธิเสรีในการทำงาน
และได้รับผลตอบแทนอย่างปลอดภัย
วิธีนี้ไม่ทำให้เกิดสิทธิเท่าเทียมกันโดยสมบูรณ์ภายใต้สภาพซึ่งมีอยู่ในแทบทุกประเทศ
แต่ภายใต้สภาพที่เป็นอยู่ ณ ที่นั้นในขณะนั้น – กล่าวคือมีประชากรเบาบาง
มีดินแดนที่ยังรกร้างอยู่ และมีอาชีพอันมีลักษณะเสมือนการซื้อสลากกินแบ่ง
วิธีนี้ก็ทำให้มีความยุติธรรมมากพอดู ผู้หนึ่งอาจจะได้พบแหล่งทองคำมหาศาล
ส่วนผู้อื่นอาจจะค้นหาเป็นเวลานานหลายเดือนหลายปีโดยไร้ผล
แต่ทุกคนก็มีโอกาสเท่าเทียมกัน
ไม่มีการยินยอมให้ผู้ใดกระทำตนเป็นสุนัขในรางหญ้าได้สำหรับพระมหากรุณาธิคุณของพระผู้สร้าง
ความคิดอันเป็นสาระสำคัญในการออกกฎการทำเหมืองก็คือเพื่อป้องกันการใช้สิทธิขัดขวางผู้อื่นและการผูกขาด กฎหมายการทำเหมืองของเม็กซิโกมีมูลฐานมาจากหลักการเดียวกัน
และก็ได้มีการรับใช้หลักการเดียวกันนี้ในออส-

เตรเลีย ในบริติชโคลัมเบีย และในเหมืองเพชรของแอฟริกาใต้
ทั้งนี้เพราะมันสอดคล้องกับความคิดความเข้าใจตามธรรมชาติในเรื่องความยุติธรรม

เมื่อการร่อนทองในแคลิฟอร์เนียเสื่อมลง

ความคิดความเคยชินเกี่ยวกับกรรมสิทธิ

์ของเอกชนก็เป็นต่อในที่สุดในการออกกฎหมายอนุญาตให้มีการจดทะเบียนที่ดินที่เป็นแหล่งแร่ (patenting of mineral lands) ได้ ผลก็คือการปิดกั้นโอกาสไว้เท่านั้น – ทำให้เจ้าของที่ดินแหล่งแร่มีอำนาจที่จะพูดได้ว่าผู้อื่นไม่อาจจะใช้สิ่งที่เขาเองเลือกที่จะไม่ใช้ และมีหลายรายที่ที่ดินแหล่งแร่ถูกป้องกันมิให้ได้ใช้ประโยชน์เช่นนี้เพราะการเก็งกำไร เช่นเดียวกับที่ที่ดินสำหรับปลูกสร้างอาคารและที่ดินเกษตรถูกป้องกันมิให้ได้ใช้ประโยชน์ แต่ในขณะที่ป้องกันการใช้เช่นนี้ การขยายหลักการกรรมสิทธิ์ของเอกชนอันเป็นเครื่องหมายของการครอบครองที่ดินอื่น ๆ ไปยังที่ดินแหล่งแร่ก็มิได้กระทำอะไรให้เกิดความปลอดภัยแก่การปรับปรุงเลย ค่าใช้จ่ายลงทุนเป็นจำนวนมากมายในการเปิดและพัฒนาเหมือง – ซึ่งในบางรายก็มีจำนวนนับล้านดอลลาร์นั้น – กระทำไปโดยอาศัยสิทธิครอบครอง (possessory titles) เท่านั้น

ถ้าสถานการณ์ที่แวดล้อมชาวอังกฤษผู้ตั้งถิ่นฐานในอเมริกาเหนือเป็นกลุ่มแรก ๆ ได้เรียกร้องให้พวกเขาสนใจในปัญหากรรมสิทธิ์ในที่ดินขึ้นใหม่ ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะไม่กลับไปหาหลักการแรก ๆ (first principles) เช่นเดียวกับที่เขาหวนกลับไปหาหลักการแรก ๆ ในเรื่องการปกครอง และจะปฏิเสธกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินเช่นเดียวกับที่ปฏิเสธระบบอภิชนาธิปไตย (aristocracy) และระบบกษัตริย์ แต่ถึงแม้ระบบนี้ยังมิได้พัฒนาเต็มที่ในประเทศซึ่งเขาจากมาและยังไม่รู้สึกเต็มที่ถึงผลของมัน การที่พื้นทวีปอันไพศาลในประเทศใหม่ได้เชิญชวนให้มีการตั้งถิ่นฐานกันขึ้นนั้นก็ได้เป็นเครื่องป้องกันมิให้เกิดคำถามในเรื่องความยุติธรรมและนโยบายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินขึ้น ทั้งนี้เพราะในประเทศใหม่นั้น ดูเหมือนว่าจะมีความเท่าเทียมกันเพียงพอแล้ว ถ้าไม่มีใครสามารถยึดครองที่ดินได้ถึงขนาดที่จะทำให้ผู้อื่นหมดสิทธิไป ในชั้นแรกจะดูเหมือนว่าไม่มีอันตรายใด ๆ ในการถือว่าที่ดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์เด็ดขาด ยังมีที่ดินเหลืออยู่จำนวนมากสำหรับผู้ที่ปรารถนาจะได้ครอบ

ครอง และระบบทาสซึ่งย่อมจะต้องเกิดขึ้นในพัฒนาการระยะหลัง ๆ
เพราะการปล่อยให้เอกชนมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินก็ยังไม่เป็นที่รู้สึกกัน

ในรัฐเวอร์จิเนียและรัฐใต้ ๆ ลงมาซึ่งปรากฏลักษณะอภิสิทธิชนอยู่ในนิคมนั้น
องค์ประกอบของอสังหาริมทรัพย์ผืนใหญ่ ๆ
ซึ่งเกิดจากการแบ่งแยกที่ดินได้เกิดขึ้นในรูปของทาสชาวนิโกร แต่ผู้ตั้งถิ่นฐานกลุ่มแรก ๆ
แห่งนิวอิงแลนด์ได้แบ่งที่ดินเช่นเดียวกับที่บรรพ-บุรุษของตนได้เคยแบ่งที่ดินในอังกฤษเมื่อ 12
ศตวรรษมาแล้ว
คือหัวหน้าครอบครัวทุกคนจะได้รับที่ดินในเมืองส่วนหนึ่งและที่ดินเพาะปลูกอีกส่วนหนึ่ง
ในขณะเดียวกันพ้นเขตเหล่านี้ออกไปก็เป็นที่ดินสาธารณะ
ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเจ้าของที่ดินรายใหญ่ ๆ
ผู้ซึ่งกษัตริย์อังกฤษทรงพยายามจะสถาปนาขึ้นมาด้วยในพระบรมราชานุญาตนั้น
บรรดาผู้อพยพมาตั้งถิ่นฐานได้แลเห็นอย่างชัดแจ้งเพียงพอถึงความอยุติธรรมแห่งการพยายามที่จ
ะผูกขาดนี้ และไม่มีเจ้าของที่ดินดังกล่าวผู้ใดได้รับที่ดินมากนักจากพระบรมราชานุญาต
แต่การที่ที่ดินมีอยู่มากได้ทำให้ไม่ค่อยมีผู้สนใจในการผูกขาดอันจะต้องเกิดขึ้นเนื่องจากกรรมสิ
ทธิ์ของเอกชนในที่ดินในเมื่อหาที่ดินได้ยากขึ้น
ถึงแม้ที่ดินของเอกชนเหล่านั้นจะมีขนาดเล็กก็ตาม และดังนั้นจึงปรากฏว่าสา-
ธารณรัฐอันยิ่งใหญ่แห่งโลกสมัยปัจจุบัน เมื่อเริ่มปฏิบัติหน้าที่
ได้รับเอาสถาบันหนึ่งซึ่งเคยยังความพินาศให้แก่สาธารณรัฐเก่า ๆ มาแล้ว
ประชาชนชาติหนึ่งผู้ประกาศสิทธิอันมิสามารถจะพรากไปได้ของมนุษย์ทุกคนในชีวิต
เสรีภาพและการแสวงหาความสุขสบาย (inalienable rights of all men to life, liberty, and the
pursuit of happiness) ได้ยอมรับหลักการอันหนึ่งโดยไม่มีการตั้งข้อสงสัย ซึ่งหลักการนี้
โดยการปฏิเสธสิทธิอันเท่าเทียมกันและมิสามารถจะพรากไปได้ในที่ดิน
ย่อมจะปฏิเสธเสียซึ่งสิทธิอันเท่าเทียมกันในชีวิตและเสรีภาพในที่สุด
ประชาชนชาติหนึ่งผู้ได้ยกเลิกระบบทาสด้วยการทำสงครามอย่างนองเลือด
ได้ยอมให้ระบบทาสในรูปที่กว้างขวางกว่าและเป็นอันตรายยิ่งกว่าหยั่งรากลง

พื้นทวีปดูใหญ่กว้างขวาง
พื้นที่ซึ่งประชากรยังจะสามารถเข้าไปอยู่ได้อีกดูไพศาล
จนกระทั่งด้วยความเคยชินกับความคิดเกี่ยวกับกรรมสิทธิ ์ของเอกชนในที่ดิน
เราก็มิได้ตระหนักถึงความอยุติธรรมในเนื้อแท้ของมัน
ทั้งนี้เพราะไม่เพียงแต่ที่ดินที่ยังว่างอยู่นี้จะป้องกันมิให้รู้สึกถึงผลลัพธ์เต็มที่แห่งการยึดครองที่ดิน
เป็นของเอกชนเท่านั้น (แม้จะในเขต

เดิม ๆ ก็ตาม) แต่การยอมให้ผู้หนึ่งยึดครองที่ดินได้มากกว่าที่เขาสามารถจะใช้ได้
ซึ่งเขาอาจจะบังคับให้ผู้ที่เกิดความต้องการที่ดินในภายหลังต้องจ่ายค่าเอกสิทธิ์สำหรับการใช้ที่ดิ
นนั้นให้เขา
ก็ยังดูเหมือนจะไม่มีความอยุติธรรมมากนักในเมื่อผู้อื่นอาจจะกระทำเช่นเดียวกันได้ด้วยการยึดค
รองที่ดินที่ห่างออกไป และยิ่งกว่านี้โชคลาภอันเกิดจากการยึดครองที่ดิน
และซึ่งที่แท้จริงก็คือชักออกมาจากภาษีที่เก็บจากค่าแรงของแรงงานเช่นนั้นกลับดูเหมือนว่าจะเป็
น และได้รับการป่าวร้องว่าเป็น รางวัลที่หยิบยื่นให้แก่กรรมกรเสียด้วยซ้ำ ในบรรดารัฐใหม่ ๆ
ทั้งสิ้น อภิชนาธิปไตยที่ดินของเรายังคงอยู่ในชนรุ่นที่ 1 เท่านั้น และแม้แต่ในรัฐเก่า ๆ
ก็ยังคงเป็นเช่นนี้อยู่อีกมาก
ผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากการที่ราคาที่ดินสูงขึ้นส่วนใหญ่ก็คือผู้ที่เริ่มชีวิตโดยไม่มีเงินเลยแม้แต่เ
ซนต์เดียว โชคลาภมหาศาลของเขา ซึ่งมีอยู่มากรายที่เป็นปริมาณสูงนับล้านดอลลาร์นั้น
สำหรับพวกเขาและคนอื่น ๆ
อีกมากดูเหมือนจะเป็นข้อพิสูจน์อย่างดีที่สุดถึงความยุติธรรมของสภาพสังคมที่มีอยู่ในการให้รา
งวัลแก่ความสุขุมรอบคอบ การมองการณ์ไกล ความอุตสาหะ และความมัธยัสถ์
แต่ความจริงนั้นก็คือว่าโชคลาภเหล่านี้เป็นแต่เพียงผลที่ได้รับจากการผูกขาดและย่อมจะต้องได้ม
าโดยทำให้เสียผลประโยชน์ของแรงงาน
แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ที่ร่ำรวยขึ้นมาด้วยวิธีนี้ได้เริ่มต้นด้วยการเป็นกรรมกรได้ช่วยปิดบังข้อนี้ไว้
และความรู้สึกอันเดียวกันกับที่ชักนำให้ผู้ถือสลากกินแบ่งทุกคนเกิดความยินดีในจินตนาการแห่

งมูลค่าของรางวัลก็ได้ป้องกันแม้แต่คนยากคนจนมิให้โต้แย้งระบบซึ่งได้ทำให้คนยากจนจำนวนมากร่ำรวยขึ้น

กล่าวสั้น ๆ ประชาชนอเมริกันมิได้แลเห็นความอยุติธรรมอันแท้จริงของกรรมสิทธิ ์ของเอกชนในที่ดิน เพราะพวกเขายังมิได้สำนึกถึงผลลัพธ์เต็มที่ของมัน ที่ดินสาธารณะนี้ – ที่ดินอันกว้างใหญ่ไพศาลซึ่งรอที่จะตกไปเป็นกรรมสิทธิ ์ของเอกชน ที่ดินของส่วนรวมอันกว้างขวางซึ่งผู้ที่กระตือรือร้นคอยจ้องมองกันอยู่เสมอนั้น ได้เป็นข้อเท็จจริงอันยิ่งใหญ่ที่ก่อให้เกิดลักษณะนิสัยประจำชาติ และปรุงแต่งความคิดประจำชาติของสหรัฐฯ มานับตั้งแต่สมัยที่เริ่มเกิดนิคมแรก ๆ ขึ้นตามริมฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก มิใช่เพราะว่าเราได้ละ

เว้นจากอภิชนาธิปไตยศักดินาและยกเลิกสิทธิแห่งการเป็นบุตรคนหัวปี มิใช่เพราะว่าเราใช้วิธีเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ของเราทั้งสิ้น นับจากผู้อำนวยการโรงเรียนขึ้นไปจนถึงประธานาธิบดี มิใช่เพราะว่ากฎหมายของเราดำเนินไปในนามของประชาชนแทนที่จะเป็นในนามของเจ้าองค์หนึ่ง มิใช่เพราะว่ารัฐไม่รู้จักศาสนาใด ๆ และผู้พิพากษาของเราไม่ใส่วิกผม – จึงได้ทำให้เราได้รับยกเว้นจากความชั่วร้ายที่บรรดานักแสดงสุนทรพจน์วันประกาศเอกราช 4 กรกฎาคม เคยชี้ให้เห็นว่าเป็นลักษณะของระบบกดขี่อันล้าสมัยในโลกเก่า ความฉลาดโดยทั่วไป ความสุขสบายโดยทั่วไป การค้นคิดประดิษฐ์อย่างแข็งขัน ความสามารถในการปรับตัวและการผสมกลมกลืน จิตใจที่เสรีและเป็นอิสระ พลังและความหวัง อันแสดงลักษณะของประชาชนของเรานั้น มิใช่สาเหตุ แต่เป็นผลลัพธ์ – มันเกิดขึ้นมาจากที่ดินที่มิได้ล้อมรั้ว ที่ดินสาธารณะนี้คือพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงซึ่งได้แปรชาวนายุโรปผู้ไม่รู้จักมัธยัสถ์และปราศจากความทะเยอ-ทะยานให้กลายเป็นกสิกรตะวันตกผู้เชื่อมั่นในตนเอง

มันทำให้แม้แต่ผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองอันหนาแน่นเกิดความสำนึกในเสรีภาพ
และเป็นแหล่งธารแห่งความหวังแม้แต่สำหรับผู้ไม่เคยคิดที่จะพึ่งพิงที่ดินนั้นเลย ในขณะที่เด็ก ๆ ในยุโรปเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่
เขาจะได้พบว่าบรรดาที่นั่งที่ดีที่สุดทั้งสิ้นในงานเลี้ยงแห่งชีวิตได้ถูกทำเครื่องหมาย “จองแล้ว”
และจะต้องแย่งชิงกับมิตรสหายเพื่อเศษขนมปังที่ตกลงมาโดยปราศจากความหวังแม้เพียงหนึ่งในพันที่จะดันหรือลอบเข้าไปให้ถึงที่นั่งเหล่านั้นได้ ในอเมริกาไม่ว่าเขาจะมีสภาพอย่างไร
เขาก็มีความสำนึกอยู่เสมอว่ามีที่ดินสาธารณะอยู่เบื้องหลังตัวเขา และการรู้เช่นนี้
ซึ่งทำกิริยาและปฏิกิริยาไปมา ได้แทรกเข้าไปทั่วชีวิตแห่งชาติของเรา
ทำให้เกิดความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และความรู้สึกเป็นอิสระ ความยืดหยุ่นและความทะเยอทะยาน
เราอาจจะตรวจสอบดูได้ว่าทุกสิ่งที่เรามีความภาคภูมิใจในลักษณะแบบอเมริกัน
ทุกสิ่งที่ทำให้สภาพและสถาบันของเราดีกว่าในประเทศเดิม ๆ นั้น
เป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าที่ดินในสหรัฐฯ มีราคาต่ำ
เพราะมีที่ดินใหม่เปิดให้สำหรับผู้อพยพเข้ามา

แต่การแผ่ขยายของเราได้คืบไปจรดฝั่งแปซิฟิกแล้ว
เราไม่อาจจะคืบหน้าต่อไปทางตะวันตกได้อีก
และประชากรที่เพิ่มขึ้นจะขยายออกไปได้เพียงทางเหนือและทางใต้

และเข้าไปอยู่ในที่ที่ เคยผ่านข้ามกันมาเท่านั้น ทางด้านเหนือ
ขณะนี้พลเมืองก็กำลังเข้าไปอยู่กันเต็มในลุ่มแม่น้ำแดง และกำลังกดดันเข้าไปในลุ่มแม่น้ำ Saskatchewan และดักหน้าเข้าไปใน Washington Territory
ทางด้านใต้พลเมืองกำลังเข้าไปทั่วเท็กซัสด้านตะวันตกและเข้ายึดครองหุบเขาที่เหมาะแก่การเพาะปลูกในนิวเม็กซิโกและแอริโซนา

สาธารณรัฐได้ก้าวเข้าสู่ยุคใหม่แล้ว
ยุคที่การผูกขาดที่ดินจะแสดงให้เห็นด้วยผลลัพธ์ที่เร่งเร็วยิ่งขึ้น

ข้อเท็จจริงอันยิ่งใหญ่ซึ่งเคยทรงพลังมากมายกำลังหมดสภาพ ที่ดินสาธารณะแทบจะไม่มีเหลือ – ภายในเวลาไม่กี่ปีก็จะหมดอิทธิพลไป ซึ่งขณะนี้ก็กำลังลดลงอย่างรวดเร็วอยู่แล้ว
ข้าพเจ้ามิได้หมายความว่าจะไม่มีที่ดินสาธารณะเลย
จะยังคงมีที่ดินสาธารณะหลายล้านเอเคอร์ปรากฏอยู่ในบัญชีของกระทรวงการที่ดิน (Land Department) ต่อไปอีกนาน
แต่เราจะต้องระลึกไว้ว่าส่วนของทวีปที่ดีที่สุดสำหรับการเกษตรได้ถูกยึดครองหมดแล้วและส่วนที่ยังเหลืออยู่ก็คือที่ดินที่เลวที่สุด เราจะต้องระลึกไว้ว่าส่วนที่ยังเหลืออยู่นั้นคือเทือกเขาใหญ่ ๆ ทะเลทรายอันแห้งแล้งและที่ราบสูงซึ่งเหมาะสำหรับเลี้ยงสัตว์เท่านั้น
และจะต้องระลึกไว้ว่าที่ดินเหล่านี้ส่วนมากซึ่งระบุไว้ในรายงานว่าเปิดสำหรับการตั้งนิคมนั้นเป็นที่ดินที่ยังมิได้สำรวจ ซึ่งได้ถูกยึดครองโดยสิทธิครอบครอง (possessory claims)
หรือตำบลที่ตั้งซึ่งไม่ปรากฏจนกว่าจะมีการสำรวจที่ดินนั้นแล้ว
แคลิฟอร์เนียมีตัวเลขในบัญชีของกระทรวงการที่ดินในฐานะรัฐที่กว้างใหญ่ที่สุดของสหรัฐฯ มีที่ดินสาธารณะเกือบ 100 ล้านเอเคอร์ – ซึ่งเป็นประมาณ 1 ใน 12 ของที่ดินสาธารณะทั้งสิ้น
แต่ส่วนมากของที่ดินนี้เป็นที่ดินของการรถไฟหรือถูกครอบครองตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้ว
ส่วนมากเป็นเทือกเขาซึ่งทำการเพาะปลูกมิได้หรือไม่ก็เป็นที่ราบซึ่งต้องการการชลประทาน
ส่วนมากได้ถูกผูกขาดด้วยตำบลที่ตั้งซึ่งได้การควบคุมน้ำ
จึงเป็นการยากที่จะชี้ให้ผู้อพยพเข้าไปสู่ส่วนใด ๆ
ของรัฐนี้โดยที่เขาจะสามารถเข้าทำไร่ตั้งหลักฐานและเลี้ยงครอบครัวได้
ดังนั้นมนุษย์ผู้เหนื่อยหน่ายต่อการเสาะแสวงหาจึงยุติด้วยการซื้อที่ดินหรือเช่า
นี่มิใช่เป็นเพราะที่ดินหาได้ยากจริง ๆ ในแคลิ-

ฟอร์เนีย – เพราะว่าในฐานะที่เป็นจักรวรรดิในตัวเอง
มิวันใดก็วันหนึ่งแคลิฟอร์เนียจะมีพล-เมืองมากพอ ๆ กับฝรั่งเศส –
แต่มันเป็นเพราะว่าการยึดครองที่ดินได้ก้าวหน้าไปไกลกว่าผู้ตั้งถิ่นฐานและพยายามที่จะก้าวหน้าไปไกลกว่าเขาอยู่เสมอ

เมื่อประมาณ 12 - 15 ปีมานี้ Ben Wade
แห่งโอไฮโอผู้ล่วงลับไปแล้วได้กล่าวสุนทรพจน์ในวุฒิสภาสหรัฐฯ
มีความตอนหนึ่งว่าก่อนสิ้นศตวรรษนี้ ที่ดินเกษตรธรรมดาในสหรัฐฯ
ทุกเอเคอร์จะมีราคาเป็นทอง 50 ดอลลาร์ บัดนี้เป็นที่แจ่มแจ้งแล้วว่าถ้าท่านผู้นี้ผิด
ก็ผิดตรงที่ให้เวลานานไปเท่านั้น ในระยะเวลา 21 ปีที่ยังคงเหลืออยู่สำหรับศตวรรษปัจจุบัน
ถ้าประชาชนของเรายังคงเพิ่มขึ้นตามอัตราที่เป็นอยู่นับตั้งแต่มีสถาบันรัฐบาล
ยกเว้นทศวรรษที่มีสงครามกลางเมือง พลเมืองของเราจะเพิ่มขึ้นจากจำนวนปัจจุบันประมาณ 45 ล้าน เป็นการเพิ่มราว 7 ล้านมากกว่าประชากรทั้งสิ้นของสหรัฐฯ ตามสำมะโนปี 1870
และเป็นเกือบครึ่งหนึ่งของพลเมืองของบริเตนใหญ่ในปัจจุบัน ไม่มีปัญหาใด ๆ
เกี่ยวกับความสามารถของสหรัฐฯ
ที่จะสนับสนุนประชากรขนาดนั้นและมากกว่านั้นอีกหลายร้อยล้านคน
และถ้าสังคมมีการปรับแต่งอันเหมาะสม
ก็จะสามารถสนับสนุนให้พวกเขามีความสุขสบายเพิ่มขึ้นได้
แต่เมื่อคิดถึงการเพิ่มจำนวนประชากรขึ้นเช่นนี้แล้ว
ที่ดินสาธารณะที่ยังมิได้ถูกยึดครองจะเป็นอย่างไร? โดยทางปฏิบัติแล้ว
ในไม่ช้าจะไม่มีที่ดินเช่นนี้เหลืออยู่อีกเลย
กว่าที่ดินเหล่านี้จะถูกใช้ประโยชน์ได้หมดนั้นจะเป็นเวลานานมาก
แต่จะเป็นเวลาสั้นมากที่ที่ดินซึ่งมนุษย์จะสามารถใช้ประโยชน์ได้จะมีเจ้าของทั้งหมด

แต่ผลอันเลวร้ายแห่งการทำให้ที่ดินของประชาชนส่วนรวมกลายเป็นทรัพย์สินโดยเด็ดขาดของบุคคลบางคนไปนั้นไม่ต้องรอคอยจนถึงการยึดครองที่ดินสาธารณะผืนสุดท้ายจึงจะแสดงตัวเองออกมา ไม่จำเป็นที่จะต้องคิดถึงเรื่องนี้ในอนาคต

เราสามารถจะเห็นผลนี้ได้แล้วในปัจจุบัน
มันเติบโตขึ้นมาพร้อมกับความเจริญก้าวหน้าของเราและยังคงเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ
เราไถไร่นาใหม่ ๆ เราเปิดเหมืองใหม่ ๆ เราก่อตั้งเมืองใหม่ ๆ เราขับไล่

อินเดียนแดงถอยไปและกำจัดควายจนสูญพันธุ์ เราสร้างทางรถไฟพาดตลอดแผ่นดิน
และวางสายโทรเลขระขึ้นไปในอากาศ
เราเพิ่มพูนความรู้ยิ่งขึ้นและใช้ประโยชน์จากการประดิษฐ์คิดค้นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
เราสร้างโรงเรียนและบริจาคเงินตั้งวิทยาลัย
แต่ก็ไม่เป็นการง่ายขึ้นเลยสำหรับมวลชนของเราส่วนมากที่จะหาเลี้ยงชีวิต ตรงกันข้าม
กลับยิ่งยากลำบากขึ้น ชนชั้นที่มั่งคั่งกลับร่ำรวยยิ่งขึ้น
แต่ชนชั้นที่ยากจนกลับยิ่งต้องพึ่งพาผู้อื่นมากขึ้น ช่องว่างระหว่างลูกจ้างกับนายจ้างถ่างกว้างขึ้น
ความแตกต่างทางสังคมเด่นชัดมากขึ้น เมื่อรถม้าสวยงามปรากฏขึ้น
เด็กเท้าเปล่าก็ปรากฏขึ้นเช่นเดียวกัน
เราเกิดความเคยชินกับการกล่าวถึงชนกรรมาชีพกับชนชั้นทรัพย์สิน
ขอทานกลายเป็นสิ่งสามัญทั่วไปจนกระทั่งว่าในที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถือกันว่าการปฏิเสธไม่ให้อาหา
รแก่ผู้ที่ขอเป็นอาชญากรรมที่รุนแรงน้อยกว่าโจรกรรมบนทางหลวงเพียงเล็กน้อยนั้น
บัดนี้ได้ปิดประตูและปล่อยสุนัข ในขณะเดียวกันก็มีการออกกฎหมายป้องกันคนจรจัด
ซึ่งชวนให้นึกถึงสิ่งเดียวกันในรัชสมัยเฮนรี่ที่ 8
เราเรียกตัวเราเองว่าเป็นประชาชนที่ก้าวหน้าที่สุดในโลก
แต่จุดหมายแห่งความก้าวหน้าของเราคืออะไร ถ้าสิ่งเหล่านี้เป็นผลที่เกิดร่วมไปด้วย?
สิ่งเหล่านี้คือผลแห่งกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน –
ผลแห่งหลักการอันหนึ่งซึ่งจะแสดงอิทธิพลด้วยพลังที่เพิ่มมากขึ้น ๆ
มิใช่เพราะว่ากรรมกรได้เพิ่มจำนวนขึ้นรวดเร็วกว่าทุน
มิใช่จำนวนประชากรกำลังกดดันต่อเครื่องยังชีพ มิใช่เพราะเครื่องจักรกลได้ทำให้

“หางานทำยาก” มิใช่เพราะมีความเป็นปฏิปักษ์กันจริง ๆ
ระหว่างแรงงานกับทุนเลย – เป็นเพียงเพราะว่าที่ดินมีราคามากขึ้น
จึงทำให้เงื่อนไขที่ยอมให้แรงงานเข้าถึงโอกาสตามธรรม-ชาติ
อันเป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้เขาสามารถทำการผลิตได้นั้น รุนแรงยิ่งขึ้น ๆ
ที่ดินสาธารณะกำลังลดน้อยลงและแคบลง กรรมสิทธิ์ในที่ดินกำลังกระจุกตัวกันเข้า
อัตราส่วนของพลเมืองของเราผู้ซึ่งตามกฎหมายไม่มีสิทธิในที่ดินที่เขาอาศัยอยู่นั้นกำลังมากขึ้นเรื่อย ๆ

หนังสือพิมพ์เวิร์ลด์แห่งนิวยอร์กได้กล่าวว่า “ระบบเจ้าของที่ดินผู้มิได้อาศัย

อยู่ ณ ที่นั้น (nonresident proprietary) เช่นเดียวกับในไอร์แลนด์
กำลังเริ่มเป็นลักษณะของตำบลใหญ่ ๆ ที่ทำไร่นาในนิวอิงแลนด์
ทำให้ไร่นาที่ให้เช่ามีราคาเพิ่มขึ้นทุกปี ทำให้ค่าเช่าถูกเรียกร้องเพิ่มขึ้นทุกปี
และทำให้ผู้เช่ามีลักษณะต่ำทรามลงเรื่อย ๆ”
และหนังสือพิมพ์เนชั่นได้กล่าวพาดพิงถึงเรื่องเดียวกันว่า “ราคาที่ดินที่เพิ่มขึ้น ค่าเช่าที่สูงขึ้น
ไร่นาที่เจ้าของถือครองอยู่เองที่มีน้อยลง ผลิตผลที่ลดลง ค่าแรงที่ต่ำลง
ประชากรที่โง่เขลาเพิ่มขึ้น จำนวนสตรีที่รับจ้างทำงานหนักกลางแจ้งเพิ่มขึ้น
(เครื่องหมายอันแน่นอนที่สุดแห่งอารยธรรมที่เสื่อมลง) และความเสื่อมลงเรื่อย ๆ
ในวิธีการทำไร่นา – เหล่านี้คือสภาพที่มีหลักฐานมากมายบรรยายไว้
ซึ่งเหลือที่จะต้านทานได้อย่างสิ้นเชิง”

แนวโน้มเช่นเดียวกันนี้ปรากฏเป็นที่สังเกตได้ในรัฐใหม่ ๆ
ซึ่งการเพาะปลูกในขนาดใหญ่ได้ทำให้หวนระลึกถึงกรรมสิทธิ์ในที่ดินผืนใหญ่ ๆ (latifundia)
ซึ่งยังความพินาศให้แก่อิตาลีโบราณ ในแคลิฟอร์เนีย

ไร่นาส่วนมากทีเดียวเป็นที่ดินซึ่งเช่ากันเป็นรายปีในอัตราระหว่าง 1 ใน 4
ถึงแม้กระทั่งครึ่งหนึ่งของผลผลิต
ระยะเวลาที่ยากเข็ญยิ่งขึ้น ค่าแรงที่ต่ำลง ความยากจนที่เพิ่มขึ้น
ซึ่งรู้สึกกันในสหรัฐฯ เป็นแต่เพียงผลลัพธ์ของกฎธรรมชาติซึ่งเราได้ตรวจหามาแล้ว –
กฎอันเป็นสากลและเหลือที่จะต่อต้านได้เช่นเดียวกับกฎว่าด้วยความถ่วง
เรามิได้สถาปนาสาธารณรัฐขึ้นในเมื่อเราได้ประกาศสิทธิของมนุษย์อันมิสามารถจะพรากไปเสีย
ได้ใส่หน้าของประเทศใหญ่น้อยทั้งปวง เราจะไม่มีวันสถาปนาสาธารณรัฐขึ้นเลย
จนกว่าเราจะดำเนินการให้เป็นไปตามคำประ-
กาศนั้นอย่างแท้จริงด้วยการให้สิทธิเท่าเทียมกันในแผ่นดินแหล่งเกิดแก่เด็กที่ยากจนที่สุดที่เกิดม
าในหมู่พวกเรา! เรามิได้เลิกทาสในเมื่อเราให้สัตยาบันการแก้ไขรัฐธรรมนูญครั้งที่ 14
การที่จะเลิกทาสนั้น เราจะต้องยกเลิกกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน!
ถ้าเราไม่หวนกลับสู่หลักการแรก ๆ (first principles)
ถ้าเราไม่รับรองความคิดความเข้าใจตามธรรมชาติในเรื่องความเท่าเทียมกัน
ถ้าเราไม่รับรู้สิทธิอันเท่าเทียมกันของมนุษย์ทุกคนในที่ดิน บรรดาสถาบันเสรีของเราจะไร้ผล
โรงเรียนสามัญของเราจะไร้ผล
การค้นพบและการประดิษฐ์คิดค้นของเราจะมีแต่เพิ่มพลังที่กดอัดมวลมนุษย์ลงไป!